

THE
RAGHUVAMSA
OF
KÂLIDÂSA

WITH

the Commentary (the Sanjivini) of Mallinātha.

EDITED

BY

KÂSĪNĀTHI PÂNDURANG PARAB.

Fourth Revised Edition

PRINTED AND PUBLISHED

BY

TUKÂRÂM JÂVAJÎ.

EDITOR OF JAVAN DADAHS "NIP" &c

BOMBAY

धन्वालयाधिपतिना

मुद्रितम् ।

महाकविश्रीकालिदासविरचितं

रघुवंशम्

मल्लिनाथकृतसंजीविनीसमेतम् ।

काशीनाथ पाण्डुरङ्ग परब

इत्यनेन संशोधितम् ।

चतुर्थं संस्करणम् ।

तच्च

शके १८१५ वत्सरे

मुम्बय्यां

निर्णयसागरयन्त्रालयाधिपतिना

मुद्रितम् ।

॥ श्रीः ॥

रघुवंशम् ।

संजीविन्या समेतम् ।

प्रथमः सर्गः ।

मातापितृभ्या जगतो नमो वामार्धजानये ।

गणो दक्षिणद्वयगणमकुचद्वामदृष्टये ॥

अन्तराचनिमिरोपगान्तये शान्तपावनमविन्यर्धभवम् ।

न नर वसुधि कुञ्जर सुग्रे मन्त्रहे किमपि तुन्दिलं नृत् ॥

राज्यं वरवाणि शर्मन् ते चरण वाणि चराचरोपजीव्यम् ।

करुणामूर्ध्नि वद्राक्षपार्तं पुर गामन्व ह्युतार्धगार्धवाहम् ॥

साणीं पाणभुजीमजीगणदवागानीच्च ध्यासिनी-

मन्तलन्दनरन्त पन्नगवीगुम्फेषु चाजागरीन् ।

वाचामाषल्यद्रहन्मसिल यथाधिपादस्फुरा

लोकेऽभ्यदुपजमेव पिदुपा मौजन्वजन्य यदा ॥

मन्त्रिनाययति सोऽय मन्दात्मनानुजिपृक्षथा ।

व्याचटे कालिदामीय काव्यत्रयमनाकुलम् ॥

कालिदासगिरा नार कालिदानः सरस्वती ।

चतुर्मुखोऽयवा नाक्षाद्विदुर्नान्ये तु मादृशा ॥

तथापि दक्षिणावर्तनाचार्य क्षुण्णवर्त्मसु ।

वयं च कालिदासोक्तिष्ववकाशं लभेमहि ॥

भारती कालिदासस्य दुर्व्याख्याविपमूर्च्छिता ।

एषा संजीविनी टीका तामयोज्जीवयिष्यति ॥

इहान्वयमुत्तेनेव सर्वं व्याख्यायते मया ।

नामूल लिख्यते किंचिन्नानपेक्षितमुच्यते ॥

हृत्सलु मकलरुविशिरोमणि. कालिदास 'काव्यं यशस्तेऽर्धकृते व्यवहारविदे शि-
क्षये । सद्यः परनिर्णयतये कान्तासमिततयोपदेशयुजे ॥' इत्याद्यालकारिकवचनप्रा-
प्त्या काव्यस्यानेकश्रेयसाधनताम्, 'काव्यालापाश्च वर्जयेत्' इत्यस्य निषेधशास्त्रस्यान-
वधानात् पश्यता च पश्यन्, रघुवंशाख्य महाकाव्यं चिकीर्षुः, चिकीर्षितार्थाविम्वपरिभन्ना-

सिद्धिं प्रदाया विच्छेदलक्षणफलसाधनभूतविशिष्टदेवतान्मत्कारस्य शिष्टाचारपरिभाषित
 'आशीर्जनान्त्रिका वस्तुनिर्देशो वापि तन्मुखम्' इत्याशीर्वादायन्यतमस्य प्रबन्धमुख
 पत्तात्काव्यनिर्माणस्य विशिष्टशब्दार्थप्रतिपत्तिनूलकत्वेन विशिष्टशब्दार्थयोश्च 'शब्द
 तन्मर्शे' तु धत्ते शर्वस्य वहना । अर्थरूप यदखिलं धत्ते मुरधेन्दुरोखरः ॥' इति
 पुराणसंहितावचनबलेन पार्वतीपरमेश्वरापत्तदर्शनात्प्रतिपत्तितया तावैवाभिवादय
 तम्

वागर्थविव संपृक्तौ वागर्थप्रतिपत्तये ।

जगतः पितरौ वन्दे पार्वतीपरमेश्वरौ ॥ १ ॥

वागर्थविवेत्तेकं पदम् । इवेन सह नित्यतनात्तो विभक्त्यलोपध पूर्वपदप्रकृतिस्य
 चेति वक्तव्यम् । एवमन्यत्रापि द्रष्टव्यम् । वागर्थविव शब्दार्थविव संपृक्तौ । नि
 वद्भावित्यर्थः । नित्यसंबन्धयोरुपनानत्वेनोपादानात् । 'नित्यः शब्दार्थसंबन्धः'
 नीनांस्तका । जगतो लोकस्य पितरौ । नाता च पिता च पितरौ । 'पिता माता' इ
 द्वन्द्वैकशेषः । 'नातापितरौ पितरौ नातरपितरौ प्रसूजनपितारौ' इत्यमरः । एतेन शर्व
 वयोः सर्वजगज्जनकतया वैशिष्ट्यनिष्ठार्थप्रदानशक्ति परमकारणीकत्व च सूच्यते ।
 त्रैलोक्यापत्यं स्त्री पार्वती । 'तस्यापत्यम्' इत्यप् । 'टिड्ढाणञ्-' इत्यादिना स्त्रीप् । पार्वती
 परमेश्वरश्च पार्वतीपरमेश्वरौ । परमशब्दः सर्वोत्तमत्वद्योतनायः । नातुरभ्याहितत्वा
 त्पाक्षरत्वाच्च पार्वतीशब्दस्य पूर्वनिपातः । वागर्थप्रतिपत्तये शब्दार्थयोः सम्यग्ज्ञाना
 न्देऽभिवादये । अत्रोपनालंकारः स्फुट एव । तथोक्तम्—'खत त्तिदेन निजेन स
 च धर्मेत' । सान्यनन्येन वर्यस्य वाच्य चेदेकगोपना ॥' इति । आपिकषोपनालंकारः
 लिङात्तोज्झाव्यादौ । भूदेवताकस्य सर्वगुरोर्नगपस्य प्रयोगाच्छुभलाभः सूच्यते । त
 म्—'शुभदो नो भूमिनय' इति । वकारस्यानुतबीजत्वात्प्रचयगमनादिति लि
 त्प्रति कविः खाहकारं परिहरति 'क सूर्य-' इत्यादिश्लोकद्वयेन—

क सूर्यप्रभवो वंशः क चालपविषया मतिः ।

तितीर्षुर्दुस्तरं मोहादुडुपेनास्मि सागरम् ॥ २ ॥

प्रभवस्यत्यादिनि प्रभवः कारणम् । 'अदोरप्' । 'अकर्तारि च कारके संज्ञः ॥
 नाडुः । सूर्यः प्रभवो यस्य स सूर्यप्रभवो वंशः क । अल्पो विषयो ज्ञेयोऽर्थो च
 नति प्रज्ञा न क । द्वौ कशब्दौ महदन्तरं सूचयतः । सूर्यवंशनाकलयितु न शक्
 तथा च तदिष्यप्रबन्धनिरूपणं तु दूरापास्तमिति भावः । तथाहि । दुस्तरं त
 वयम् । 'इषुःडुपु-' इत्यादिना खलप्रत्ययः । सागरं मोहादज्ञानादुडुपेन प्रवेत्
 तु प्रवः कोलः' इत्यमरः । अथवा चर्मावनद्धेन पानपात्रेण । 'चर्मावनद्धमुडुपं प्रव
 करण्डवत् इति सञ्जन । तितीर्षुस्तरितुनिश्चुरस्मि भवामि । तरते सतन्तादु
 अल्पसाधनैरधिकारम्भो न सुकर इति भावः । इदं च वशोत्कर्षकथन स्वप्रदन्
 धर्मेव । तदुक्तम्—'पतिपायमहिना च प्रयन्थो हि महत्तरः' इति ॥

मन्दः कवियशःप्रार्थी गमिष्याम्युपहास्यताम् ।

प्रांशुलभ्ये फले लोभादुद्वाहुरिव वामनः ॥ ३ ॥

न मन्दो मूढ । 'मूढतपापदुर्निर्भास्या मन्दाः स्युः' इत्यमर । तथापि कवियशः-
। कवीनां यशः काव्यनिर्माणेन जातं तत्प्रार्थनाशीलोऽहं प्राशुनोन्नतपुरुषेण लभ्ये
फले फलविषये लोभादुद्वाहुरिव वामनः सर्वं इव । 'सर्वो
वामनः' इत्यमर । उपहास्यतामुपहासविषयताम् । 'ऋहलोर्ण्यत्' इति ण्य-
त् । गमिष्यामि प्राप्स्यामि ॥

दधेत्तर्हि लज्यतामयमुयोग इत्यत आह—

अथवा कृतवाग्द्वारे वंशेऽस्मिन्पूर्वसूरिभिः ।

मणौ वज्रसमुत्कीर्णे सूत्रस्येवास्ति मे गतिः ॥ ४ ॥

यथा पद्मान्तरे पूर्वंः सूरिभिः कविभिर्वाल्मीकादिभिः कृतवाग्द्वारे कृतं रामायणा-
न्धरूपा या वाक्पूर्व द्वारं प्रवेष्टो यस्य तस्मिन् । अस्मिन्सूर्यप्रभवे वंशे कुले । ज-
लक्षणः सतानो वज्रः । वज्रेण मणिवेधकसूचीविशेषेण । 'वज्रं लक्ष्मीं कुलिश-
योः । मणिवेधे रत्नभेदे' इति केशव । समुत्कीर्णे विद्धे मणौ रत्ने सूत्रस्येव मे मम
संचारोऽस्ति । वर्णनीये रघुवंशे मम वाक्प्रसारोऽस्तीत्यर्थः ॥

रघुवंशे लब्धप्रवेशस्तद्दर्शनां प्रतिजानान 'सोऽहम्' इत्यादिभिः पञ्चभिः श्लोकैः
नाह—

सोऽहमाजन्मशुद्धानामाफलोदयकर्मणाम् ।

आसमुद्रक्षितेरीशानामानाकरथवर्त्मनाम् ॥ ५ ॥

ऽहम् । 'रघूणामन्वयं वक्ष्ये' (१ । २) इत्युत्तरेण संबन्धः । किंविधानां रघूणामि-
तराणि विशेषणानि योज्यानि । आ जन्मनः । जन्मारभ्येत्यर्थः । 'आह् मर्यादा-
योः' इत्यव्ययीभावः । शुद्धानाम् । सुषुप्तेति समासः । एवमुत्तरत्रापि द्रष्टव्यम् ।
शुद्धानाम् । निषेकादिसर्वसंस्कारसंपन्नानामित्यर्थः । आफलोदयमा फलसिद्धेः कर्म-
तथोक्तास्तेषाम् । प्रारब्धान्तगामिनामित्यर्थः । आसमुद्रक्षितेरीशानाम् । सार्वभौ-
मित्यर्थः । आनाकरथवर्तमेपा तेषाम् । इन्द्रगहचारिणामित्यर्थः । अत्र सर्वत्राडो-
भ्यर्थत्वं द्रष्टव्यम् । अन्यथा मर्यादार्थत्वे जन्मादिषु शुद्ध्यभावप्रसङ्गात् ॥

यथाविधिहुताग्नीनां यथाकामार्चितार्थिनाम् ।

यथापराधदण्डानां यथाकालप्रबोधिनाम् ॥ ६ ॥

अभ्यस्तिकम्य यथाविधि । 'यथासादृश्ये' इत्यव्ययीभावः । तथा हुतशब्देन सुषु-
प्तौ भौसः । एव 'यथाकामार्चित'— इत्यादीनामपि द्रष्टव्यम् । यथाविधि हुता अग्नयो-
रहम् । यथाकाममभिलाषमनतिक्रम्यार्चितार्थिनाम् । यथापराधमपराधमनतिक्रम्य

दण्डो येषा तेषाम् । यथाकाल कालमनतिक्रम्य प्रबोधिना प्रबोधनशीलानाम् । च
विशेषणैर्देवतायजनार्थिसत्कारदण्डधरत्वप्रजापालनसमयजागरूकत्वादीनि विवक्षित

त्यागाय संभृतार्थानां सत्याय मितभाषिणाम् ।

यशसे विजिगीषूणां प्रजायै गृहमेधिनाम् ॥ ७ ॥

त्यागाय । सत्पात्रे विनियोगस्त्यागस्तस्मै । 'त्यागो विहापित दानम्' इत्य-
संभृतार्थानां सचित्तधनानाम् । न तु दुर्व्यापाराय । सत्याय मितभाषिणा मितभाष-
लानाम् । न तु परामवाय । यशसे कीर्तये । 'यश कीर्तिं समज्ञा च' इत्य-
विजिगीषूणां विजेतुमिच्छूनाम् । न त्वर्थसंग्रहाय । प्रजायै सतानाय गृहमेधिना
रिग्रहाणाम् । न तु कामोपभोगाय । अत्र 'त्यागाय' इत्यादिषु 'चतुर्थी तदर्थः'-
दिना तादर्थ्ये चतुर्थीसमासविधानज्ञापकाच्चतुर्थी । गृहैर्दारैर्मन्थन्ते सगच्छन्त इति
धिन । 'दारेष्वपि गृहा' इत्यमर । 'जाया च गृहिणी गृहम्' इति हला-
'मेधृ सगमे' इति धातोर्णिनि । एभिर्विशेषणैः परोपकारित्व सत्यवचनत्व यश-
पितृणां शुद्धत्वं च विवक्षितानि ॥

शैशवेऽभ्यस्तविद्यानां यौवने विप्रयैषिणाम् ।

वार्द्धके मुनिवृत्तीनां योगेनान्ते तनुत्यजाम् ॥ ८ ॥

शिशोर्भाव शैशवं बाल्यम् । 'प्राणभृज्जातिवयोवचनोद्गात्रः' इत्यञ्प्रत्ययः ।
शैशवं बाल्यम्' इत्यमर । तस्मिन्वयस्यभ्यस्तविद्यानाम् । एतेन ब्रह्मचर्याश्रमो वि-
यूनो भावो यौवन तारुण्यम् । युवादित्वादण्प्रत्ययः । 'तारुण्य यौवनं समम्' इति
तस्मिन्वयसि विप्रयैषिणा भोगाभिलाषिणाम् । एतेन गृहस्थाश्रमो विवक्षितः । वृद्ध-
वार्द्धक वृद्धत्वम् । 'द्वन्द्वमनोजादिभ्यश्च' इति वुञ्प्रत्ययः । 'वार्द्धक वृद्धसघाते वृद्ध-
कर्मणि' इति विश्व । सघातार्थेऽत्र 'वृद्धाच्च' इति वक्तव्यात्सामूहिको वुञ् । तस्मि-
न्वयसि मुनीनां वृत्तिरिव वृत्तिर्येषा तेषाम् । एतेन वानप्रस्थाश्रमो विवक्षितः । अ-
रत्यागकाले योगेन परमात्मध्यानेन । 'योग सनहनोपायध्यानसगतियुक्तिषु' इत्य-
तनु देह त्यजन्तीति तनुत्यजा देहत्यागिनाम् । 'कायो देह स्त्रीवपुसो स्त्रियां मु-
स्तनः' इत्यमर । 'अन्येभ्योऽपि दृश्यते' इति क्तिप् । एतेन भिक्षाश्रमो विवक्षितः ।

रघूणामन्वयं वक्ष्ये तनुवाग्विभवोऽपि सन् ।

तद्गुणैः कर्णमागल्य चापलाय प्रचोदितः ॥ ९ ॥

सोऽहं लब्धप्रवेगः । तनुवाग्विभवोऽपि खल्पवाणीप्रसारोऽपि सन् । ते-
गुणैस्तद्गुणैः । आजन्मशुद्ध्यादिभिः कर्तृभिः कर्णं मम श्रोत्रमागल्य चाप-
पल चपलकर्माविस्मयकरणरूपं कर्तुम् । युवादित्वात्कर्मण्यण् । 'क्रियार्थोपदस्य',
चतुर्थी । प्रचोदित प्रेरितः सन् । रघूणामन्वयं तद्विषयप्रबन्धं वक्ष्ये ॥ कुलकम्

इति न्यपदन्धपरीक्षार्थं नतः प्रार्थयते—

तं सन्तः ध्योतुमर्हन्ति सदसद्व्यक्तिहेतवः ।

ऐक्यः संलक्ष्यते ह्यग्नौ विशुद्धिः श्यामिकापि वा ॥ १० ॥

रघुनाथं प्रपन्नं नद्यगोर्गुणदोषयोर्व्यक्तेहेतवः कर्तारः सन्तः श्रोतुमर्हन्ति ।
। ऐक्यो विशुद्धिर्निर्योपस्वरूपः श्यामिकापि लोहान्तरसंमर्गात्मको दोषोऽपि वाग्नौ
ते । नान्यद् । तद्वदत्रापि सन्त एव गुणदोषविवेकाधिकारिणः । नान्य इति भावः ॥
ये च नृपक्षिपति—

वैवस्वतो मनुर्नाम माननीयो मनीषिणाम् ।

आसीन्महीक्षितामाद्यः प्रणवश्छन्दसामिव ॥ ११ ॥

इषिणो मनीषिणो धीराः । विद्वान् इति यावत् । पृषोदरादितात्साधु । तेषां मान-
द्यः । छन्दसा वेदानाम् । 'छन्दः पद्ये च वेदे च' इति विश्वः । प्रणवो ओकार इव ।
मनीषत इति महीक्षितः क्षितीश्वराः । क्षिधातोरैश्वर्यान्तर्यामिपुत्राणां मन्त्रः । तेषामाद्यः
। विवस्वतः सूर्यस्यापत्यं पुमान्वैवस्वतो नाम वैवस्वत इति प्रसिद्धो मनुरासीत् ॥

तदन्वये शुद्धिमति प्रसूतः शुद्धिमत्तरः ।

दिलीप इति राजेन्दुरिन्दुः क्षीरनिधाविव ॥ १२ ॥

। यानीति शुद्धिमान् । तस्मिञ्शुद्धिमति तदन्वये तस्य मनोरन्वये वशे ।
। प्राऽन्वयो वशो गोत्र चाभिजन कुलम् इति हलायुधः । अतिशयेन शुद्धिमाञ्छु-
ः । 'द्विवचनविभज्योप-' इत्यादिना तरप् । दिलीप इति प्रसिद्धो राजा इन्दुरिव
राजश्रेष्ठः । उपमितं व्याघ्रादिना समानम् । क्षीरनिधाविन्दुरिव प्रसूतो जातः ॥
-' इत्यादिविभिः श्लोकेर्दिलीप विशिनष्टि—

व्यूढोरस्को वृषस्कन्धः शालप्रांशुर्महाभुजः ।

आत्मकर्मक्षमं देहं क्षात्रो धर्म इवाश्रितः ॥ १३ ॥

विपुलमुरो यस्य स व्यूढोरस्कः । 'उरः प्रभृतिभ्यः कप्' । 'व्यूढः विपुल भद्र
म वरिष्ठः च' इति यादवः । वृषस्य स्कन्ध इव स्कन्धो यस्य स तथा । 'सप्तम्यु-
' इत्यादिनोत्तरपदलोपी बहुव्रीहिः । शालो वृक्ष इव प्राशुरुन्नतः शालप्राशुः । 'प्रा-
योः शालः शालः मर्जतरुः स्मृतः' इति यादवः । 'उच्चप्राशुन्नतोदयोच्छ्रिता-
भ्यमरः' । महाभुजो महाबाहुः । आत्मकर्मक्षमः स्वव्यापारानुरूपः देहमाश्रितः
। अत्र क्षत्रसंयन्धी धर्म इव । स्थितः । मूर्तिमान्पराक्रम इव स्थित इत्युत्प्रेक्षा ॥

सर्वातिरिक्तसारेण सर्वतेजोभिभाविना ।

स्थितः सर्वोन्नतेनोर्वी क्रान्त्वा मेरुरिवात्मना ॥ १४ ॥

सर्वातिरिक्तसारेण सर्वेभ्यो भूतेभ्योऽधिकवलेन । 'सारो बले स्थिराशे च' इत्यमर ।
सर्वाणि भूतानि तेजसाभिभवतीति सर्वतेजोभिभावी तेन । सर्वेभ्य उन्नतेनात्मना शरीरेण
'आत्मा देहे धृतौ जीवे स्वभावे परमात्मनि' इति विश्व । मेरुरिव । उर्वी कान्त्यकम्
स्थितः । मेरावपि विशेषणानि तुल्यानि । 'अष्टाभिश्च सुरेन्द्राणा मात्राभिर्निर्मतोऽष्टप-
तस्मादभिभवत्येष सर्वभूतानि तेजसा ॥' इति मनुवचनाद्राज्ञ सर्वतेजोभिभावित्वञ्चम् ॥

आकारसदृशप्रज्ञः प्रज्ञया सदृशागमः ।

आगमैः सदृशारम्भ आरम्भसदृशोदयः ॥ १५ ॥

आकारेण मूल्या सदृशी प्रज्ञा यस्य स । प्रज्ञया सदृशागम प्रज्ञानुरूपशास्त्रपरिभ्रम ।
आगमैः सदृश आरम्भः कर्म यस्य स तथोक्त । आरम्भ्यत इत्यारम्भः कर्म । तत्तदृश
उदयः फलतिद्विर्यस्य स तथोक्त ॥

भीमकान्तैर्नृपगुणैः स बभूवोपजीविनाम् ।

अधृष्यश्चाभिगम्यश्च यादोरत्नैरिवार्णवः ॥ १६ ॥

भीमैश्च कान्तैश्च नृपगुणै राजगुणैस्तेज प्रतापादिभिः कुलशीलदाक्षिण्यादिभिश्च
दिलीप उपजीविनामाश्रितानाम् । यादोभिर्जलजीवै । 'यादाति जलजन्तव' इ-
मर । रत्नैश्चार्णव इव । अधृष्योऽनभिभवनीयश्चाभिगम्य आश्रयणीयश्च बभूव ॥

रेखामात्रमपि क्षुण्णादा मनोर्वर्त्मनः परम् ।

न व्यतीयुः प्रजास्तस्य नियन्तुर्नैमिचुत्तयः ॥ १७ ॥

नियन्तुः शिक्षकस्य सारथेश्च तस्य दिलीपस्य संवन्धिन्यो नेमीनां चक्रधाराणां शू-
रवृत्तिर्व्यापारो चासा ता । 'चक्रधारा प्रधिर्नैमि' इति यादव । 'चक्र रथाङ्गं तस्यान्ते-
स्त्री स्यात्प्रधि पुमान्' इत्यमरः । प्रजा । आ मनो । मनुमारभ्येत्यभिविधि ।
चैतत् । समासस्य विमापितत्वात् । क्षुण्णादभ्यस्तात्प्रहताच्च वर्त्मन आचारपद्धतेर-
परमधिकम् । इतस्तत् इत्यर्थः । रेखा प्रमाणमस्येति रेखामात्र रेखाप्रमाणम् । ईषदपी-
'प्रमाणे द्वयसञ्ज-' इत्यादिना मात्राचप्रत्ययः । परशब्दविशेषण चैतत् । न व्यतीयुर्ना-
न्तवत्यः । कुशलसारधिप्रेषिता रथनेमय इव तस्य प्रजा पूर्वक्षुण्णमार्गेन जहुरिति ॥

प्रजानामेव भूत्यर्थं स ताभ्यो बलिमग्रहीत् ।

सहस्रगुणमुत्सृष्टुमादत्ते हि रसं रविः ॥ १८ ॥

स राजा प्रजानां भूत्या अर्थाय भूत्यर्थं वृद्धयर्थमेव । अर्थेन सह नित्यसमास-
लिङ्गता च वक्तव्या । ग्रहणक्रियाविशेषण चैतत् । ताभ्यः प्रजाभ्यो बलिं षष्ठा-
न्यक्रमग्रहीत् । 'भागधेयं करो बलि' इत्यमरः । तथाहि । रवि सहस्र गुणा-
न्कर्मणि तद्यथा तथा सहस्रगुण सहस्रयोत्सृष्टुमादुम् । उत्सर्जनक्रियाविशेषण-
रसमन्वादात्ते गृह्णाति । 'रसो गन्धे रसे स्वादे तिक्तादौ विपरोगयो' । शृङ्गारादौ
द्रवे वीर्यं देहधात्वम्बुपारदे ॥' इति विश्व ॥

नंप्रति बुद्धिशौर्यसंपन्नस्य तस्यार्थसाधनेषु परानपेक्षत्वमाह—

सेना परिच्छदस्तस्य द्वयमेवार्थसाधनम् ।

शास्त्रेष्वकुण्ठिता बुद्धिमौर्वी धनुषि चातता ॥ १९ ॥

तस्य राज्ञः सेना चतुरङ्गबलम् । परिच्छाद्यतेऽनेनेति परिच्छद उपकरण वभूव । छत्र-
वामरादितुल्यमभूदित्यर्थः । 'पुंसि संज्ञाया घ. प्रायेण' इति घप्रत्ययः । 'छादेर्धेऽद्व्युपसर्गस्य'
इत्युपधाह्रस्वः । अर्धस्य प्रयोजनस्य तु साधन द्वयमेव । शास्त्रेष्वकुण्ठिताव्याहता बुद्धिः ।
'व्यापृता' इत्यपि पाठः । धनुष्याततारोपिता मौर्वी ज्या च । 'मौर्वी ज्या शिञ्जिनी गुणः'
इत्यमरः । नीतिपुरःसरमेव तस्य शौर्यमभूदित्यर्थः ॥

राज्यमूल मन्त्रसरक्षण तस्यामीदित्याह—

तस्य संवृतमन्त्रस्य गूढाकारेद्धितस्य च ।

फलानुमेयाः प्रारम्भाः संस्काराः प्राक्तना इव ॥ २० ॥

संवृतमन्त्रस्य गुप्तविचारस्य । विदभेदे गुप्तवादे मन्त्र 'इत्यमरः । शोकहर्षादिसूचको भ्रु-
वृटीमुखगगादिराकारः । इद्धित चेष्टित हृदयगतविकारो वा । 'इद्धित हृद्गतो भावो वहिरा-
कार आकृति' इति सजनः । गूढे आकारेद्धिते यस्य । स्वभावचापलाङ्गमपरम्परया मुखरा-
गादिलिङ्गैर्वा तृतीयगामिमन्त्रस्य तस्य । प्रारम्भ्यन्त इति प्रारम्भाः सामाद्युपायप्रयोगाः ।
प्रागित्यव्ययेन पूर्वजनमोच्यते । तत्र भवा प्राक्तनाः । 'सायचिर—' इत्यादिना द्युष्प्रत्ययः ।
संस्कारा पूर्वकर्मवासना इव । फलेन कार्येणानुमेया अनुमातु योग्या आसन् । अत्र या-
ज्ञवल्क्यः—'मन्त्रमूल यतो राज्यमतो मन्त्र सुरक्षितम् । कुर्याद्यथा तत्र विदुः कर्मेणामा
कलोदयात् ॥' इति ॥

सप्रति मामाद्युपायान्विनैवात्मरक्षादिकं कृतवानित्याह—

जुगोपात्मानमन्त्रस्तो भेजे धर्ममनानुरः ।

अगृधुराददे सोऽर्थमसक्तः सुखमन्वभूत् ॥ २१ ॥

अत्रस्तोऽभीतः सन् । 'त्रस्तो भीरुभीरुकाभीलुका' इत्यमरः । त्रासोपाधिमन्तरेणैव
'धैर्वर्गसिद्धे' प्रथमसाधनत्वादेवात्मानं शरीरं जुगोप रक्षितवान् । अनातुरोऽरुग्ण एव
वर्मं मुकृतं भेजे । अर्जितवानित्यर्थः । अगृधुरगर्धनशील एवार्थमाददे स्वीकृतवान् ।
'गृध्रस्तु गर्धनः । लुब्धोऽभिलाषुकस्तृष्णकसमौ लोलुपलोलुभौ' इत्यमरः । 'त्रसिगृधिवृ-
पिक्षिपे. कु.' इति कुप्रत्ययः । असक्त आसक्तिरहित एव सुखमन्वभूत् ॥

परस्परविरुद्धानामपि गुणानां तत्र साहचर्यमासीदित्याह—

ज्ञाने मौनं क्षमा शक्तौ त्यागे श्लाघाविपर्ययः ।

गुणा गुणानुबन्धित्वात्तस्य सप्रसवा इव ॥ २२ ॥

ज्ञाने परवृत्तान्तज्ञाने सत्यपि मौनं वाङ्मयमनम् । यथाह कामन्दकः—'नास्योपतापि
चन मौनं व्रतचरिष्णुता' इति । शक्तौ प्रतीकारसामर्थ्येऽपि क्षमापकारसहनम् । अत्र

चाणक्य — 'शक्ताना भूषण क्षमा' इति । त्यागे वितरणे सत्यपि श्लाघया विकल्थनस्य विपर्ययोऽभावः । अत्राह मनु — 'न दत्त्वा परिकीर्तयेत्' इति । इत्थं तस्य गुणा ज्ञानादयो गुणैर्विरुद्धैर्मौनादिभिरनुबन्धित्वात्सहचारित्वात् । सह प्रसवो जन्म येषां ते सप्रसवाः । सोदरा इवाभूवन् । विरुद्धा अपि गुणास्तस्मिन्नविरोधेनैव स्थिता इत्यर्थः ॥

द्विविधं बृहत्त्वम्, ज्ञानेन वयसा च । तत्र तस्य ज्ञानेन बृहत्त्वमाह—

अनाकृष्टस्य विषयैर्विद्यानां पारदृश्वनः ।

तस्य धर्मरतेरासीद्बृहत्त्वं जरसा विना ॥ २३ ॥

विषयैः शब्दादिभिः । 'रूप शब्दो गन्धरसस्पर्शाश्च विषया अमी' इत्यमरः । अनाकृष्टस्यावशीकृतस्य विद्यानां वेदवेदाङ्गादीनां पारदृश्वनः पारमन्त दृष्टवतः । दृशेः कनिप् । धर्मे रतिर्यस्य तस्य राज्ञो जरसा जरया विना । 'विस्त्रसा जरा' इत्यमरः । 'षिद्धिदादिभ्योऽङ्' इत्यङ्प्रत्ययः । 'जराया जरसन्यतरस्याम्' इति जरसादेशः । बृहत्त्ववार्द्धकमासीत् । तस्य यूनोऽपि विषयवैराग्यादिज्ञानगुणसंपत्त्या ज्ञानतो बृहत्त्वमासीदित्यर्थः । नाथस्तु चतुर्विधं बृहत्त्वमिति ज्ञात्वा 'अनाकृष्टस्य' इत्यादिना विशेषणत्रयेण वैराग्यज्ञानशीलबृहत्त्वान्युक्तानीत्यवोचत् ॥

प्रजानां विनयाधानाद्रक्षणाद्भरणदपि ।

स पिता पितरस्तासां केवलं जन्महेतवः ॥ २४ ॥

प्रजायन्त इति प्रजा जना 'उपसर्गे च सज्ञायाम्' इति ढप्रत्ययः । 'प्रजा स्यात्सततो जने' इत्यमरः । तासां विनयस्य शिक्षाया आधानात्करणत् । सन्मार्गप्रवर्तनादिति यावत् । रक्षणाद्भयहेतुभ्यस्त्राणात् । आपन्निवारणादिति यावत् । भरणादन्नपानादिभिः पोषणादपि । अपिः समुच्चये । स राजा पिताभूत् । तासां पितरस्तु जन्महेतवो जन्ममात्रकर्तारः केवलमुत्पादका एवाभूवन् । जननमात्र एव पितृणां व्यापारः । सदा शिक्षारक्षणादिकं तु स एव करोतीति तस्मिन्पितृत्वव्यपदेशः । आहुश्च—'स पिता यस्तु पोषकः' इति ॥

स्थित्यै दण्डयतो दण्ड्यान्परिणेतुः प्रसूतये ।

/ अप्यर्थकामौ तस्यास्तां धर्म एव मनीषिणः ॥ २५ ॥

दण्डमर्हन्तीति दण्ड्याः । 'दण्डादिभ्यो य' इति यप्रत्ययः । 'अदण्ड्यान्दण्डयन् राजा दण्ड्याश्चैवाप्यदण्डयन् । अयं शो महदाप्नोति नरकं नैव गच्छति ॥' इति शास्त्रवचनात् । तान्दण्ड्यानेव स्थित्यै लोकप्रतिष्ठायै दण्डयत शिक्षयत । प्रसूतये सतानायैव परिणेतुर्दारान्परिगृह्यत । मनीषिणो विदुषः । दोषजस्येति यावत् । 'विद्वान्विपश्चिदोषज्ञः सन्सुधीः कोविदो बुधः । धीरो मनीषी' इत्यमरः । तस्य दिलीपस्यार्थकामावपि धर्म एवास्ता जातौ । अस्तेर्लङ् । अर्थकामसाधनयोर्दण्डविवाहयोर्लोकस्थापनप्रजोत्पादनरूपधर्मार्थत्वेनानुष्ठानादर्थकामावपि धर्मज्ञेयतामापादयन्स राजा धर्मोत्तरोऽभूदित्यर्थः । आह च गौतमः—'न पूर्वोत्तममध्यदिनापराहानफलान्कुर्यात् । यथाशक्ति धर्मार्थकामेभ्यस्तेषु धर्मोत्तरः स्यात् ॥' इति ॥

दुदोह गां स यज्ञाय सस्याय मधवा दिवम् ।

संपद्विनिमयेनोभौ दधतुर्भुवनद्वयम् ॥ २६ ॥

स राजा यज्ञाय यज्ञं कर्तुं गां भुव दुदोह । करग्रहणेन रिक्ता चकारेत्यर्थः । मधवा देवेन्द्रः सस्याय नस्य वर्धयितुं दिव स्वर्गं दुदोह । गुलोकान्महीलोके वृष्टिमुत्पादयामासेत्यर्थः । 'क्रियार्थोपपदस्य-' इत्यादिना यज्ञसस्याभ्यां चतुर्थी । एवमुभौ संपदो विनिमयेन परस्परमादानप्रतिदानाभ्यां भुवनद्वयं दधतु पुपुषतु । राजा यज्ञैरिन्द्रलोक-मिन्द्रश्चोदकेन भूलोकं पुपोषेत्यर्थः । उक्तं च दण्डनीतां—'राजा त्वर्थान्तमाहस्य कु-र्वादिन्द्रमहोत्सवम् । प्रीणितो मेघवाहस्तु महतीं वृष्टिमावहेत् ॥' इति ॥

न किलानुययुस्तस्य राजानो रक्षितुर्यशः ।

(व्यावृत्ता यत्परस्वेभ्यः श्रुतौ तत्स्करता स्थिता ॥ २७ ॥

राजानोऽन्ये नृपा रक्षितुर्भ्येभ्यस्त्रातुस्तस्य राज्ञो यज्ञो नानुययुः किल नानुचक्रुस्तलु । कुतः । यद्यस्मात्कारणात्तत्स्करता चार्थं परस्वेभ्यः परधनेभ्यः स्वविषयभूतेभ्यो व्यावृत्ता सती श्रुतौ वाचकशब्दे स्थिता प्रवृत्ता । अपहार्यान्तराभावात्तत्स्करशब्द एवापहत इत्यर्थः । अथवा । 'अत्यन्तासत्यपि ह्यर्थे ज्ञानं शब्दं करोति हि' इति न्यायेन शब्दे स्थिता स्फुरिता न तु स्वरूपतोऽस्तीत्यर्थः ॥

द्वेष्योऽपि संमतः शिष्टस्तस्यार्तस्य यथौषधम् ।

त्याज्यो दुष्टः प्रियोऽप्यासीद्भुलीवोरगक्षता ॥ २८ ॥

शिष्टो जनो द्वेष्यः शत्रुरपि । आर्तस्य रोगिण औषधं यथौषधमिव । तस्य सम-तोऽनुमत आसीत् । दुष्टो जनः प्रियोऽपि प्रेमास्पदीभूतोऽपि । उरगक्षता सर्पदंष्ट्राद्भु-लीव । 'छिन्द्याद्वाहुमपि दुष्टात्मनः' इति न्यायात् । त्याज्य आसीत् । तस्य शिष्ट एव वन्द्युर्दुष्ट एव शत्रुरित्यर्थः ॥

तस्य परोपकारित्वमाह—

तं वेधा विदधे नूनं महाभूतसमाधिना ।

तथाहि सर्वं तस्यासन्परायैकफला गुणाः ॥ २९ ॥

वेधा स्रष्टा । 'स्रष्टा प्रजापतिर्वेधा.' इत्यमरः । तं दिलीपम् । समाधीयतेऽनेनेति समाधिः कारणसामग्री । महाभूतानां यः समाधिस्तेन महाभूतसमाधिना विदधे स-सर्जं । नूनं ध्रुवम् । इत्युत्प्रेक्षा । तथाहि । तस्य राज्ञः सर्वे गुणा रूपगसादिमहाभूतगु-णवदेव परार्थः परप्रयोजनमेवैकं मुख्यं फलं येषां ते तथोक्ता आसन् । महा-पमानेन कारणगुणाः कार्यं सकामन्तीति न्यायः सूचितः ॥

स वेलावप्रवलयाम् परिखीकृतसागराम् ।

अनन्यशासनामुर्वीं शशासैकपुरीमिव ॥ ३० ॥

स दिलीप । वेलः समुद्रकूलानि । 'वेल कूलेऽपि वारिधे' इति विश्वः । ता एव वप्र-
वल्ग्या प्राकारवेष्टनानि यस्यास्ताम् । 'स्याच्चयो वप्रमस्त्रिवाम् । प्राकारो वरणः शालः प्रा-
चीन प्रान्ततो वृत्ति ॥' इत्यमरः । परितः खात परिखा दुर्गवेष्टनम् । 'खात खेयतु परिखा'
इत्यमरः । 'अन्येष्वपि दृश्यते' इत्यत्रापिशब्दात्खनेर्दप्रत्ययः । अपरिखा परिखा सपथ-
माना कृता परिखीकृता सागरा यस्यास्ताम् । अभृततद्भावे च्चि । अविद्यमानमन्यन्य
राजः शासन यस्यास्तामनन्यशासनामुर्वमेकपुरीमिव शशास । अनायासेन शासितवा-
नित्यर्थः ॥

तस्य दाक्षिण्यरूढेन नाम्ना मगधवंशजा ।

पत्नी सुदक्षिणेत्यासीदध्वरस्येव दक्षिणा ॥ ३१ ॥

तस्य राज्ञो मगधवशे जाता मगधवंशजा । 'सप्तम्या जनेर्द' इति डप्रत्ययः । एतेनाभि-
जात्यमुक्तम् । दाक्षिण्य परच्छन्दानुवर्तनम् । 'दक्षिणः सरलोदारपरच्छन्दानुवर्तिषु' इति
शाश्वतः । तेन हृढ प्रतिद्धम् । तेन नाम्ना । अध्वरस्य यज्ञस्य दक्षिणा दक्षिणाख्या पत्नीव ।
सुदक्षिणेति प्रतिद्धा पत्न्यासीत् । अत्र श्रुतिः—'यज्ञो गन्धर्वस्तस्य दक्षिणाप्मरसः' इति ।
'दक्षिणाया दाक्षिण्य नामत्विजो दक्षिणत्वप्रापकत्वम् । ते दक्षन्ते दक्षिणा प्रतिगृह्य' इति च ॥

कलत्रवन्तमात्मानमवरोधे महत्यपि ।

तया मेने मनस्विन्या लक्ष्म्या च वसुधाधिपः ॥ ३२ ॥

वसुधाधिपः । अवरोधेऽन्तः पुरवर्गे महति सत्यापि । मनस्विन्या दृढचित्तया । पतिचित्ता-
नुवृत्त्यादिनिर्वन्धक्षमयेत्यर्थः । तया सुदक्षिणया लक्ष्म्या चात्मानः कलत्रवन्तः भार्यावन्तः
मेने । 'कलत्र श्रोणिभार्ययो' इत्यमरः । वसुधाधिप इत्यनेन वसुधया चेति गम्यते ॥

तस्यामात्मानुरूपायामात्मजन्मसमुत्सुकः ।

विलम्बितफलैः कालं स निनाय मनोरथैः ॥ ३३ ॥

स राजा । आत्मानुरूपाया तस्याम् । आत्मनो जन्म यस्यासावात्मजन्मा पुत्रः
तस्मिन्समुत्सुकः । यद्वा । आत्मनो जन्मनि पुत्ररूपेणोत्पत्तौ समुत्सुकः सन् । 'आत्म
वै पुत्रनामाप्ति' इति श्रुतेः । विलम्बित फलः पुत्रप्राप्तिरूपं तेषां तैर्मनोरथैः कदा मे
पुत्रो भवेदित्याशाभिः कालं निनाय यापयामास ॥

संतानार्थाय विधये स्वभुजादवतारिता ।

तेन धूर्जगतो गुर्वी सचिवेषु निचिक्षिपे ॥ ३४ ॥

तेन दिलीपेन । संतानोऽर्थः प्रयोजन यस्य तस्मै संतानार्थाय विधयेऽनुष्ठानाय
स्वभुजादवतारितावरोपिता जगतो लोकस्य गुर्वी धूर्मारः सचिवेषु निचिक्षिपे निहिता ।

अथाम्यर्च्य विधातारं प्रयतौ पुत्रकाम्यया ।

तौ दपती वशिष्ठस्य गुरोर्जग्मतुराश्रमम् ॥ ३५ ॥

अथ धुरोऽवतारानन्तरपुत्रकाम्ययात्मनः पुत्रेच्छया । 'काम्यच्च' इति पुत्रशब्दात्क-

म्यन्प्रत्ययः । 'अ प्रत्ययात्' इति पुत्रकाम्यधातोरकारप्रत्ययः । ततश्चाप् । तथा तौ दपती जायापती । राजदन्तादिषु जायाशब्दस्य दमिति निपातनात्साधु । प्रयतौ पृन्तौ विधातार ब्रह्माणमभ्यर्च्य । 'य खलु पुत्रार्थिभिरुपास्यते' इति मान्त्रिकाः । गुरोः उल्लगुरोर्वशिष्टस्याश्रम जग्मनु । पुत्रप्राप्त्युपायापेक्षयेति शेषः ॥

स्निग्धगम्भीरनिर्घोषमेकं स्यन्दनमास्थितौ ।

| प्रावृषेण्यं पयोवाहं विद्युदैरावताविव ॥ ३६ ॥

स्निग्धो भुरो गम्भीरो निर्घोषो यस्य तमेकं स्यन्दनं रथम् । प्रावृषि भवः प्रावृषेण्यः । 'प्रावृष एण्य' इत्येष्वप्रत्ययः । तं प्रावृषेण्यं पयोवाहं मेघं विद्युदैरावताविव । आस्थितावारूढौ । जग्मतुरिति पूर्वेण सवन्धः । इरा आपः । 'इरा भूवाक्सुराप्सु म्यान्' इत्यमरः । इरावान्समुद्रः । तत्र भवः ऐरावतोऽभ्रमातङ्गः । 'ऐरावतोऽभ्रमातङ्गैरावणाभ्रमुवाहभा' इत्यमरः । 'अभ्रमातङ्गत्वाच्चाभ्रस्थत्वादभ्ररूपत्वात्' इति क्षीरस्वामी । अत एव मेघारोहणं विद्युत्साहचर्यं च घटते । किं च विद्युतः ऐरावतसाहचर्यादेर्वरावती सजा । ऐरावतस्य रथ्यरावतीति क्षीरस्वामी । तस्मात्सुप्तं विद्युदैरावताविवेति । एकरथारोहणोक्त्या कार्यसिद्धिर्वीजं दपत्योरत्यन्तसौमनस्य सूचयति ॥

मा भूदाश्रमपीडेति परिमेयपुरःसरौ ।

अनुभावविशेषात्तु सेनापरिवृताविव ॥ ३७ ॥

पुनः किभूतो दपती । आश्रमपीडा मा भून्मास्त्विति हेतोः । 'माडि लुङ्' इत्याजीर्यं लुङ् । 'न माटयोगे' इत्यङागमनिषेधः । परिमेयपुरःसरौ परिमितपरिचरो । अनुभावविशेषात्तु तेजोविशेषात्सेनापरिवृताविव स्थितौ ॥

सेव्यमानौ सुखस्पर्शः शालनिर्यासगन्धिभिः ।

पुष्परेणूत्किरैर्वीतैराधूतवनराजिभिः ॥ ३८ ॥

पुनः कथंभूतौ । सुखं शीतलत्वात्प्रियः स्पर्शो येषां तैः । शालनिर्यासगन्धिभिः सर्जितरुनिम्यन्दगन्धवद्भिः । 'शालं सर्जितरुः स्मृतः' इति शाश्वतः । उत्किरन्ति विक्षिपन्तीत्युत्किरा । 'इगुषध-' इत्यादिना किरतेः कप्रत्ययः । पुष्परेणूनामुत्किरास्तैराधूता मान्द्यादीपत्कम्पिता वनराजयो यैस्तैर्वीतैः सेव्यमानौ ॥

मनोभिरामाः शृण्वन्तौ रथनेमिस्वनोन्मुखैः ।

षड्जसंवादिनीः केका द्विधा भिन्नाः शिखण्डिभिः ॥ ३९ ॥

रथनेमिस्वनोन्मुखं । मेघध्वनिशङ्कयोन्नमितमुखैरित्यर्थः । शिखण्डिभिर्मयूरैर्द्विधाभिन्नाः । शुद्धविकृतभेदेनाविष्कृतावस्थायां च्युताच्युतभेदेन वा षड्जो द्विविधः । तत्सादृश्यात्केका अपि द्विधा भिन्ना इत्युच्यते । अत एवाह—षड्जसंवादिनीरिति । षड्भ्यः स्थानेभ्यो जातं षड्जं । तदुक्तम्—'नासाकण्ठमुरस्तालु जिह्वादन्ताश्च सस्पृशन् । षड्भ्यः सजा-

यते यत्सात्तत्सात्पङ्कज इति स्मृत ॥' स च तन्त्रीकण्डजन्मा खरविशेषः । 'निषादर्प-
भगान्धारपङ्कजनध्वनधैवता । पञ्चमधैवतानी सप्त तन्त्रीकण्डोत्थिता खरा ॥' इत्य-
नर । पङ्कजेन सवादिनी. सदृशी । तदुक्तं मातङ्गेन—'पङ्कजं नयूरो वदति' इति ।
ननोभिरामा मनसः प्रिया । के मूर्ध्नि कायन्ति ध्वनन्तीति केका नयूरवाप्य । 'केका
वाणी नयूरस्य' इत्यनर । ता केकाः शृण्वन्ती । इति श्लोकार्थः ॥

परस्पराक्षिसादृश्यमदूरोज्झितवर्त्मसु ।

मृगद्वन्द्वेषु पश्यन्तौ स्यन्दनावद्दृष्टिषु ॥ ४० ॥

विभ्रन्माददूरं सनीप यथा भवति तथोज्झित वर्त्म चैस्तेषु । स्यन्दनावद्दृष्टिषु स्य-
न्दने रथ आवद्भासजिता दृष्टिर्नेत्र चैस्तेषु । 'दृष्टिनेत्रलोचनचक्षुर्नयनान्वकेक्षणाक्षीणि'
इति हलानुष । कौतुकवशाद्रथासक्तदृष्टिष्वित्यर्थः । मृगयश्च मृगाश्च मृगाः । 'पुमा-
न्त्रिया' इत्येकशेषः । तेषां द्वन्द्वेषु मिथुनेषु । 'स्त्रीपुंसौ मिथुन द्वन्द्वम्' इत्यनर । पर-
स्पराक्षिसादृश्यं पश्यन्तौ । द्वन्द्वशब्दसामर्थ्यान्मृगीषु सुदक्षिणाक्षिसादृश्यं दिलीपो
दिलीपाक्षिनादृश्यं च मृगेषु सुदक्षिणेत्येव विवेकव्यम् ॥

श्रेणीबन्धाद्वितन्वद्भिरस्तम्भां तोरणस्रजम् ।

सारसैः कलनिर्द्वादैः क्वचिदुन्नमिताननौ ॥ ४१ ॥

श्रेणीबन्धात्पङ्क्तिबन्धनादेतोरस्तम्भानाधारस्तम्भरहिताम् । तोरणं वहिर्द्वारम् ।
'तोरणोऽस्त्री वहिर्द्वारम्' इत्यनरः । तत्र या खगिरच्यते ता तोरणस्रजं वितन्वद्भिः ।
ह्रस्वद्विरेवेत्यर्थः । उत्प्रेक्षाव्यञ्जकेवशब्दप्रयोगाभावेऽपि गम्योत्प्रेक्षेयम् । कलनिर्द्वादै-
रव्यक्तमधुरध्वनिभिः सारसैः पक्षिविशेषैः । करणैः । क्वचिदुन्नमिताननौ । 'सारसो
मैथुनी कानी गोनर्दः पुष्कराह्वयः' इति यादवः ॥

पवनस्यानुकूलत्वात्प्रार्थनासिद्धिशंसिनः ।

रजोभिस्तुरगोत्कीर्णैरस्पृष्टालकवेष्टनौ ॥ ४२ ॥

प्रार्थनासिद्धिशंसिनोऽनुकूलत्वादेव मनोरथसिद्धिसूचकस्य पवनस्यानुकूलत्वाद्गन्तव्यदि-
गभिनुत्तन्वात् । तुरगोत्कीर्णै रजोभिरस्पृष्टा अलका देव्या वेष्टनसुष्णीषं च राज्ञो ययोस्तौ
तथोक्ता । 'शिरसा वेष्टनशोभिना युतः' (८ । १२) इति वक्ष्यति ॥

सरसीष्वरविन्दानां वीचिविक्षोभशीतलम् ।

आमोदमुपजिघ्रन्तौ स्वनिःश्वासानुकारिणम् ॥ ४३ ॥

सरसीषु वीचिविक्षोभशीतलभूमिस्रष्टनेन शीतलं स्वनिःश्वासमनुकर्तुं शीलमस्येति
स्वनिःश्वासानुकारिणम् । एतेन तथोक्तकृच्छ्रीपुनजातीयत्वमुक्तम् । अरविन्दानामामोद-
मुपजिघ्रन्तौ प्राणेन गृह्णन्तौ ॥

ग्रामेष्व्वात्मविसृष्टेषु यूपचिह्नेषु यज्वनाम् ।

अमोघाः प्रतिगृह्णन्तावर्ध्यानुपदमाशिषः ॥ ४४ ॥

आत्मविसृष्टेषु खदत्तेषु । यूपो नाम संस्कृत पशुवन्धाय दारुविशेषः । यूपा एव चिह्नानि येषां तेषु ग्रामेष्वमोघाः सफला यज्वना विधिनेष्टवताम् । 'यज्वा तु विधिनेष्टवान्' इत्यमरः । 'सुयजोर्द्विनिप्' इति द्वनिप्रत्ययः । आशिष आशीर्वादान् । अर्घः पूजाविधिः । तदर्थं द्रव्यमर्घ्यम् । 'पादार्घ्याभ्यां च' इति यत्प्रत्ययः । 'षट् तु त्रिष्वर्घ्यमर्घार्थे पाद्य पादाय वारिणि' इत्यमरः । अर्घ्यस्यानुपदमन्वक् । अर्घ्यस्वीकारानन्तरमित्यर्थः । प्रतिगृह्णन्तौ स्वीकुर्वन्तौ । पदस्य पश्चादनुपदम् । पश्चादर्थेऽव्ययीभावः । 'अन्वगन्वक्षमनुगेऽनुपद क्लीवमव्ययम्' इत्यमरः ॥

हैयंगवीनमादाय घोषवृद्धानुपस्थितान् ।

नामधेयानि पृच्छन्तौ वन्यानां मार्गशाखिनाम् ॥ ४५ ॥

ह्यस्तनगोदोहोद्भव घृत हैयंगवीनम् । ह्य. पूर्वेषुर्भवम् । 'तत्तु हैयंगवीन यद्धयोगोदाहोद्भव घृतम्' इत्यमरः । 'हैयंगवीन संज्ञायाम्' इति निपातः । तत्सद्योघृतमादायोपस्थितान्वोषवृद्धान् । 'घोष आभीरपल्ली स्यात्' इत्यमरः । वन्यानां मार्गशाखिनां नामधेयानि पृच्छन्तौ । 'दुद्याच्-' इत्यादिना पृच्छतेद्विकर्मकत्वम् । कुलकम् ॥

काप्यभिख्या तयोरासीद्भ्रजतोः शुद्धवेषयोः ।

हिमनिर्मुक्तयोर्योगे चित्राचन्द्रमसोरिव ॥ ४६ ॥

भ्रजतोर्गच्छतोः शुद्धवेषयोरुज्ज्वलनेष्वययोस्तयोः सुदक्षिणादिलीपयोः । हिमनिर्मुक्तयोश्चित्राचन्द्रमसोरिव । योगे सति काप्यनिर्वाच्याभिख्या शोभासीत् । 'अभिख्या नामशोभयोः' इत्यमरः । 'आतश्चोपसर्गे' इत्यङ्प्रत्ययः । चित्रा नक्षत्रविशेषः । शिशिरापगमे चैत्र्या चित्रापूर्णचन्द्रमसोरिवेत्यर्थः ॥

तत्तद्भूमिपतिः पत्न्यै दर्शयन्प्रियदर्शनः ।

अपि लङ्घितमध्वानं बुबुधे न बुधोपमः ॥ ४७ ॥

प्रिय दर्शनं स्वकर्मक यस्यासौ प्रियदर्शनः । योगदर्शनीय इत्यर्थः । भूमिपतिः पत्न्यै तत्तदद्भुत वस्तु दर्शयल्लङ्घितमतिवाहितमप्यध्वानं न बुबुधे न ज्ञातवान् । बुधः सौम्य उपमोपमानं यस्येति विग्रहः । इदं विशेषणं तत्तद्दर्शयन्त्युपयोगितयैवायं ज्ञातृत्वसूचनार्थम् ॥

स दुष्प्रापयशाः प्रापदाश्रमं श्रान्तवाहनः ।

सायं संयमिनस्तस्य महर्षेर्महिषीसखः ॥ ४८ ॥

दुष्प्रापयशा दुष्प्रापमन्यदुर्लभं यशो यस्य स तथोक्तः । श्रान्तवाहनो दूरोपगमनात्कान्तयुग्यः । महिष्याः सखा महिषीसखः । 'राजाहःसखिभ्यष्टच्' इति टच्प्रत्ययः । सहायान्तरनिरपेक्ष इति भावः । स राजा सायं सायकाले संयमिनो नियमवतस्तस्य महर्षेर्वशिष्टस्याश्रमं प्रापत्प्राप । पुषादित्वादङ् ॥

तमाश्रम विशिनष्टि—

वनान्तरादुपावृत्तैः समित्कुशफलाहरैः ।

पूर्यमाणमदृश्याग्निप्रत्युद्यातैस्तपस्विभिः ॥ ४९ ॥

वनान्तरादन्यस्मादुपावृत्तैः प्रत्यावृत्तैः । समिधश्च कुशाश्च फलानि चाहर्तुं शीत
येषामिति समित्कुशफलहरा । तैः । 'आदि ताच्छीत्ये' इति हरतेराद्पूर्वादचप्रत्यय
अदृश्यैर्दर्शनायोग्यैरग्निमिवैतानि कैः प्रत्युद्याता प्रत्युद्गता । तैस्तपस्विभिः पूर्यमाणम्
'प्रोष्यागच्छतामाहिताग्नीनामग्नयः प्रत्युद्यान्ति' इति श्रुते । यथाह—'काम पितर प्रोषि
तवन्त पुत्रा प्रत्याधावन्ति । एवमेतमग्नयः प्रत्याधावन्ति सशकलान्दारुनिवाहरन्' इति ।

आकीर्णमृषिपत्नीनामुदजद्वाररोधिभिः ।

अपत्यैरिव नीवारभागधेयोचितैर्मृगैः ॥ ५० ॥

नीवाराणां भाग एव भागधेयोऽश । 'रूपनामभागेभ्यो धेय' इति वक्तव्यसूत्र
त्स्वाभिधेये धेयप्रत्ययः । तस्योचितैः । अत एवोदजाना पर्णशालानां द्वाररोधिभिर्द्वार
रोधकैर्मृगैः । ऋषिपत्नीनामपत्यैरिव । आकीर्णं व्याप्तम् ॥

सेकान्ते मुनिकन्याभिस्तत्क्षणोज्झितवृक्षकम् ।

विश्वासाय विहंगानामालवालाम्बुपायिनाम् ॥ ५१ ॥

सेकान्ते वृक्षमूलसेचनावसाने मुनिकन्याभिः । सेवत्रीभिः । आलवालेषु जलावाप
देशेषु यदम्बु तत्पायिनाम् । 'स्यादालवालमावालमावाप' इत्यमरः । विहंगानां पक्षिण
विश्वासाय विश्रम्भाय । 'समौ विश्वासविश्रम्भौ' इत्यमरः । तत्क्षणे सेकक्षण उज्झित
वृक्षका ह्रस्ववृक्षा यस्मिंस्तम् । ह्रस्वार्थे कप्रत्ययः ॥

आतपात्ययसंक्षिप्तनीवारासु निषादिभिः ।

मृगैर्वर्तितरोमन्थमुदजाङ्गनभूमिषु ॥ ५२ ॥

आतपस्यात्ययेऽपगमे सति संक्षिप्ता राशीकृता नीवारास्तृणधान्यानि यासु तासु
'नीवारास्तृणधान्यानि' इत्यमरः । उदजाना पर्णशालानामङ्गनभूमिषु चत्वरभागेषु
'पर्णशालोदजोऽन्नियाम्' इति । 'अङ्गन चत्वरजिरे' इति चामरः । निषादिभिरुप
र्यमृगैर्वर्तितो निष्पादितो रोमन्थश्चर्वितचर्वण यस्मिन्नाश्रमे तम् ॥

अभ्युत्थिताग्निपिशुनैरतिथीनाश्रमोन्मुखान् ।

पुनानं पवनोद्धूतैर्धूमैराहुतिगन्धिभिः ॥ ५३ ॥

अभ्युत्थिता प्रज्वलिता । होमयोग्या इत्यर्थः । 'समिद्धेऽमावाहुतीर्जुहोति' इ
वचनात् । तेषामग्नीनां पिशुनैः सूचकैः पवनोद्धूतैः । आहुतिगन्धो येषामस्तीत्याहु
गन्धिनः । तैर्धूमैराश्रमोन्मुखानतिथीन्पुनानं पवित्रीकुर्वाणम् ॥ कुलकम् ॥

अथ यन्तारमादिश्य धुर्यान्विश्रामयेति सः ।

तामचारोहयत्पत्नीं रथादवततार च ॥ ५४ ॥

अथाश्रमप्राप्त्यनन्तरं स राजा यन्तारं सारयिम् । धुरं वहन्तीति धुर्यां युग्याः । 'धुरो वडूकौ' इति यत्प्रत्ययः । 'धूवेहे धुर्यधौरेयधुरीणा' सधुरधराः' इत्यमरः । धुर्यान् रथाश्चान्विश्रामय विनीतश्रमान्कुविलादिद्याजाप्य तां पत्नीं रथादचारोहयदवतारितवान्स्वयं चावततार । 'विश्रमय' इति ह्रस्वपाठे 'जनीजृप्' इति मित्वे 'मिता ह्रस्वः' इति ह्रस्वः । दीर्घपाठे 'मिता ह्रस्वः' इति सूत्रे 'वा चित्तविरागे' इत्यतो 'वा' इत्यनुवर्त्य व्यवस्थितविभाषाश्रयणत्वाद्भ्रन्वाभाव इती वृत्तिकारः ॥

तस्मै सभ्याः सभार्याय गोप्ते गुप्ततमेन्द्रियाः ।

अहणामर्हते चक्रुर्मुनयो नयचक्षुषे ॥ ५५ ॥

सभायां साधवः सभ्याः । 'सभाया य' इति यत्प्रत्ययः । गुप्ततमेन्द्रिया अत्यन्तनियमितेन्द्रिया मुनयः सभार्याय गोप्ते रक्षकाय । नयः शास्त्रमेव चक्षुस्तत्त्वावेदकः प्रमाणं यस्य तस्मै नयचक्षुषे । अत एवार्हते प्रशस्ताय । पूज्यायेत्यर्थः । 'अर्हं प्रशसायाम्' इति शतृप्रत्ययः । तस्मै राज्ञेऽर्हणा पूजा चक्रुः । 'पूजा नमस्यापचितिः सपर्यार्चाहणा समा' इत्यमरः ॥

विधेः सायंतनस्यान्ते स ददर्श तपोनिधिम् ।

अन्वासितमरुन्धत्या स्वाहयेव हविर्भुजम् ॥ ५६ ॥

स राजा सायंतनस्य सायंभवस्य । 'सायचिरम्' इत्यादिना टगुल्प्रत्ययः । विधेर्जपहोमाद्यनुष्ठानस्यान्तेऽवसानेऽरुन्धत्यान्वासितं पश्चादुपवेशनेनोपसेवितम् । कर्मणि क्तः । उपसर्गवशात्सकर्मकत्वम् । 'अन्वास्येनाम्' इत्यादिवदुपपद्यते । तपोनिधिं वशिष्ठम् । स्वाहया स्वाहादेव्या । 'अथाभायी स्वाहा च हुतभुक्तिप्रया' इत्यमरः । अन्वासितं हविर्भुजमिव । ददर्श । 'समित्पुष्पकुशाग्न्यम्बुमृदन्नाक्षतपाणिकः । जप होम च कुर्वाणो नाभिवाद्यो द्विजो भवेत् ॥' इत्यनुष्ठानस्य मध्येऽभिवादननिषेधाद्विधेरन्ते ददर्शेत्युक्तम् । अन्वासनं चात्र पतिव्रताधर्मत्वेनोक्तं न तु कर्माङ्गत्वेन । विधेरन्त इति कर्मणः समाप्त्यभिधानात् ॥

तयोर्जगृहतुः पादान् राजा राज्ञी च मागधी ।

तौ गुरुर्गुरुपत्नी च प्रीत्या प्रतिननन्दतुः ॥ ५७ ॥

मागधी मगधराजपुत्री राज्ञी सुदक्षिणा राजा च तयोररुन्धती वशिष्ठयोः पादाङ्गगृहतुः । 'पादः पदद्विश्ररणोऽस्त्रियाम्' इत्यमरः । पादग्रहणमभिवादनम् । गुरुपत्नी गुरुश्च कर्तारौ । सा च स च तौ सुदक्षिणादिलीपौ कर्मभूतौ । प्रीत्या हर्षेण प्रतिननन्दतुः । आशीर्वादादिभिः सभावयाचक्रतुरित्यर्थः ॥

तमातिथ्यक्रियाशान्तरथक्षोभपरिश्रमम् ।

पप्रच्छ कुशलं राज्ये राज्याश्रममुनि मुनिः ॥ ५८ ॥

मुनि । अतिथ्यर्थमातिथ्यम् । 'अतिथेर्ज्य' इति ज्यप्रत्यय । आतिथ्यस्य क्रिया । तथा शान्तो रथक्षोभेण यः परिश्रमः स यस्य स त तथोक्तम् । राज्यमेवाश्रमस्तत्र मुनिम् । मुनितुल्यमित्यर्थः । त दिलीप राज्ये कुशलः पप्रच्छ । पृच्छतेस्तु द्विकर्मकत्वमित्युक्तम् । यद्यपि राज्यशब्दः पुरोहितादिष्वन्तर्गतत्वाद्वाजकर्मवचनः, तथाप्यत्र सप्ताङ्गवचनः । 'उपपन्नं ननु शिवः सप्तस्वङ्गेषु' (१।६०) इत्युत्तरविरोधात् । तथाह मनुः—'स्वाम्यमात्यपुरं राष्ट्रं कोशदण्डौ तथा सुहृत् । सप्तैतानि समस्तानि लोकेऽस्मिन् राज्यमुच्यते ॥' इति । तत्र 'ब्राह्मणं कुशलं पृच्छेत्क्षत्रवन्धुमनामयम् । वैश्यं क्षेमं समागम्य शूद्रमारोग्यमेव च ॥' इति मनुवचने सत्यपि तस्य राज्ञो महानुभावत्वाद्ब्राह्मणोचितं कुशलप्रश्न एव कृत इत्यनुसंधेयम् । अत एवोक्तम् 'राज्याश्रममुनिम्' इति ॥

अथाथर्वनिधेस्तस्य विजितारिपुरः पुरः ।

अथ्यामर्थपतिर्वाचमाददे वदतां वरः ॥ ५९ ॥

अथ प्रश्नान्तरं विजितारिपुरो विजितशत्रुनगरो वदता वक्तृणा वरः श्रेष्ठः । 'यतश्च निर्धारणम्' इति षष्ठी । अर्थपती राजाथर्वणोऽथर्ववेदस्य निधेस्तस्य मुने पुरोऽग्रेऽथ्यामर्थदानपेताम् । 'धर्मपथ्यर्थन्यायादनपेते' इति यत्प्रत्ययः । वाचमाददे । वक्तुमुपकान्तवानित्यर्थः । अथर्वनिधेरित्यनेन पुरोहितकृत्याभिज्ञत्वात्तत्कर्मनिर्वाहकत्वं मुनेरस्तीति सूच्यते । यथाह कामन्दकः—'त्रय्या च दण्डनीत्या च कुशलं स्यात्पुरोहितः । अथर्वविहितं कुर्यान्नित्यं शान्तिकपौष्टिकम् ॥' इति ॥

उपपन्नं ननु शिवं सप्तस्वङ्गेषु यस्य मे ।

दैवीनां मानुषीणां च प्रतिहर्ता त्वमापदाम् ॥ ६० ॥

हे गुरो, सप्तस्वङ्गेषु स्वाम्यमात्यादिषु । 'स्वाम्यमात्यसुहृत्कोशराष्ट्रदुर्गवलानि च । सप्ताङ्गानि' इत्यमरः । शिवः कुशलमुपपन्नं ननु युक्तमेव । जन्ववधारणे । 'प्रश्नावधारणानुज्ञानुनयामन्त्रणे ननु' इत्यमरः । कथमित्यत्राह—यस्य मे दैवीनां देवेभ्यः आगतानां दुर्भिक्षादीनाम्, मानुषीणां मनुष्येभ्यः आगतानां चौरभयादीनाम् । उभयत्रापि 'तत आगतः' इत्यण् 'द्विङ्गणञ्—' इत्यादिना ङीप् । आपदा व्यसनानां त्वं प्रतिहर्ता वारयितासि । अत्राह कामन्दकः—'हुताशनो जलं व्याधिर्दुर्भिक्षं मरणं तथा । इति पञ्चविधं दैवं मानुषं व्यसनं ततः ॥ आयुक्तकेभ्यश्चौरैर्भ्यः परेभ्यो राजवज्रभात् । पृथिवीपतिलोभाच्च नराणां पञ्चधं मतम् ॥' इति ॥

तत्र मानुषापत्प्रतीकारमाह—

तव मन्त्रकृतो मन्त्रैर्दूरात्प्रशमितारिभिः ।

प्रत्यादिश्यन्त इव मे दृष्टलक्ष्यभिदः शराः ॥ ६१ ॥

दूरात्परोक्ष एव प्रशमितारिभिः । मन्तान्कृतवान्मन्त्रकृत् । 'सुकर्मपापमन्त्रपुण्ये कृज' इति क्तिप् । तस्य मन्त्रकृतो मन्त्राणां सङ्घः । 'योक्तुर्वा तव मन्त्रे कर्तृभिः दृष्टं प्र

यक्ष यद्वक्ष्य तन्मात्रं भिन्दन्तीति दृष्टलक्ष्यभिदो मे शराः प्रत्यादिदयन्त इव । वयमेव
प्रमर्थाः किमेभिः पिष्टपेपकैरिति निराक्रियन्त इवेत्युत्प्रेक्षा । 'प्रत्यादेशो निराकृतिः'
इत्यमरः । त्वन्मन्त्रसामर्थ्यादेव नः पौरुषं फलतीति भावः ॥

सप्रति दैविकापत्प्रतीकारमाह—

हविरावर्जितं होतस्त्वया विधिवदग्निषु ।

वृष्टिर्भवति सस्यानामवग्रहविशोषिणाम् ॥ ६२ ॥

हे होतः, त्वया विधिवदग्निष्वावर्जितं प्रक्षिप्तं हविराज्यादिकं कर्तुं अवग्रहो वर्षप्र-
तिबन्धः । 'अवे ग्रहो वर्षप्रतिबन्धे' इत्यञ्जप्रत्ययः । 'वृष्टिर्वर्षं तद्विघातेऽवग्रहावग्रहौ
समौ' इत्यमरः । तेन विशोषिणा विशुष्यता सस्यानां वृष्टिर्भवति । वृष्टिरूपेण सस्या-
न्युपजीवयतीति भावः ॥ अत्र मनु.—'अग्नौ दत्ताहुतिः' सम्यगादित्यमुपतिष्ठते । आ-
दित्याजायते वृष्टिर्वृष्टेरन्नं ततः प्रजाः ॥' इति ॥

पुरुषायुपजीविन्यो निरातङ्का निरीतयः ।

यन्मदीयाः प्रजास्तस्य हेतुस्त्वद्ब्रह्मवर्चसम् ॥ ६३ ॥

आयुर्जीवितकालः । पुरुषस्यायुः पुरुषायुषम् । वर्षशतमित्यर्थः । 'शतायुर्वै पुरुषः'
इति श्रुते । 'अचतुर—' आदिसूत्रेणाच्छ्रयचान्तो निपातः । मदीयाः प्रजाः । पुरुषा-
युषं जीवन्तीति पुरुषायुषजीविन्यः । निरातङ्का निर्भयाः । 'आतङ्को भयमाशङ्को' इति
हलायुधः । निरीतयोऽतिवृष्टथादिरहिता इति यत्तस्य सर्वस्य त्वद्ब्रह्मवर्चसं तव व्रता-
ध्ययनसंपत्तिरेव हेतुः । 'व्रताध्ययनसंपत्तिरित्येतद्ब्रह्मवर्चसम्' इति हलायुधः । ब्रह्मणो
वर्चो ब्रह्मवर्चसम् । 'ब्रह्महस्तिभ्यां वर्चसः' इत्यञ्जप्रत्ययः । 'अतिवृष्टिरनावृष्टिर्मूषिका-
शलभाः शुकाः' । अत्यासन्नाश्च राजानं पडेता इतयः स्मृताः ॥' इति कामन्दकः ॥

त्वयैवं चिन्त्यमानस्य गुरुणा ब्रह्मयोनिना ।

अन्धाः कथं न स्युः संपदो मे निरापदः ॥ ६४ ॥

कारणं यस्य तेन ब्रह्मपुत्रेण गुरुणा त्वयैवमुक्तप्रकारेण चिन्त्यमानस्या-
अत एव निरापदो व्यसनहीनस्य मे सपदः सानुबन्धाः सानुस्यूतयः ।
यावत् । कथं न स्युः । स्युरेवेत्यर्थः ॥

योजनमाह—

वध्वां तवैतस्यामदृष्टसदृशप्रजम् ।

व सद्दीपा रत्नसूरपि मेदिनी ॥ ६५ ॥

वध्वाः क्षुपायाम् । 'वधूर्जीया क्षुपा चैव' इत्यमरः । अदृष्टा सदृश्य-
मा सद्दीपापि । रत्नानि सूयत इति रत्नसूरपि । 'सत्सूद्विष—'
रत्नं नावति न ग्रीणाति । अवधातू रक्षणगतिर्ग्रीत्याद्यर्थेषूपदेद्वा-
पीत्यनेन सर्वरत्नेभ्यः पुत्ररत्नमेव श्लाघ्यमिति सूचितम् ॥

तदेव प्रतिपादयति—

नूनं मत्तः परं वंश्याः पिण्डविच्छेददर्शिनः ।

न प्रकामभुजः श्राद्धे स्वधासंग्रहतत्पराः ॥ ६६ ॥

मत्त परं मदनन्तरम् । 'पञ्चम्यास्तसिल्' । पिण्डविच्छेददर्शिनः । पिण्डदानविच्छेद-
मुत्प्रेक्षमाणा । वशोद्भवा वश्या पितरः । स्वधेत्यव्यय पितृभोज्ये वर्तते । तस्या स-
ग्रहे तत्परा आसक्ता सन्तः श्राद्धे पितृकर्मणि । 'पितृदान निवाप स्याच्छ्राद्धं तत्कर्म
शास्त्रतः' इत्यमरः । प्रकामभुजः पर्याप्तमोजिनो न भवन्ति नून सत्यम् । 'कामं प्र-
प्याप्तम्' इत्यमरः । निर्धना ह्यापद्धनं कियदपि सगृह्णन्तीति भावः ॥

मत्परं दुर्लभं मत्वा नूनमावर्जितं मया ।

पयः पूर्वैः स्वनिःश्वासैः कवोष्णमुपभुज्यते ॥ ६७ ॥

मत्परं मदनन्तरम् । 'अन्यारात्' इत्यादिना पञ्चमी । दुर्लभं दुर्लभ्यं मत्वा मया-
वर्जितं दत्तं पयः पूर्वं पितृभिः स्वनिःश्वासैर्दुःखैः कवोष्णमीषदुष्णं यथा तथोपभु-
ज्यते । नूनमिति तर्कः । कवोष्णमिति कुशब्दस्य कवादेशः । 'कोष्णं कवोष्णं मन्दोष्णं
कदुष्णं त्रिषु तद्वति' इत्यमरः ॥

सोऽहमिज्याविशुद्धात्मा प्रजालोपनिमीलितः ।

प्रकाशश्चाप्रकाशश्च लोकालोक इवाचलः ॥ ६८ ॥

इज्या यागः । 'व्रजयजोर्भावे क्यप्' इति क्यप्प्रत्ययः । तथा विशुद्धात्मा विशुद्धचेतनः
प्रजालोपेन सतत्यभावेन निमीलितः कृतनिमीलनः सोऽहम् । लोक्यत इति लोकः । न लो-
क्यत इत्यलोकः । लोकश्चालोकश्चात्र स्त इति लोकश्चासावलोकश्चेति वा लोकालोकश्च
वालोऽचल इव । 'लोकालोकश्चकवालः' इत्यमरः । प्रकाशत इति प्रकाशश्च देवर्णविमो-
चनात् । न प्रकाशत इत्यप्रकाशश्च पितृणां विमोचनात् । पचाद्यच् । अस्मीति शेषः
लोकालोकोऽप्यन्तः सूर्यसपर्काद्वह्निस्तमोऽव्याप्त्या च प्रकाशश्चाप्रकाशश्चेति मन्तव्यम्
ननु तपोदानादिसपन्नस्य किमप्यैरित्यत्राह—

लोकान्तरसुखं पुण्यं तपोदानसमुद्भवम् ।

संततिः शुद्धवश्या हि परत्रेह च शर्मणे ॥ ६९ ॥

समुद्भवत्यस्मादिति समुद्भवः कारणम् । तपोदाने समुद्भवो यस्य तत्तपोदानसमुद्भ-
वत्पुण्यं तल्लोकान्तरे परलोके सुखं सुखकरम् । शुद्धवशे भवाः शुद्धवश्या संततिर्हि परत्र प-
रलोके इह च लोके शर्मणे सुखाय । 'शर्मणातसुखानि च' इत्यमरः । भवतीति शेषः ।

तया हीनं विधातर्मा कथं पश्यन्न दूयसे ।

सिक्तं स्वयमिव स्नेहाद्वन्ध्यमाश्रमवृक्षकम् ॥ ७० ॥

हे विधातः स्वयं, तया सतत्या हीनमनस्य माम् । स्नेहादप्रेम्णा स्वयमेव सिक्तं जलसेके

वर्धित वन्ध्यमफलम् । 'वन्ध्योऽफलोऽवकेशी च' इत्यमरः । आश्रमस्य वृक्षक वृक्षपोत-
मिव । पश्यन्कथं न दूयसे न परितप्यसे । विधातरित्यनेन समर्थोऽप्युपेक्षस इति गम्यते ॥

असह्यपीडं भगवन्नृणमन्त्यमवेहि मे ।

अरुंतुदमिवालानमनिर्वाणस्य दन्तिनः ॥ ७१ ॥

हे भगवन्, मे ममान्त्यमृण पैतृकमृणम् । अनिर्वाणस्य मजनरहितस्य । 'निर्वाणं निर्वृ-
तौ मोक्षे विनाशे गजमज्जने' इति यादव । दन्तिनो गजस्य । अरुर्मर्म तुदतीत्यरुंतुद मर्म-
स्पृक् । 'व्रणोऽस्त्रियामीर्ममरु.' इति, 'अरुंतुदस्तु मर्मस्पृक्' इति चामर । 'विध्वरूपो-
स्तुद' इति खड्गप्रत्यय । 'अरुर्द्विषत्-' इत्यादिना मुमागमः । आलान वन्धनस्तम्भमिव ।
'आलान वन्धनस्तम्भे' इत्यमरः । असह्या सोढुमशक्या पीडा दुःख यस्मिंस्तदवेहि । दुःस-
हदुःखजनक विद्वीत्यर्थः । 'निर्वाणोत्थानशयनानि त्रीणि गजकर्माणि' इति पालकाप्ये ।
'ऋण देवस्य यागेन ऋषीणा दानकर्मणा । सतत्या पितृलोकाना शोधयित्वा परिव्रजेत्' ॥

तस्मान्मुच्ये यथा तात संविधातुं तथार्हसि ।

इक्ष्वाकूणां दुरापेऽर्थे त्वदधीना हि सिद्धयः ॥ ७२ ॥

हे तात, तस्मात्पैतृकादृणाद्यथा मुच्ये मुक्तो भवामि । कर्मणि लट् । तथा संविधातु
कर्तुमर्हसि । हि यस्मात्कारणादिक्ष्वाकूणामिक्ष्वाकुवश्यानाम् । तद्राजत्वाद्वहुष्वणो लुक् ।
दुरापे दुष्प्राप्येऽर्थे । सिद्धयस्त्वदधीनास्त्वदायत्ताः । इक्ष्वाकूणामिति शेषे षष्ठी । 'न लो-
क-' इत्यादिना कृद्योगे षष्ठीनिषेधात् ॥

इति विज्ञापितो राज्ञा ध्यानस्तिमितलोचनः ।

क्षणमात्रमृषिस्तस्थौ सुप्तमीन इव हृदः ॥ ७३ ॥

इति राज्ञा विज्ञापित ऋषिर्ध्यानेन स्तिमिते लोचने यस्य ध्यानस्तिमितलोचनो नि-
श्चलाक्ष संक्षणमात्रम् । सुप्तमीनो हृद इव । तस्थौ ॥

सोऽपश्यत्प्रणिधानेन संततेः स्तम्भकारणम् ।

भावितात्मा भुवो भर्तुरथैनं प्रत्यबोधयत् ॥ ७४ ॥

स मुनिः प्रणिधानेन चित्तैकाग्र्येण भावितात्मा शुद्धान्तःकरणो भुवो भर्तुर्वृत्तस्य सततेः
स्तम्भकारणं सतानप्रतिबन्धकारणमपश्यत् । अधानन्तरमेव नृप प्रत्यबोधयत् । स्वदृष्टं
ज्ञापितवानित्यर्थः । एनमिति 'गतिबुद्धि-' इत्यादिनाणि कर्तुं कर्मत्वम् ॥

पुरा शक्रमुपस्थाय तवोर्वीं प्रति यास्यतः ।

आसीत्कल्पतरुच्छायामाश्रिता सुरभिः पथि ॥ ७५ ॥

पुरा पूर्वं शक्रमिन्द्रमुपस्थाप्य ससेव्योर्वीं प्रति भुवमुद्दिश्य यास्यतो गमिष्यतस्तव पथि
कल्पतरुच्छायामाश्रिता सुरभिः कामधेनुरासीत् । तत्र स्थितेत्यर्थः ॥

ततः किमित्याह—

धर्मलोपभयाद्राक्षीमृतुस्नातामिमां सरन् ।

प्रदक्षिणक्रियार्हायां तस्यां त्वं साधु नाचरः ॥ ७६ ॥

ऋतु पुष्पम् । रज इति यावत् । 'ऋतु' स्त्रीकुसुमेऽपि च' इत्यमर' । ऋतुना निमित्तेन स्नातामिमां राक्षीं सुदक्षिणा धर्मेऽस्यर्त्तभिगमनलक्षणस्य लोपाङ्गशाब्दयुग्मं तस्मात्सरन्-
न्ध्यायन् । 'मृदङ्गं दैवतं विप्रं धृतं मधुं चतुष्पथम् । प्रदक्षिणानि कुर्वीत विज्ञाताश्च वनस्य-
तीन् ॥' इति शास्त्रात्प्रदक्षिणक्रियार्हायां प्रदक्षिणकरणयोग्यायां तस्यां धेन्वा त्वं साधु प्रद-
क्षिणादिसत्कारं नाचरो नाचरितवानसि । व्यासका हि विस्मरन्तीति भावः । ऋतुकाला-
भिगमने मनु.—'ऋतुकालाभिगामी स्यात्स्वदारनिरतः सदा' इति । अकरणे दोषमाह
पराशरः—'ऋतुस्नाता तु यो भार्यां स्वस्थं सन्तोषयच्छति । बालगोघ्नापराधेन विध्यते
नात्र सशयः ॥' इति ॥

अवजानासि मां यस्मादतस्ते न भविष्यति ।

मत्प्रसूतिमनाराध्यं प्रजेति त्वां शशाप सा ॥ ७७ ॥

यस्मात्कारणान्मामवजानासि तिरस्करोषि । अतः कारणान्मत्प्रसूतिं मम सततिमना-
ध्यासेवयित्वा ते तव प्रजा न भविष्यतीति सा सुरभिस्त्वा शशाप । 'शप आक्रोशे' ॥

कथं तदस्माभिर्न श्रुतमित्याह—

स शापो न त्वया राजन्न च सारथिना श्रुतः ।

नदत्याकाशगङ्गायाः स्रोतस्युद्गमदिग्गजे ॥ ७८ ॥

हे राजन्, स शापस्त्वया न श्रुतः । सारथिना च न श्रुतः । अश्रवणे हेतुमाह—
क्रीडार्थमागता उद्गमानो दाम्न उद्गता दिग्गजा यस्मिंस्तथोक्त आकाशगङ्गायां मन्दा-
किन्या स्रोतसि प्रवाहे नदति सति ॥

अस्तु । प्रसूते किमायातमित्यत्राह—

ईप्सितं तदवज्ञानाद्विद्धि सार्गलमात्मनः ।

प्रतिवध्नाति हि श्रेय पूज्यपूजाव्यतिक्रमः ॥ ७९ ॥

तदवज्ञानात्तस्या धेनोरवज्ञानादपमानादात्मनः स्वस्यामुमिष्टमीप्सितं मनोरथम् । आ-
प्नोते सन्नन्तात्कृतं, ईकारश्च । सार्गलं सप्रतिवन्धं विद्धि जानीहि । तथाहि । पूज्यपु-
जाया व्यतिक्रमोऽतिक्रमणं श्रेयं प्रतिवध्नाति ॥

तर्हि गत्वा तामाराधयामि । सा वा कथंचिदागमिष्यतीत्याशा न कर्तव्येत्याह—

हविषे दीर्घसत्रस्य सा चेदानीं प्रचेतसः ।

भुजंगपिहितद्वारं पातालमधितिष्ठति ॥ ८० ॥

सा च सुरभिरिदानीं दीर्घं सत्रं चिरकालसाध्यो यागविशेषो यस्य तस्य प्रचेतसो हविं

दध्याज्यादिहविरर्थं भुजगपिहितद्वार भुजगावरुद्धद्वार ततो दुष्प्रवेश पातालमधिति-
ष्ठति । पाताले तिष्ठतीत्यर्थः । 'अधिश्रीः' इत्यासा कर्म' इति कर्मत्वम् ॥

तर्हि का गतिरित्यत आह—

सुतां तदीयां सुरभेः कृत्वा प्रतिनिधिं शुचिः ।

आराधय सपत्नीकः प्रीता कामदुष्टा हि सा ॥ ८१ ॥

तस्या सुरभेरिय तदीया । ता सुता सुरभेः प्रतिनिधिं कृत्वा शुचि शुद्धः । सह
पत्न्या वर्तत इति सपत्नीक सन् । 'नद्युतश्च' इति कप्प्रत्ययः । आराधय । हि यस्मा-
त्कारणात्सा प्रीता तुष्टा सती । कामान्दोग्धीति कामदुष्टा भवति । 'दुह कव्यश्च' इति
कप्प्रत्ययः, घादेशश्च ॥

इति वादिन एवास्य होतुराहुतिसाधनम् ।

अनिन्द्या नन्दिनी नाम धेनुराववृते वनात् ॥ ८२ ॥

इति वादिनो वदत एव होतुर्हवनशीलस्य । 'तृन्' इति तृन्प्रत्ययः । अस्य मुनेरा-
हुतीना साधन कारणम् । नन्दयतीति व्युत्पत्त्या नन्दिनी नामानिन्द्यागर्ह्या प्रशस्ता धेनु-
र्वनादाववृते प्रत्यागता । 'अव्याक्षेपो भविष्यन्त्याः कार्यसिद्धेर्हि लक्षणम्' इति भावः ॥

संप्रति धेनु विशिनष्टि—

ललाटोदयमाभुग्नं पल्लवस्निग्धपाटला ।

विभ्रती श्वेतरोमाङ्गं संध्येव शशिनं नवम् ॥ ८३ ॥

पल्लववस्निग्धा चासौ पाटला च । सध्यायामप्येतद्विशेषण योज्यम् । ललाट उदयो
यस्य स ललाटोदयः । तमाभुग्नमीषद्वकम् । 'आविद्धं कुटिल भुग्न वेलित वकमित्यपि'
इत्यमरः । 'उदितश्च' रति निष्ठातस्य नत्वम् । श्वेतरोमाण्येवाङ्गस्त विभ्रती । नव श-
शिन विभ्रती सध्येव । स्थिता ॥

भुवं कोष्णेन कुण्डोष्ठी मेध्येनावभृथादपि ।

प्रस्रवेनाभिवर्षन्ती वत्सालोकप्रवर्तिना ॥ ८४ ॥

कोष्णेन किञ्चिदुष्णेन । 'कवं चोष्णे' इति चकारात्कादेशः । अवभृथादप्यवभृथस्ना-
नादपि मेध्येन पवित्रेण । 'पूत पवित्र मेध्य च' इत्यमरः । वत्सस्यालोकेन प्रदर्शनेन
प्रवर्तिना प्रवहता प्रस्रवेन क्षीराभिस्यन्दनेन भुवमभिवर्षन्ती सिञ्चन्ती । कुण्डमिवोद्य
आपीन यस्या सा कुण्डोष्ठी । 'ऊधस्तु ह्रीवमापीनम्' इत्यमरः । 'ऊधसोऽनङ्' इत्य-
नडादेशः । 'बहुव्रीहेरूधसो ङीष्' इति ङीष् ॥

रजःकणैः खुरोद्धूतैः स्पृशद्भिर्गात्रमन्तिकात् ।

तीर्थाभिषेकजां शुद्धिमादधाना महीक्षितः ॥ ८५ ॥

खुरोद्धूतैरन्तिकात्समीपे गात्र स्पृशद्भिः । 'दूरान्तिकार्थेभ्यो द्वितीया च' इति चकारा-
त्पक्षमी । रजसा कणैः । महीं क्षियत ईष्ट इति महीक्षितस्य । तीर्थाभिषेकेण जाता तीर्था-

भिषेकजाम् । शुद्धिमादधाना कुर्वाणा । एतेन वायव्य स्नानमुक्तम् । उक्तं च मनुना—‘आग्ने-
य भस्मना स्नानमवगाह्य तु वारुणम् । आपोहिष्टेति च ब्राह्म वायव्य गोरज स्मृतम् ॥’ इति ॥

तां पुण्यदर्शनां दृष्ट्वा निमित्तज्ञस्तपोनिधिः ।

याज्यमाशंसितावन्ध्यप्रार्थनं पुनरब्रवीत् ॥ ८६ ॥

निमित्तज्ञ शकुनज्ञस्तपोनिधिर्वशिष्टः । पुण्य दर्शनं यस्यास्ता ता धेनु दृष्ट्वा । आश-
सित मनोरथ । नपुसके भावे क्त । तत्रावन्ध्य सफल प्रार्थनं यस्य स तम् । अवन्ध्य-
मनोरथमित्यर्थः । याजयितु योग्य याज्य पार्थिव पुनरब्रवीत् ॥

अदूरवर्तिनीं सिद्धिं राजन्विगणयात्मनः ।

उपस्थितेयं कल्याणी नास्ति कीर्तित एव यत् ॥ ८७ ॥

हे राजन्, आत्मन कार्यस्य सिद्धिमदूरवर्तिनीं शीघ्रभाविनीं विगणय विद्धि ।
यद्यस्मात्कारणात्कल्याणी महलमूर्ति । ‘वह्नादिभ्यश्च’ इति ङीप् । इय धेनुर्नास्ति की-
र्तिते कथिते सत्येवोपस्थिता ॥

वन्यवृत्तिरिमां शश्वदात्मानुगमनेन गाम् ।

विद्यामभ्यसनेनेव प्रसादयितुमर्हसि ॥ ८८ ॥

वने भव वन्य कन्दमूलादिक वृत्तिराहारो यस्य तथाभूत सन् । इमा गा शश्व-
त्सदा । आ प्रसादादविच्छेदेनेत्यर्थः । आत्मनस्तव कर्तुं अनुगमनेनानुसरणेन । अभ्य-
सनेनानुष्ठानुरभ्यासेन विद्यामिव । प्रसादयितु प्रसन्ना कर्तुमर्हसि ॥

गवानुसरणप्रकारमाह—

प्रस्थितायां प्रतिष्ठेथाः स्थितायां स्थितिमाचरेः ।

निषण्णायां निषीदास्यां पीताम्भसि पिबेरपः ॥ ८९ ॥

अस्या नन्दिन्या प्रस्थिताया प्रतिष्ठेथा प्रयाहि । ‘समवप्रविभ्य स्थ’ इत्यात्मनेपदम् ।
स्थिताया निवृत्तगतिकाया स्थितिमाचरे स्थितिं कुरु । तिष्ठेत्यर्थः । निषण्णायामुपविष्टाया
निषीदोपविश । विध्यर्थे लोट् । पीतमम्भो यया तस्या पीताम्भसि सत्यामप पिबे पिब ॥

वधूर्भक्तिमती चैनामर्चितामा तपोवनात् ।

प्रयता प्रातरन्वेतु सायं प्रत्युद्वजेदपि ॥ ९० ॥

वधूर्जाया च भक्तिमती प्रयता सती गन्धादिभिरर्चितामेना गा प्रातरा तपोवनात्
आङ् मर्यादायाम् । पदद्वय चैतत् । अन्वेत्वनुगच्छतु । सायमपि प्रत्युद्वजेत्प्रत्युद्वच्छेत्
विध्यर्थे लिट् ॥

इत्या प्रसादादस्यास्त्वं परिचर्यापरो भव ।

अविघ्नमस्तु ते स्थेयाः पितेव धुरि पुत्रिणाम् ॥ ९१ ॥

इत्यनेन प्रकारेण त्वमा प्रसादात्प्रसादपर्यन्तम् । ‘आङ् मर्यादाभिर्विध्यो’ इत्यस्य वै-

पितृत्वाद्गमान्तवम् । अस्या धेनोः परिचर्यापरः शुभ्रपापरो भव । ते तवाविघ्न वि-
घ्नस्याभावोऽस्तु । 'अव्यय विभक्तिः' इत्यादिनार्थाभावेऽव्ययीभावः । पितेव पुत्रिणा
सत्पुत्रवताम् । प्रशनायामितिप्रत्ययः । धुर्यग्रे स्वेयास्तिष्ठेः । आशीरर्थं लिङ् । 'एलिङि'
इत्याकारस्यैकारादेशः । त्वत्पुत्रोऽस्त्विति भावः ॥

तथेति प्रतिजग्राह प्रीतिमान्सपरिग्रहः ।

आदेशं देशकालज्ञः शिष्यः शासितुरानतः ॥ ९२ ॥

देशकालज्ञः । देशोऽग्निसन्निधिः, कालोऽग्निहोत्रावसानसमयः । विशिष्टदेशकालो-
त्पन्नमार्गं ज्ञानमव्याहृतमिति जानन् । अत एव प्रीतिमाञ्जिष्योऽन्तेवासी राजा सप-
रिग्रहः सपत्नीकः । 'पत्नीपरिजनादानमूलशापा परिग्रहा' इत्यमरः । आनतो विनय-
नम् । सन् । शासितुर्गुरोरादेशमाज्ञा तथेति प्रतिजग्राह स्वीचकार ॥

अथ प्रदोषे दोषज्ञः संवेशाय विशांपतिम् ।

सूनुः सूनुतवाक्स्त्रष्टुर्विससर्जोदितश्रियम् ॥ ९३ ॥

अथ प्रदोषे राज्ञो दोषज्ञो विद्वान् । 'विद्वान्विपश्चिदोपज्ञः' इत्यमरः । सूनुतवाक्स-
यप्रियवाक् । 'प्रिय सत्यं च सूनुतम्' इति हलानुधः । सष्टुः सूनुर्ब्रह्मपुत्रो मुनिः । अ-
ननः प्रकृतकार्यनिर्वाहकत्वं सूचयति । उदितश्रियः विशांपतिं मनुजेश्वरम् । 'द्वौ विशौ
वैद्यमनुजौ' इत्यमरः । संवेशाय निद्रायै । 'स्यान्निद्रा शयनं स्वापः स्वप्नः संवेश इ-
त्यपि' इत्यमरः । विगमर्जाज्ञापयामास ॥

सत्यामपि तपःसिद्धौ नियमापेक्षया मुनिः ।

कल्पवित्कल्पयामास वन्यामेवास्य संविधाम् ॥ ९४ ॥

कल्पविद्वत्प्रयोगाभिज्ञो मुनिः । तपःसिद्धौ सत्यामपि । तपसैव राजयोग्याहारस-
पादनसामर्थ्ये सत्यपीत्यर्थः । नियमापेक्षया तदाप्रभृत्येव व्रतचर्यापेक्षया । अस्य राज्ञो
वन्यामेव । सविधीयतेऽनयेति सविधाम् । कुशादिशयनसामग्रीम् । 'आतश्चोपसर्गं' इति क-
प्रत्ययः । 'अकर्तरि च कारके संज्ञायाम्' इति कर्मार्थत्वम् । कल्पयामास सपादयामास ॥

निर्दिष्टां कुलपतिना स पर्णशाला-

मध्यास्य प्रयतपरिग्रहद्वितीयः ।

तच्छिष्याध्ययननिवेदितावसानां

संविष्टः कुशशयने निशां निनाय ॥ ९५ ॥

स राजा कुलपतिना मुनिकुलेश्वरेण वशिष्ठेन निर्दिष्टा पर्णशालामध्यास्याप्रिष्टाय ।
तस्यामधिष्ठानं कृत्वैत्यर्थः । 'अधिशीङ्-' इत्यादिनाधारस्य कर्मत्वम् । कर्मणि द्वि-
तीया । प्रयतो नियतः परिग्रहः पत्नी द्वितीयो यस्येति स तथोक्तः । कुशानां शयने स-
ंविष्टः सुप्तः सन् । तस्य वशिष्ठस्य शिष्याणामध्ययनेनापररात्रे वेदपाठेन निवेदितमव-

सान यस्यास्ता निशां निनाय गमयामास । अपररात्रेऽध्ययने मनुः—‘निशान्ते न परिश्रान्तो ब्रह्माधीत्य पुन स्वपेत्’ । ‘न चापररात्रमधीत्य पुन स्वपेत्’ इति गौतमश्च । प्रहर्षिणीवृत्तमेतत् । तदुक्तम्—‘त्रौ त्रौ गच्छिदशयति’ प्रहर्षिणीयम्’ ॥

इति महामहोपाध्यायकोलाचलमल्लिनाथसूरिविरचितया सजीविनीसमाख्यया

व्याख्यया समेतो महाकविश्रीकालिदासकृतौ रघुवशे महाकाव्ये

वशिष्टाश्रमाभिगमनो नाम प्रथमः सर्गः ।

द्वितीयः सर्गः ।

आशासु राशीभवदङ्गवल्लीभासैव दासीकृतदुग्धसिन्धुम् ।

मन्दस्मितैर्निन्दितशारदेन्दु वन्देऽरविन्दसदनसुन्दरि त्वाम् ॥

अथ प्रजानामधिपः प्रभाते जायाप्रतिग्राहितगन्धमाल्याम् ।

वनाय पीतप्रतिबद्धवत्सां यशोधनो धेनुमृषेर्मुमोच ॥ १ ॥

अथ निशानयनानन्तर यशोधन प्रजानामधिप प्रजेश्वर प्रभाते प्रातः काले जायया सुदक्षिण्या । प्रतिग्राहयिष्या । प्रतिग्राहिते स्त्रीकारिते गन्धमाल्ये यया सा जायाप्रतिग्राहितगन्धमाल्या । ता तथोक्ताम् । पीत पानमस्यास्तीति पीत । पीतवानित्यर्थः । ‘अर्शआदिभ्योऽच्’ इत्यच्प्रत्ययः । ‘पीता गावो भुक्ता ब्राह्मणा’ इति महाभाष्ये दर्शनात् । पीत प्रतिबद्धो वत्सो यस्यास्तामृषेर्धेनु वनाय वन गन्तुम् । ‘क्रियार्योपपद—’ इत्यादिना च तुर्यां । मुमोच मुक्तवान् । जायापदसामर्थ्यात्सुदक्षिण्यायाः पुत्रजननयोग्यत्वमनुसंधेयम् । तथाहि श्रुति —‘पतिर्जाया प्रविशति गर्भो भूत्वेह मातरम् । तस्या पुनर्नवं भूत्वा दशमे मासि जायते । तज्जाया जाया भवति यदस्या जायते पुन ॥’ इति । यशोधन इत्यनेन पुत्रवत्ताकीर्तिलोभाद्राजानर्हे गोरक्षणे प्रवृत्त इति गम्यते । अस्मिन्संवृत्तमुपजाति —‘अनन्तरोदीरितलक्ष्मभाजौ पादौ यदीयावपजातयस्ताः’ इति ॥

तस्याः खुरन्यासपवित्रपांसुमपांसुलानां धुरि कीर्तनीया ।

मार्गे मनुष्येश्वरधर्मपत्नी श्रुतेरिवार्थं स्मृतिरन्वगच्छत् ॥ २ ॥

पासवो दोषा आसा सन्तीति पासुला खैरिण्य । ‘खैरिणी पासुला’ इत्यमरः । ‘सिध्मदिभ्यश्च’ इति लच्प्रत्ययः । अपासुलाना पतिव्रतानां धुर्यग्रे कीर्तनीया परिगणनीया मनुष्येश्वरधर्मपत्नी । खुरन्यासै पवित्रा पासवो यस्य तम् । ‘रेणुर्द्वयो स्त्रिया धूलि’ पासु न द्वयो रजः’ इत्यमरः । तस्या धेनोर्मार्गम् । स्मृतिर्मन्वादिवक्तव्यं श्रुतेर्वेदवाक्यस्य धर्मभिधेयमिव । अन्वगच्छदनुसृतवती च । यया स्मृति श्रुतिक्षुण्णमेवार्थमनुसरति तसापि गोखुरक्षुण्णमेव मार्गमनुससारेत्यर्थः । धर्मपत्नीत्यत्राश्वघासादिवत्तादर्थ्यं षष्ठीसमाप्रकृतिविकाराभावात् । पासुलपथप्रवृत्तानप्यपासुलानामिति विरोधालकारो ध्वन्यते ।

निवर्त्य राजा दयितां दयालुस्तां सौरभेयीं सुरभिर्यशोभिः ।

पयोधरीभूतचतुःसमुद्रां जुगोप गोरूपधरामिवोर्वीम् ॥ ३ ॥

दयालु कारुणिक. । 'स्यादयालु कारुणिक.' इत्यमर. । 'स्पृहियहि—' इत्यादि-
नालुचप्रत्यय । यशोभिः सुरभिर्मनोज्ञ । 'सुरभि. स्यान्मनोज्ञेऽपि' इति विश्व. ।
राजा ता दयिता निवर्त्य सौरभेयीं कामधेनुसुता नन्दिनीम् । धरन्तीति धराः । पचा-
द्यञ् । पयसा धरा पयोधरा स्तनाः । 'स्त्रीस्तनाब्दौ पयोधरौ' इत्यमर. । अपयोधरा.
पयोधरा सपद्यमाना पयोधरीभूता । अभूततद्भावे च्चि । 'कुगतिप्रादय' इति समासः ।
पयोधरीभूताश्चत्वार. समुद्रा यस्यास्ताम् । 'अनेकमन्यपदार्थे' इत्यनेकपदार्थग्रहणसाम-
र्थ्यान्निपदो बहुव्रीहि । गोरूपधरामुर्वीमिव । जुगोप ररक्ष । भूरक्षणप्रयत्नेनैव ररक्षेति
भाव । धेनुपक्षे पयसा दुग्धेनाधरीभूताश्चत्वार समुद्रा यस्या सा तथोक्ताम् । दुग्ध-
तिरस्कृतसागरामित्यर्थ ॥

व्रताय तेनानुचरेण धेनोर्न्यपेधि शेषोऽप्यनुयायिवर्गः ।

न चान्यतस्तस्य शरीररक्षा स्ववीर्यगुप्ता हि मनोः प्रसूतिः ॥ ४ ॥

व्रताय धेनोरनुचरेण । न तु जीवनायेति भाव । तेन दिलीपेन शेषोऽवशिष्टोऽप्यनुया-
यिवर्गोऽनुचरवर्गो न्यपेधि निवर्तित । शेषत्व सुदक्षिणापेक्षया । कथं तर्ह्यीत्सरक्षणमत आ-
ह—न चेति । तस्य दिलीपस्य शरीररक्षा चान्यत. पुरुषान्तरान्न । कुत । हि यस्मात्का-
रणान्मनो । प्रसूयत इति प्रसूति. सतति स्ववीर्यगुप्ता स्ववीर्येणैव रक्षिता । नहि स्वनि-
र्वाहकस्य परापेक्षेति भावः ॥

आस्वादवद्भिः कवलैस्तृणानां कण्डूयनैर्दशनिवारणैश्च ।

अव्याहतैः स्वैरगतैः स तस्याः सम्राट् समाराधनतत्परोऽभूत् ५

सम्राण्मण्डलेश्वर । 'येनेष्ट राजसूयेन मण्डलस्येश्वरश्च य । शास्ति यश्चाज्ञया राज्ञ स
सम्राट्' इत्यमर. । स राजा । आस्वादवद्भि रसवद्भिः । स्वादयुक्तैरित्यर्थ. । तृणानां कवलै-
र्घ्रासै । 'घ्रासस्तु कवलार्थक.' इत्यमर. । कण्डूयनैः खर्जनैः । दशाना वनमक्षिकाणा नि-
वारणै । 'दशस्तु वनमक्षिका' इत्यमर. । अव्याहतैरप्रतिहतैः स्वैरगतैः स्वच्छन्दगमनैश्च ।
तस्या धेन्वा समाराधनतत्पर. शुश्रूषासक्तोऽभूत् । तदेव पर प्रधान यस्येति तत्पर. ।
'तत्परौ प्रसितासक्तौ' इत्यमर ॥

स्थितः स्थितामुच्चलितः प्रयातां निषेदुषीमासनबन्धधीरः ।

जलामिलाषी जलमाददानां छायेव तां भूपतिरन्वगच्छत् ॥ ६ ॥

भूपतिस्ता गा स्थिता सर्ती स्थित सन् । स्थितिरूर्ध्वावस्थानम् । प्रयाता प्रस्थितामु-
च्चलित प्रस्थित । निषेदुषी निषण्णाम् । उपविष्टामित्यर्थ. । 'भाषाया सदवसध्रुव' इति
कमुप्रत्यय । 'उगितश्च' इति ङीप् । आसनबन्ध उपवेशने धीर स्थित । उपविष्ट सन्नि-
त्यर्थः । जलमाददानां पिबन्तीं जलामिलाषी । पिबन्नित्यर्थ । इत्थं छायेवान्वगच्छद-
उद्यतवान् ॥

स न्यस्तचिह्नमपि राजलक्ष्मीं तेजोविशेषानुमितां दधानः ।

आसीदनाविष्कृतदानराजिरन्तर्मदावस्थ इव द्विपेन्द्रः ॥ ७ ॥

न्यस्तानि परिहृतानि चिह्नाणि छत्रचामरादीनि चत्वारि तथामभूतानपि तेजोविशेषेण प्रभावातिशयेनानुमिताम् । सर्वथा राजैवायं भवेदित्यूहितां राजलक्ष्मीं दधानः स राजा । अनाविष्कृतदानराजिर्वहिरप्रकटितनदरेखः । अन्तर्गता मदावस्था यस्य नोऽन्तर्मदावस्थः । तथाभूतो द्विपेन्द्र इव । आसीत् ॥

लताप्रतानोद्ग्रथितैः स केशैरधिज्यधन्वा विचचार दावम् ।

रक्षापदेशान्मुनिहोमधेनोर्वन्यान्विनेष्यन्निव दुष्टसत्त्वान् ॥ ८ ॥

लताना बलीना प्रतानैः कुटिलितन्तुभिर्द्व्यधिता उन्नमज्य प्रथिता ये केशास्तैरुपलक्षितः । 'इत्यभूतलक्षणे' इति तृतीया । स राजा । अधिज्यनारोपितमौर्वीक धनुर्यस्य सोऽधिज्यधन्वा सन् । 'धनुषश्च' इत्यनङ्गदेशः । मुनिहोमधेनो रक्षापदेशाद्रक्षणव्याजात् ।

न मे भवान्दुष्टसत्त्वान्दुष्टजन्तून् । 'द्रव्यामुष्यवसायेषु सत्त्वमस्ती तु जन्तुषु' इत्यनरः । विनेष्यन्निषेधयिष्यन्निष । दाव वनम् । 'वने च वनवहौ च दवो दाव इहेष्यते' इति यादव । विचचार । वने चचारेत्यर्थः । 'देशकालध्वान्तव्यः कर्मसृजा ह्यकर्मणाम्' इति दावस्य कर्मत्वम् ॥

'विद्वष्टः' इत्यादिभिः पङ्क्तिभिः श्लोकैस्तस्य महानहिमतया दुनादयोऽपि राजोपचारं चक्रुरित्याह—

विसृष्टपार्श्वानुचरस्य तस्य पार्श्वद्रुमाः पाशभृता समस्य ।

उदीरयामासुरिवोन्मदानामालोकशब्दं वयसां विरावैः ॥ ९ ॥

विद्वष्टा पार्श्वानुचरा पार्श्ववर्तिनो जना येन तस्य । पाशभृता वरुणेन समस्य तुल्यस्य । 'प्रवेता वरुण पाशी' इत्यनरः । अनुभावोऽनेन सूचितः । तस्य राज्ञः पार्श्वयोर्द्रुमाः । उन्मदानामुत्कटमदानां वयसां खगानाम् । 'खगवाल्यादिनोर्वयः' इत्यनरः । विरावैः शब्दैः । आलोकस्य शब्द वाचकमालोक्येति शब्दम् । जयशब्दमित्यर्थः । 'आलोको जयशब्दः स्यात्' इति विश्वः । उदीरयामासुरिवावदन्निव । इत्युत्प्रेक्षा ॥

मरुत्प्रयुक्ताश्च मरुत्सखाभं तमर्च्यमारादभिवर्तमानम् ।

अवाकिरन्वाललताः प्रसूनैराचारलाजैरिव पौरकन्याः ॥ १० ॥

मरुत्प्रयुक्ता वायुना प्रेरिता वाललता आरात्तनीपेऽभिवर्तमानम् । 'आराद्दूरसनीपयो' इत्यनरः । मरुतो वायो सत्त्वा मरुत्सखोऽस्ति । स इवाभातीति मरुत्सखामम् । 'आतश्चोपनर्ग' इति कप्रत्ययः । अर्च्यं पूज्यं तं दिलीपं प्रसूनैः पुष्पैः । पौरकन्या पौराश्च ताः कन्या आचारार्थैर्लाजैराचारलाजैरिव । अवाकिरन् । तस्योपरि निक्षिप्तवत्य इत्यर्थः । सत्त्वा हि सत्त्वायमागतमुपचरतीति भावः ॥

धनुर्भृतोऽप्यस्य दयार्द्रभावमाख्यातमन्तःकरणैर्विशङ्कैः ।

विलोकयन्त्यो वपुरापुरक्षणां प्रकामविस्तारफलं हरिण्यः ॥ ११ ॥

धनुर्भृतोऽप्यस्य राज्ञः । एतेन भयसंभावना दर्शिता । तथापि विशङ्कैर्निर्भीकैरन्तःकरणैः कर्तृभिः । दयया कृपारसेनाद्रो भावोऽभिप्रायो यस्य तदयार्द्रभाव तदाख्यातम् । दयार्द्रभावमेतदित्याख्यातमित्यर्थः । 'भावः सत्त्वस्वभावाभिप्रायचेष्टात्मजन्मसु' इत्यमरः । तथाविधं वपुर्विलोकयन्त्यो हरिण्योऽक्षणा प्रकामविस्तारस्यात्यन्तविशालतायाः फलमाप्नुः । 'विमल कलुषीभवच्च चेत् कथयत्येव हितैषिण रिपु च' इति न्यायेन स्वान्तःकरणवृत्तिप्रामाण्यादेव विश्रब्धं ददृशुरित्यर्थः ॥

स कीचकैर्मारुतपूर्णरन्ध्रैः कूजङ्गिरापादितवंशकृत्यम् ।

शुश्राव कुञ्जेषु यशः स्वमुच्चैरुद्गीयमानं वनदेवताभिः ॥ १२ ॥

स दिलीपो मारुतपूर्णरन्ध्रैः । अतएव कूजङ्गिः स्वनङ्गिः । कीचकैर्वेणुविशेषैः । 'वेणवः कीचकास्ते स्युर्ये स्वनन्त्यनिलोद्धताः' इत्यमरः । वशः सुषिरवाद्यविशेषः । 'वशादिकं तु सुषिरम्' इत्यमरः । आपादितं सपादितं वशस्य कृत्यं कार्यं यस्मिन्कर्मणि तत्तथा । कुञ्जेषु लतागृहेषु । 'निकुञ्जकुञ्जौ वा क्लीवे लतादिपिहितोदरे' इत्यमरः । वनदेवताभिरुद्गीयमानं मुच्चैर्गीयमानं खं यशः शुश्राव श्रुतवान् ॥

पृक्तस्तुषारैर्गिरिनिर्झराणामनोकहाकम्पितपुष्पगन्धी ।

तमातपक्लान्तमनातपत्रमाचारपूतं पवनः सिषेवे ॥ १३ ॥

गिरिषु निर्झराणां वारिप्रवाहाणाम् । 'वारिप्रवाहो निर्झरो झरः' इत्यमरः । तुषारैः सीकरैः । 'तुषारौ हिमसीकरौ' इति शाश्वतः । पृक्तः सपृक्तोऽनोकहाना वृक्षाणामाकम्पितानीषत्कम्पितानि पुष्पाणि तेषां यो गन्धः सोऽस्यास्तीत्याकम्पितपुष्पगन्धी । ईषत्कम्पितपुष्पगन्धवान् । एव शीतो मन्दः सुरभिः पवनो वायुरनातपत्रं व्रतार्थं परिहृतच्छत्रम् । अतएवातपक्लान्तमाचारेण पूतं शुद्धं तं वृषः सिषेवे । आचारपूतत्वात्स राजा जगत्पावनस्यापि सेव्य आसीदिति भावः ॥

शशाम वृष्ट्यापि विना दवाग्निरासीद्विशेषा फलपुष्पवृद्धिः ।

ऊनं न सत्त्वेष्वधिको ववाधे तस्मिन्वनं गोप्तरि गाहमाने ॥ १४ ॥

गोप्तरि तस्मिन्राज्ञि वनं गाहमाने प्रविशति सति वृष्ट्या विनापि । दवाग्निर्वनाग्निः । 'दवदावौ वनानले' इति हैमः । शशामः । फलानां पुष्पाणां च वृद्धिः । विशेष्यत इति विशेषः । अतिशयितासीत् । कर्मार्थं घञ्प्रत्ययः । सत्त्वेषु जन्तुषु मध्ये । 'यतश्च निर्धारणम्' इति सप्तमी । अधिकः प्रबलो व्याघ्रादित्त्वं दुर्बलं हरिणादिकं न ववाधे ॥

संचारपूतानि दिगन्तराणि कृत्वा दिनान्ते निलयाय गन्तुम् ।

प्रचक्रमे पल्लवरागताम्रा प्रभा पतङ्गस्य मुनेश्च धेनुः ॥ १५ ॥

•पल्वस्य•रागो वर्णं पल्वराग । 'रागोऽनुरक्तौ मात्सर्ये क्लेशादौ लोहितादिषु' इति शाश्वतः । स इव ताम्रा पल्वरागताम्रा पतङ्गस्य सूर्यस्य प्रभा कान्तिः । 'पतङ्गः पक्षि-सूर्ययोः' इति शाश्वतः । मुनेर्धेनुश्च । दिगन्तराणि दिशामवकाशान् । 'अन्तरमवका-शावधिपरिधानान्तधिभेदतादर्थ्ये' इत्यमरः । संचारेण पूतानि शुद्धानि कृत्वा दिनान्ते सायकाले निलयायास्तमयाय । धेनुपक्ष आलयाय च । गन्तुं प्रचक्रमे ॥

तां देवतापित्रतिथिक्रियार्थमन्वग्ययौ मध्यमलोकपालः ।

वभौ च सा तेन सतां मतेन श्रद्धेव साक्षाद्विधिनोपपन्ना ॥ १६ ॥

मध्यमलोकपालो भूपालः । देवतापित्रतिथीना क्रिया चागश्राद्धदानानि ता एवार्थ-प्रयोजनं यस्यास्ता धेनुमन्वगनुपदं ययौ । 'अन्वगन्वक्षमनुगेऽनुपदं क्लीवमव्ययम्' इत्यमरः । सता मतेन सद्भिर्मान्येन । 'गतिबुद्धिः' इत्यादिना वर्तमाने क्तः । 'क्तस्य च वर्तमाने' इति षष्ठी । तेन राज्ञोपपन्ना युक्ता सा धेनुः । सता मतेन विधिनानुष्ठाने-
५५५। युक्ता साक्षात्प्रत्यक्षा श्रद्धास्तिक्यबुद्धिरिव । वभौ च ॥

स पल्वलोत्तीर्णवराहयूथान्यावासवृक्षोन्मुखवर्हिणानि ।

ययौ मृगाध्यासितशाद्वलानि श्यामायमानानि वनानि पश्यन् १७

स राजा । पल्वलेभ्योऽल्पजलाशयेभ्य उत्तीर्णानि निर्गतानि वराहाणा यूथानि कु-लानि येषु तानि । वर्हाण्येषा सन्तीति वर्हिणा मयूरा । 'मयूरो वर्हिणो वर्ही' इत्यमरः । फलवर्हाभ्यामिनच्छ्रत्ययो वक्तव्यः । आवासवृक्षाणामुन्मुखा वर्हिणा येषु तानि श्यामा-यमानानि वराहवर्हिणादिमलिनित्वाद्यामानि । श्यामानि भवन्तीति श्यामायमानानि । 'लोहितादिडाज्भ्य क्यप्' इति क्यप्प्रत्ययः । 'वा ङष्' इत्यात्मनेपदे शानच् । नृ-नैरध्यासिता अधिष्ठिता शाद्वला येषु तानि । शादा शष्पाण्येषु देशेषु सन्तीति शा-द्वला शष्पद्यामदेद्याः । 'शाद्वल शादहरेते' इत्यमरः । 'शाद' कर्दमशष्पयोः' इति विश्वः । 'नडशादाड्डलच्' इति डलच्प्रत्ययः । वनानि पश्यन्त्ययौ ॥

आपीनभारोद्वहनप्रयत्नाद्गृष्टिर्गुरुत्वाद्वपुषो नरेन्द्रः ।

उभावलंचक्रतुरश्विताभ्यां तपोवनावृत्तिपथं गताभ्याम् ॥ १८ ॥

गृष्टिः सकृत्प्रसूता गौ । 'गृष्टिः सकृत्प्रसूता गौ' इति हलायुधः । नरेन्द्रश्च । उभौ यथाक्रमम् । आपीनमूधः । 'ऊधस्तु क्लीवमापीनम्' इत्यमरः । आपीनस्य भारोद्वहने प्रयत्नात्प्रयासात् । वपुषो गुरुत्वादायिक्याच्च । अश्विताभ्या चारुभ्या गताभ्या गम-नाभ्या तपोवनादावृत्ते पन्थास्त तपोवनावृत्तिपथम् । 'ऋक्पू-' इत्यादिना समासा-न्तोऽप्रत्ययः । अलचक्रतुर्भूषितवन्तौ ॥

वशिष्टधेनोरनुयायिनं तमावर्तमानं वनिता वनान्तात् ।

पपौ निमेषालसपक्ष्मपङ्क्तिरूपोपिताभ्यामिव लोचनाभ्याम् ॥ १९ ॥

वशिष्टधेनोरनुयायिनमनुचर वनान्तादावर्तमान प्रत्यागत त दिलीप वनिता सुदक्षिण

निमेषेष्वलसा मन्दा पक्ष्मणां पङ्क्तिर्यस्या सा । निनिमेषा सतीत्यर्थः । लोचनाभ्या कर-
णाभ्याम् । उपोषिताभ्यामिव । उपवासो भोजननिवृत्तिः । तद्ब्रूवामिव । वसतेः कर्तरि क्तः ।
पपौ । यथोपोषितोऽतितृष्ण्या जलमधिक पिवति तद्वदतितृष्ण्याधिक व्यलोकयदित्यर्थः ॥

पुरस्कृता वर्त्मनि पार्थिवेन प्रत्युद्गता पार्थिवधर्मपत्न्या ।

तदन्तरे सा विरराज धेनुर्दिनक्षपामध्यगतेव संध्या ॥ २० ॥

वर्त्मनि पार्थिवेन पृथिव्या ईश्वरेण । 'तस्येश्वरः' इत्यञ्प्रत्ययः । पुरस्कृताग्रतः कृता ।
धर्मस्य पत्नी धर्मपत्नी । वर्मार्थपत्नीत्यर्थः । अश्वघासादिवत्तादर्थ्ये षष्ठीसमासः । पार्थिव-
स्य धर्मपत्न्या प्रत्युद्गता सा धेनुस्तदन्तरे तयोर्दिनयोर्मध्ये । दिनक्षपयोर्दिनरात्र्योर्मध्य-
गता संध्येव । रराज ॥

प्रदक्षिणीकृत्य पयस्विनीं तां सुदक्षिणा साक्षतपात्रहस्ता ।

प्रणम्य चानर्च विशालमस्याः शृङ्गान्तरं द्वारमिवार्थसिद्धेः ॥ २१ ॥

अक्षताना पात्रेण सह वर्तते इति साक्षतपात्रौ हस्तौ यस्याः सा सुदक्षिणा पयस्विनीं
प्रशस्तक्षीरां ता धेनु प्रदक्षिणीकृत्य प्रणम्य च । तस्या धेन्वा विशाल शृङ्गान्तरं शृङ्गम-
ध्यम् । अर्थसिद्धे कार्यसिद्धेर्द्वारं प्रवेशमार्गमिव । आनर्चार्चयामास । अर्चतेर्भौवादिकाञ्छिद् ॥

वत्सोत्सुकापि स्तिमिता सपर्यां प्रत्यग्रहीत्सेति ननन्दतुस्तौ ।

भक्त्योपपन्नेषु हि तद्विधानां प्रसादचिह्नानि पुरःफलानि ॥ २२ ॥

सा धेनुर्वत्सोत्सुकापि वत्स उत्कण्ठितापि स्तिमिता निश्चला सती सपर्यां पूजा प्रत्य-
ग्रहीदिति हेतोस्तौ दपती ननन्दतुः । पूजास्वीकारस्यानन्दहेतुलमाह—भक्त्येति । पू-
ज्येष्वनुरागो भक्तिः । तयोपपन्नेषु युक्तेषु विषये तद्विधानाम् । तस्या धेन्वा विधेव
विधा प्रकारो येषा तेषाम् । मङ्गतामित्यर्थः । प्रसादस्य चिह्नानि लिहानि पूजास्वीका-
रादीनि पुर फलानि । पुरोगतानि प्रत्यासन्नानि फलानि येषां तानि हि । अविलम्बि-
तफलसूचकलिङ्गदर्शनादानन्दो युज्यत इत्यर्थः ॥

गुरोः सदारस्य निपीड्य पादौ समाप्य सांध्यं च विधिं दिलीपः ।

दोहावसाने पुनरेव दोग्ध्रीं भेजे भुजोच्छिन्नरिपुर्निपण्णाम् ॥ २३ ॥

भुजोच्छिन्नरिपुर्दिलीपः सदारस्य दारैररुन्धत्या सह वर्तमानस्य गुरोः । उभयोरपीत्यर्थः ।
'भार्या जायाथ पु भूम्नि दारा' इत्यमरः । पादौ निपीड्याभिवन्द्य । साध्य सध्याया विहित
विधिसमुष्ठान च समाप्य । दोहावसाने निपण्णामासीना दोग्ध्रीं दोहनशीलाम् । 'दृन्' इति
तृन्प्रत्ययः । धेनुमेव पुनर्भेजे सेवितवान् । दोग्ध्रीमिति निरुपपदप्रयोगात्कामधेनुलग्न्येते ॥

तामन्तिकन्यस्तबलिप्रदीपामन्वास्य गोप्ता गृहिणीसहायः ।

क्रमेण सुप्तामनु संविवेश सुप्तोत्थितां प्रातरनूदतिष्ठत् ॥ २४ ॥

गोप्ता रक्षको गृहिणीसहायः पत्नीद्वितीयः सन् । उभावपीत्यर्थः । अन्तिके न्यस्ता व-

लय प्रदीपाश्च यस्यास्ता तथोक्ता ता पूर्वोक्ता निषण्णा धेनुमन्वास्थानूपविश्य क्रमेण सुप्तमन्वनन्तरं सविवेश सुष्वाप । प्रातः सुप्तोत्थितामनूदतिष्ठदुत्थितवान् । अत्रानुशब्देन धेनुराजव्यापारयोः पौर्वापर्यमुच्यते । क्रमशब्देन धेनुव्यापाराणामेव । इत्यपौरुष्यम् । 'कर्मप्रवचनीययुक्ते-' इति द्वितीया ॥

इत्थं व्रतं धारयतः प्रजार्थं समं महिष्या महनीयकीर्तेः ।

सप्त व्यतीयुस्त्रिगुणानि तस्य दिनानि दीनोद्धरणोचितस्य ॥ २५ ॥

इत्थमनेन प्रकारेण प्रजार्थं सतानाय महिष्या सममभिषिक्तपत्न्या सह । 'कृताभिषेका महिषी' इत्यमर । व्रत धारयत । महनीया पूज्या कीर्तिर्यस्य तस्य । दीनानामुद्धरणं दैन्यविमोचनम् । तत्रोचितस्य परिचितस्य तस्य नृपस्य । त्रयो गुणा आवृत्तयो येषां तानि त्रिगुणानि त्रिरावृत्तानि सप्त दिनान्येकविंशतिदिनानि व्यतीयुः ॥

अन्येद्युरात्मानुचरस्य भावं जिज्ञासमाना मुनिहोमधेनुः ।

गङ्गाप्रपातान्तविरूढशष्पं गौरीगुरोर्गङ्गामाविवेश ॥ २६ ॥

अन्येद्युरन्यस्मिन्दिने द्वाविंशे दिने । 'सद्यः परुत्परारि-' इत्यादिना निपातनादव्ययम् । 'अद्यात्राहाय पूर्वेऽह्नीत्यादौ पूर्वोत्तरापरात् । तथाधरान्यान्यतरेतरात्पूर्वेद्युरादयः ॥' इत्यमर । मुनिहोमधेनु । आत्मानुचरस्य भावमभिप्रायं दृढभक्तित्वम् । 'भावोऽभिप्राय आशय' इति यादव । जिज्ञासमाना ज्ञातुमिच्छन्ती । 'ज्ञाधुस्मृदशा सन' इत्यात्मनेपदे शानच् । प्रपतत्यस्मिन्निति प्रपात पतनप्रदेश । गङ्गायाः प्रपातस्तस्यान्ते सर्मापि विरूढानि जातानि शष्पाणि बालवृणानि यस्मिंस्तत् । 'शष्प बालवृण घास' इत्यमर । गौरीगुरोः पार्वतीपितुर्गङ्गारं गुह्यमाविवेश ॥

सा दुष्प्रधर्षा मनसापि हिंस्रैरित्यद्रिशोभाप्रहितेक्षणेन ।

अलक्षिताभ्युत्पतनो नृपेण प्रसह्य सिंहः किल तां चकर्ष ॥ २७ ॥

सा धेनुर्हिंस्रैर्व्याघ्रादिभिर्मनसापि दुष्प्रधर्षा दुर्धर्षेति हेतोरद्रिशोभायाः प्रहितेक्षणेन दत्तदृष्टिना नृपेणालक्षितमभ्युत्पतनमाभिमुख्येनोत्पतन यस्य स सिंहस्ता धेनु प्रसह्य हयात् । 'प्रसह्य तु हयार्थकम्' इत्यमर । चकर्ष । किलेललीके ॥

तदीयमाक्रन्दितमार्तसाधोर्गुहानिचङ्छप्रतिशब्ददीर्घम् ।

रश्मिष्विवादाय नगेन्द्रसक्तां निवर्तयामास नृपस्य दृष्टिम् ॥ २८ ॥

गुहानिचङ्छेन प्रतिवद्वेन प्रतिध्वनिना दीर्घम् । तस्या इदं तदीयम् । आक्रन्दितमार्तं धोषणम् । आर्तेष्वापन्नेषु साधोर्हितकारिणो नृपस्य नगेन्द्रसक्ता दृष्टिम् । रश्मिषु प्रप्रहेपु । 'किरणप्रप्रहौ रश्मी' इत्यमर । आदायेव गृहीत्वेव । निवर्तयामास ॥

स पाटलायां गवि तस्थिचांसं धनुर्धरः केसरिणं ददर्श ।

अधित्यकायामिव धातुमय्यां लोघद्रुमं सानुमतः प्रफुल्लम् ॥ २९ ॥

धनुर्धरं स नृपः पाटलाया रक्तवर्णाया गवि तस्थिवास स्थितम् । 'कसुश्च' इति क-
सुप्रत्ययः । केसरिण सिंहम् । सानुमतोऽद्रेः । धातोर्गैरिकस्य । विकारो धातुमयी । त-
स्यामधिलकायामूर्ध्वभूमौ । 'उपत्यकाद्रेरासन्ना भूमिरूर्ध्वमधिलका' इत्यमरः । 'उपाधि-
न्या त्यक्तासन्नारूढयोः' इति त्यकन्प्रत्ययः । प्रफुल्लो विकसितस्तम् । 'फुल्ल विकसने'
इति धातोः पचाद्यच् । 'प्रफुल्लम्' इति तकारपाठे 'निफला विशरणे' इति धातो क-
र्तरि क्त 'उत्परस्यात्' इत्युकारादेशः । लोभ्राख्य द्रुममिव । ददर्श ॥

ततो मृगेन्द्रस्य मृगेन्द्रगामी वधाय वध्यस्य शरं शरण्यः ।

जाताभिपक्षो नृपतिर्निषङ्गादुद्धर्तुमैच्छत्प्रसभोद्धृतारिः ॥ ३० ॥

ततः सिंहदर्शनानन्तरं मृगेन्द्रगामी सिंहगामी । शरण रक्षणम् । 'शरण गृहरक्षित्रोः'
इत्यमरः । 'शरण रक्षणे गृहे' इति यादवः । शरणे साधु 'शरण्यः' । 'तत्र साधु' इति
यत्प्रत्ययः । प्रसभेन बलात्कारेणोद्धृता अरयो येन स नृपती राजा जाताभिपक्षो जात-
पराभवः सन् । 'अभिपक्षः पराभवः' इत्यमरः । वध्यस्य वधार्हस्य । 'दण्डादिभ्यो यः'
इति यप्रत्ययः । मृगेन्द्रस्य वधाय निषङ्गात्तूणीरात् । 'तूणोपासङ्गतूणीरनिषङ्गा इषुधि-
र्द्वयोः' इत्यमरः । शरमुद्धर्तुमैच्छत् ॥

वामेतरस्तस्य करः प्रहर्तुर्नखप्रभाभूषितकङ्कपत्रे ।

सक्ताङ्गुलिः सायकपुङ्ख एव चित्रार्पितारम्भ इवावतस्थे ॥ ३१ ॥

प्रहर्तुस्तस्य वामेतरो दक्षिणः करः । नखप्रभाभिभूषितानि विच्छुरितानि कङ्कस्य पक्षि-
विशेषस्य पत्राणि यस्य तस्मिन् । 'कङ्क पक्षिविशेषे स्यादुत्ताकारे युधिष्ठिरे' इति विश्वः ।
'कङ्कस्तु कर्केटः' इति यादवः । सायकस्य पुङ्ख एव कर्तार्याख्ये मूलप्रदेशे । 'कर्तरी पुङ्खे' इति
यादवः । सक्ताङ्गुलिः सन् । चित्रार्पितारम्भश्चित्रलिखितशरोद्धरणोद्योग इव । अवतस्थे ॥

बाहुप्रतिष्ठम्भविबृद्धमन्युरभ्यर्णमागस्कृतमस्पृशद्भिः ।

राजा स्वतेजोभिरदह्यतान्तर्भोगीव मन्त्रौषधिरुद्धवीर्यः ॥ ३२ ॥

बाह्वो प्रतिष्ठम्भेन प्रतिबन्धेन । 'प्रतिबन्धः प्रतिष्ठम्भः' इत्यमरः । विबृद्धमन्युः प्र-
बृद्धरोषो राजा । मन्त्रौषधिभ्यां रुद्धवीर्यः प्रतिबद्धशक्तिर्भोगी सर्प इव । 'भोगी राज-
भुजगयो' इति शाश्वतः । अभ्यर्णमन्तिकम् । 'उपकण्ठान्तिकाभ्यर्णाभ्यग्रा अप्यभि-
तोऽव्ययम्' इत्यमरः । आगस्कृतमपराधकारिणमस्पृशद्भिः । स्वतेजोभिरन्तरदह्यत ।
'अधिक्षेपाद्यसहन तैजः प्राणात्ययेष्वपि' इति यादवः ॥

तमार्यगृहं निगृहीतधेनुर्मनुष्यवाचा मनुवंशकेतुम् ।

विस्माययन्निस्मितमात्मवृत्तौ सिंहोरुसत्त्वं निजगाद सिंहः ३३

निगृहीता पीडिता धेनुर्येन स सिंहः । आर्याणां सता गृहं पक्ष्यम् । 'पदास्वैरिवा-
द्यापक्ष्येषु च' इति क्यप् । मनुवंशस्य केतुः चिद् केतुवद्व्यावर्तकम् । सिंह इवोरुसत्त्वो
महाबलस्तम् । आत्मनो वृत्तौ बाहुस्तम्भरूपे व्यापारेऽभूत्पूर्वत्वाद्विस्मितम् । कर्तरि क्तः ।

त दिलीप मनुष्यवाचा करणेन पुनर्विस्माययन्विस्मयमाश्रये प्रापयन्निजगाद । 'स्मिद् ईपद्वमने' इति वातोर्णिवि वृद्धावायादेशे शतृप्रत्यये च सति विस्माययन्निति रूपं सिद्धम् । 'विस्मापयन्' इति पाठे पुगागममात्रं वक्तव्यम् । तच्च 'निल स्मयते' इति हेतुमयवि-
वक्षायामेवेति 'भीस्म्योर्हेतुमये' इत्यात्मनेपदे विस्मापयमान इति स्यात् । तस्मान्मनुष्य-
वाचा विस्माययन्निति रूपं सिद्धम् । करणविवक्षाया न कश्चिद्दोषः ॥

अलं महीपाल तव श्रमेण प्रयुक्तमप्यलमिति वृथा स्यात् ।

न पादपोन्मूलनशक्ति रंहः शिलोच्चये मूर्छति मारुतस्य ॥ ३४ ॥

हे महीपाल, तव श्रमेणालम् । साध्याभावाच्छ्रमो न कर्तव्य इत्यर्थः । अत्र गम्य-
मानसावनक्रियापेक्षया श्रमस्य करणत्वात्तृतीया । उक्तं च न्यासोद्घोते—'न केवल-
तृतीया क्रिया निमित्तं करणभावस्य । अपि तर्हि गम्यमानापि' इति । 'अलं भूय-
पर्याप्तिशक्तिवारणवाचकम्' इत्यमरः । इतोऽस्मिन्मयि । सार्वविमक्तिकस्तसि । प्रयु-
क्तमप्यलं वृथा स्यात् । तथाहि । पादपोन्मूलने शक्तिर्यस्य तत्तथोक्तं मारुतस्य रंहो-
वेगः शिलोच्चये पर्वते न मूर्छति न प्रमरति ॥

कैलासगौरं वृषमारुहक्षोः पादार्पणानुग्रहपूतपृष्ठम् ।

अवेहि मां किंकरमष्टमूर्तेः कुम्भोदरं नाम निकुम्भमित्रम् ॥ ३५ ॥

कैलास इव गौरः शुभ्रस्तम् । 'वानीकर च शुभ्र च गौरमाहुर्मनीषिणः' इति शा-
श्वनः । वृष वृषमारुहक्षोरारोहमिच्छो । स्वस्योपरि पदं निक्षिप्य वृषमारोहतीत्यर्थः ।
अष्टौ मूर्तयो यस्य स तस्याष्टमूर्तेः शिवस्य पादार्पणपादन्यासस्तदेवानुग्रहः प्रसादस्तेन
पूतं पृष्ठं यस्य तत्तथोक्तं निकुम्भमित्रं कुम्भोदरं नाम किंकरममवेहि विद्धि । 'पृथिवी
नलिलतेजोवायुराकाशमेव च । सूर्याचन्द्रमसौ सोमयाजी चेत्यष्टमूर्तयः ॥' इति वादवः ॥

अमुं पुरः पश्यसि देवदारुं पुत्रीकृतोऽसौ वृषभध्वजेन ।

यो हेमकुम्भस्तननिःसृतानां स्कन्दस्य मातुः पयसां रसज्ञः ३६

पुरोऽग्रतोऽसु देवदारुं पश्यसि । इति कालः । असौ देवदारुः । वृषभो ध्वजे यस्य
स तेन शिवेन पुत्रीकृतः पुत्रत्वेन स्वीकृतः । अभूततद्भावे च्चि । यो देवदारुः स्कन्दस्य
मातुर्गौरा हेतुः कुम्भ एव स्तनः । तस्मान्निःसृतानां पयसामिन्धूनां रसज्ञः स्वादुः
स्कन्दपक्षे हेमकुम्भ इव स्तन इति विग्रहः । पयसा क्षीराणाम् । 'पयः क्षीरं पयोऽन्ध-
च' इत्यमरः । स्कन्दसमानप्रेमात्पदमिति भावः ॥

कण्डूयमानेन कटं कदाचिद्वन्यद्विपेनोन्मथिता त्वगस्य ।

अथैनमद्रेस्तनया शुशोच सेनान्यमालीढमिवासुरास्त्रैः ॥ ३७ ॥

कदाचिन्कटं कपोलः कण्डूयमानेन कपंता । 'कण्डूद्विभ्यो यक्' इति यक् । ततः शान-
च् । वन्यद्विपेनास्य देवदारोस्त्वोन्मथिता । अयाद्रेस्तनया गौरी । असुरास्त्रैरालीढं क्षतम्

सेना नयतीति सेनानी स्कन्दः । 'पार्वतीनन्दनः स्कन्द सेनानी.' इत्यमरः । 'सत्सू-
द्विप-' इत्यादिना क्तिप् । तमेव । एन देवदारु गुशोच ॥

तदाप्रभृत्येव वनद्विपानां त्रासार्थमस्मिन्नहमद्रिकुक्षौ ।

व्यापारितः शूलभृता विधाय सिंहत्वमङ्गागतसत्त्ववृत्ति ॥ ३८ ॥

तदा तत्कालः प्रभृतिरादिर्यस्मिन्कर्मणि तत्तथा तदाप्रभृत्येव वनद्विपानां त्रासार्थं
भयार्थं शूलभृता शिवेन । अङ्क समीपमागता प्राप्ताः सत्त्वा प्राणिनो वृत्तिर्यस्मिस्तत् ।
'अङ्कः समीप उत्सङ्गे चिह्ने स्थानापराधयो.' इति केशवः । सिंहत्वं विधाय । अस्मिन्न-
द्रिकुक्षौ गुहायामह व्यापारितो नियुक्तः ॥

तस्यालमेपा क्षुधितस्य तृप्त्यै प्रदिष्टकाला परमेश्वरेण ।

उपस्थिता शोणितपारणा मे सुरद्विषश्चान्द्रमसी सुधेव ॥ ३९ ॥

परमेश्वरेण प्रदिष्टो निर्दिष्टः कालो भोजनवेला यस्या सोपस्थिता प्राप्तैषा गोरूपा
शोणितपारणा रुधिरस्य व्रतान्तभोजनम् । सुरद्विषो राहोः । चन्द्रमस इय चान्द्रमसी
सुधेव । क्षुधितस्य बुभुक्षितस्य तस्याङ्गागतसत्त्ववृत्तेर्मे मम सिंहस्य तृप्त्या अल पर्याप्ता ।
'नमः स्वस्ति-' इत्यादिना चतुर्थी ॥

स त्वं निवर्तस्व विहाय लज्जां गुरोर्भवान्दर्शिताशिष्यभक्तिः ।

शस्त्रेण रक्ष्यं यदशक्यरक्षं न तद्यशः शस्त्रभृतां क्षिणोति ॥ ४० ॥

स एवमुपायशून्यस्त्व लज्जा विहाय निवर्तस्व । भवास्त्व गुरोर्दर्शिता प्रकाशिता
शिष्यस्य कर्तव्या भक्तिर्येन स तथोक्तोऽस्ति । ननु गुरुधनं विनाद्य कथं तत्समीपं ग-
च्छेयमत आह— शस्त्रेणेति । यद्रक्ष्यं धनं शस्त्रेणायुधेन । 'शस्त्रमायुधलोहयो.' इत्यमरः ।
अशक्या रक्षा यस्य तदशक्यरक्षम् । रक्षितुमशक्यमित्यर्थः । तद्रक्ष्यं नष्टमपि शस्त्र-
भृता यशो न क्षिणोति न हिनस्ति । अशक्यार्येष्वप्रतिविधानं न दोषायेति भावः ॥

इति प्रगल्भं पुरुषाधिराजो मृगाधिराजस्य वचो निशम्य ।

प्रत्याहतास्त्रो गिरिशप्रभावादात्मन्यवज्ञां शिथिलीचकार ॥ ४१ ॥

पुरुषाणामधिराजो नृप इति प्रगल्भं मृगाधिराजस्य वचो निशम्य श्रुत्वा गिरिशस्ये-
श्वरस्य प्रभावात्प्रत्याहतास्त्रः कुण्ठितास्त्रः सन्नात्मनि विषयेऽवज्ञामपमानं शिथिलीचकार ।
तत्प्राप्येत्यर्थः । अवज्ञातोऽहमिति निर्वेदः न प्राप्येत्यर्थः । समानेषु हि क्षत्रियाणामभि-
मानः । न सर्वेश्वरः प्रतीति भावः ॥

प्रत्यववीचैनमिषुप्रयोगे तत्पूर्वभङ्गे वितथप्रयत्नः ।

जडीकृतस्यम्बकवीक्षणेन वज्रं मुमुक्षन्निव वज्रपाणिः ॥ ४२ ॥

स एव पूर्वः प्रथमो भङ्गः प्रतिवन्धो यस्य तस्मिन्तत्पूर्वभङ्गः इषुप्रयोगे वितथप्रयत्नो
विफलप्रयासः । अत एव वज्रं कुलिशं मुमुक्षन्मोक्तुमिच्छन् । अम्बकं लोचनम् । 'दृग्द-

‘छिन्नलोचनचतुर्वयनान्वक्षेऽपाक्षीति’ इति हलायुधः । त्रीप्पन्वक्तानि यस्य स च-
 म्बको हरः । तस्य वीक्षणेन जडीकृतो निधन्दीकृतः । वज्र पाणौ यस्य स वज्रपाणि-
 तिन्द्रः । प्रहरणार्थेभ्य परे निष्ठासत्तन्म्यौ भवत इति वक्तव्यम्’ इति पाणेः सप्तम्य-
 न्तत्योत्तरनिपातः । स इव स्थितो नृप एनं सिंह प्रत्यब्रवीच्च । ‘बाहु सर्वजं शक्य
 कुद्वल्यालम्बयन्नुः’ इति नहामारवे ॥

संरुद्धचेष्टस्य मृगेन्द्रं कामं हास्यं वचस्तद्यदहं विवक्षुः ।

अन्तर्गतं प्राणभृतां हि वेद सर्वं भवान्भावमतोऽभिधास्ये ॥ ४३ ॥

हे मृगेन्द्र, संरुद्धचेष्टस्य प्रतिवक्ष्यापारस्य नन तद्गोवाक्यं कामं हास्यं परिहृतनीय-
 म् । यद्वाचः ‘स त्वं नदीयेन’ (२ । ४५) इत्यादिकमहं विवक्षुर्वक्तुमिच्छुरासि । ताहं क-
 ष्णौ स्वीयतामित्याराङ्गचेष्टारक्षेत्स्वात्सर्वत्र त्वां प्रति न हास्यमित्याह—अन्तरेति । हि
 भूतो भवान्प्राणभृतामन्तर्गतं हृद्गतं वाग्भूत्या बहिरप्रकाशितमेव सर्वं भावं वेद वेति । विदो
 लो वा’ इति पलादेशः । अतोऽहमभिधास्ये वक्ष्यामि । वच इति प्रकृतकर्म संबध्यते ।
 अन्ये त्वीदृग्वचनमाकर्ष्यसंभाषितार्थनेतदित्युपहसन्ति । अतस्तु नौनमेव भूषणम् । त्व
 तु वाङ्मनसयोरेकदिध एवायमिति जानाति । अतोऽभिधास्ये यद्गोवा इव विवक्षुरित्यर्थः ॥

मान्यः स मे स्थावरजंगमानां सर्गस्थितिप्रत्यवहारहेतुः ।

गुरोरपीदं धनमाहिताग्नेर्नश्यत्पुरस्तादनुपेक्षणीयम् ॥ ४४ ॥

प्रत्यवहारः प्रत्यः । स्थावराणां तदृशैलादीनां जंगमानां ननुष्यादीनां सर्गस्थिति-
 प्रत्यवहारेषु हेतुः स ईश्वरो मे नन मान्यः पूज्यः । अलङ्कयशासन इत्यर्थः । शासनं च
 ‘सिंहत्वनङ्गात्तत्त्ववृत्ति’ (२ । ३८) इत्युक्तरूपम् । ताहं वित्तज्य गम्यताम् । नैला-
 ह—गुरोरपीति । पुरस्तादग्ने नश्यदिदमाहिताग्नेर्गुरोर्धनमपि गोरुपननुपेक्षणीयम् ।
 आहिताग्नेरिति विशेषणेनानुपेक्षाकारणं हविःसाधनत्वं सूचयति ॥

स त्वं मदीयेन शरीरवृत्तिं देहेन निर्वर्तयितुं प्रसीद ।

दिनावसानोत्सुकबालवत्सा विच्छ्रज्यतां धेनुरियं महर्षेः ॥ ४५ ॥

लोऽङ्गागततत्त्ववृत्तित्वं नदीयेन देहेन शरीरस्य वृत्तिं जीवनं निर्वर्तयितुं सपादपिष्टं
 प्रसीद । दिनावसान उत्सुको माता समागमिष्यतीत्युत्कण्ठितो बालवत्सो यत्साः सा
 महर्षेरियं धेनुविच्छ्रज्यताम् ॥

अथान्धकारं गिरिगह्वराणां दंष्ट्रामयूखैः शकलानि कुर्वन् ।

भूयः स भूतेश्वरपार्श्ववर्ती किञ्चिद्विहस्यार्थपतिं वजापे ॥ ४६ ॥

अथ भूतेश्वरस्य पार्श्ववर्त्यनुचरः स सिंहो गिरिगह्वराणां गुहानाम् । ‘देवत्वात्तत्रि-
 गुहा । गह्वरम्’ इत्यनरः । अन्धकारध्वान्तं दंष्ट्रामयूखैः शकलानि खण्डानि कुर्वन् ।
 निरस्यत्रित्यर्थः । किञ्चिद्विहस्यार्थपतिं नृप भूयो वजापे । हातकारणम् ‘अल्पस्य हेतो-
 र्बहु हातुमिच्छन्’ (२ । ४७) इति वक्ष्यमाणं द्रष्टव्यम् ॥

एकातपत्रं जगतः प्रभुत्वं नवं वयः कान्तमिदं वपुश्च ।

अल्पस्य हेतोर्बहु हातुमिच्छन्विचारमूढः प्रतिभासि मे त्वम् ॥४७॥

एकातपत्रमेकच्छत्रं जगतः प्रभुत्वं स्वामित्वम् । नवं वयो यौवनम् । इदं कान्तं रम्यं वपुश्च । इत्येव बहु । अल्पस्य हेतोरल्पेन कारणेन । अल्पफलायेत्यर्थः । 'षष्ठी हेतुप्रयोगे' इति षष्ठी । हातुं त्यक्तुमिच्छस्त्व विचारे कार्याकार्यविमर्शं मूढो मूर्खो मे मम प्रतिभासि ॥

भूतानुकम्पा तव चेदियं गौरेका भवेत्स्वस्तिमती त्वदन्ते ।

जीवन्पुनः शश्वदुपप्लवेभ्यः प्रजाः प्रजानाथ पितेव पासि ॥४८॥

तव भूतेष्वनुकम्पा कृपा चेत् । 'कृपा दयानुकम्पा स्यात्' इत्यमरः । कृपैव वर्तते चेदित्यर्थः । तर्हि त्वदन्ते तव नाशे सतीयमेका गौ । स्वस्ति क्षेममस्या अस्तीति स्वस्तिमती । भवेत् । जीवेदित्यर्थः । 'स्वस्त्याशी क्षेमपुण्यादौ' इत्यमरः । हे प्रजानाथ, जीवन्पुनः पितेव प्रजा उपप्लवेभ्यो विघ्नेभ्यः शश्वत्सदा । 'पुनः सदार्थयोः शश्वत्' इत्यमरः । पासि रक्षसि । स्वप्राणव्ययेनैकधेनुरक्षणाद्वर जीवितेनैव शश्वदखिलजगन्प्राणमित्यर्थः ॥

न धर्मलोपादिय प्रवृत्तिः, किं-तु गुरुभयादित्यत आह—

अथैकधेनोरपराधचण्डाद्गुरोः कृशानुप्रतिमाद्विभेषि ।

शक्योऽस्य मन्युर्भवता विनेतुं गाः कोटिशः स्पर्शयता घटोष्ठीः ४९

अथेति पक्षान्तरे । अथवा । एकैव धेनुर्यस्य तस्मात् । अयं कोपकारणोपन्यास इति ज्ञेयम् । अत एवापराधे गवोपेक्षालक्षणे सति चण्डादतिकोपनात् । 'चण्डस्त्वत्यन्तकोपनः' इत्यमरः । अत एव कृशानु प्रतिमोपमा यस्य तस्मादग्निकल्पाद्गुरोर्विभेषि । इति काकु । 'भीत्रार्थानां भयहेतुः' इत्यपादानात्पक्षमी । अल्पवित्तस्य धनहानिरतिदुःसहेति भावः । अस्य गुरोर्मन्युः क्रोधः । 'मन्युर्दैन्ये क्रतौ क्रुधि' इत्यमरः । घटा इवोधासि यासां ता घटोष्ठी । 'ऊधसोऽनङ्' इत्यनङादेशः । 'बहुव्रीहेरुधसो ङीष्' इति ङीष् । कोटिशो गाः स्पर्शयता प्रतिपादयता । 'विश्राणन वितरण स्पर्शन प्रतिपादनम्' इत्यमरः । भवता विनेतुमपनेतुं शक्यः ॥

तद्रक्ष कल्याणपरम्पराणां भोक्तारमूर्जस्वलमात्मदेहम् ।

महीतलस्पर्शनमात्रभिन्नमृद्धं हि राज्यं पदमैन्द्रमाहुः ॥ ५० ॥

तत्तस्मात्कारणात्कल्याणपरम्पराणां भोक्तारम् । कर्मणि षष्ठी । ऊर्जो बलमस्यास्तीत्यूर्जस्वलम् । 'ज्योत्स्नातमिस्त्रा—' इत्यादिना बलचप्रत्ययान्तो निपातः । आत्मदेहं रक्ष । ननु गामुपेक्ष्यात्मदेहरक्षणे स्वर्गहानिः स्यात् । नेत्याह—महीतलेति । ऋद्धं समृद्धं राज्यं महीतलस्पर्शनमात्रेण भूतलसबन्धमात्रेण भिन्नमैन्द्रमिन्द्रसबन्धि पदं स्थानमाहुः । स्वर्गान्न भिद्यत इत्यर्थः ॥

एतावदुक्त्वा विरते मृगेन्द्रे प्रतिस्वनेनास्य गुहागतेन ।

शिलोच्चयोऽपि क्षितिपालमुच्चैः प्रीत्या तमेवार्थमभापतेव ॥ ५१ ॥

दुष्टेन्द्र एतादृशं वा मित्रे सति दुष्टात्तेन स नैह लभितुं न ततो देवः सैतोऽने
 प्रीत्या तन्नेवार्थं श्रित्तिगत्तु वैरमपदेव । इत्युक्तेऽप्रा । न तिरुं सुवेत्तनापेक्षितु-
 क्रन्तेः । सुविदुः देवर्षेणैव पठेत् । तदुक्तम्—‘इदिया चिरविम्रिमे मे हे वैष्णव्यो-
 गेनेतनूदेविषी । सुविदुः सियुगेन च पल्लवतेतद्व्योतितावतीतं वदेत् ॥’ इति ॥

निशम्य देवानुचरत्य वाचं मनुष्यदेवः पुनरप्युवाच ।

धेन्वा तदध्यासितकातरास्या निरीक्ष्यमाणः सुतरां शयालुः ॥ ५२ ॥

देवानुचरत्येकशब्दोवाच लिहस्य वाचं मेदेन मनुष्यदेवो राजा पुनरप्युवाच । किं
 तः सत् । तेन लिहेन पदस्य सितं व्याकरणम् । नन्वेके नन्वे जाः । तेन कतरे अक्षि-
 पी यस्याल्लघ । ‘बहुर्बहौ सञ्चयजते स्वाध्यायव’ इति षच् । ‘निर्गैरानिर्गम्य’ इति
 १२ । किं वा वक्ष्यतीति भीत्यैव स्थितपेलपरः । धेन्वा निरीक्ष्यमाणः । अत एव सुतरां
 ५७ सत् । सुतरामेतन्न ‘द्विवचनवेत्य’ इत्यादिना सुवसात्तर । निनेतिह
 व्य-’ इत्यादिनाम्बलस्यः । ‘ताद्वैतयातवेतिनक्ति’ इत्यमपटंका ॥

निमुवाचेत्याह—

क्षताकिल प्रायत इत्युदमः क्षत्रस्य शब्दो भुवनेषु खडः ।

राज्येन किं तद्विपरीतवृत्तेः प्राणैरपकोशमलीमत्तैर्वा ॥ ५३ ॥

‘इह ह्येतादृशं’ इति शब्दोः संप्रदादिवाङ्मिह । ‘नन्दीनाम्’ इति वक्तव्याद्भुत से-
 क्रन्तेः दुर्गागने च क्षदिति रूपं लिङ् । क्षतो नराग्रायत इति क्षत्र । दुरीति योगादे-
 नागच्छ । तान्तेनां क्षुण्णति कविर्भूतोऽनुमानति—इति लिखितम् । तद्वत् सन्तः
 क्षत्र प्रशब्दो नन्दो वाचकः । क्षत्राश्च इत्यर्थः । क्षताग्रायत इति क्षुण्णत्वा भुवनेषु
 खडः किल इतिहः खडु । नाशकर्तृदिव-केवलस्य । किं पशून्जन्तुष्वेव स इत्यर्थः ।
 तत् निनेत्यत आह—तत् क्षत्राश्च विपरीतवृत्तेर्विद्वन्मार्गस्य क्षत्रायनवृत्तः
 एनो राज्येन किम् । अपकोशमलीमत्तैर्विन्दन्मत्तैः । ‘अपकोशो दुर्गुणा च दुष्टा नि-
 न्दा च गर्हणे’ इत्यनन्तरः । ‘ज्योत्स्नातमिला—’ इत्यादिना नलीमत्तशब्दो विपातितः । ‘न-
 लीमत्तु नलीन कश्चर मत्तपेत्तम्’ इत्यनन्तरः । तैः प्राणैर्वा किम् । निन्दितस्य सर्वं व्यपमे-
 लयोः । एतेन ‘एक वचनम्’ (२। ४४) इत्यादिना श्लोकद्वयेनोक्तं प्रत्युक्तमेतिवेदितम् ॥
 लयैर्ह्येतेनो’ (२। १९) इत्यनेनोक्तम्—

कथं नु शक्योऽनुनयो नहर्षेर्विश्राणनाच्चान्यपयस्विनीनाम् ।

इमाननूनां सुरभेरवेहि रद्रौजसा नु प्रहृतं त्वयास्याम् ॥ ५४ ॥

अन्यः शोभायन् । चकारो वाक्यार्थः । नहर्षेः अनुनयो वाच्यार्थो पयस्विनीनां सो-
 ग्रीणां गवां विश्राणनाद्यानाम् । ‘त्यागो वितरणं दन्तुत्तर्जनवितर्जनैः । विश्राणं वितर-
 णम्’ इत्यनन्तरः । कपंतं शक्यम् । न राजप इत्यर्थः । अत्र हेतुनाह—इनां ग्राहुरनेः कान-
 धेनो । ‘पशूनी वेन्ते’ इति पशूनी । अनुनान्नुनान्वेहि जानीहे । ताहे व्यनत्या-प-

रिभवोऽभूदित्याह—रुद्रो जसेति । अस्यां गवि त्वया कर्त्रा प्रहृत तु प्रहारस्तु । नपुसके भावे क्त । रुद्रो जसेश्वरसामर्थ्येन । न तु स्वयमित्यर्थः । 'सप्तम्यधिकरणे च' इति सप्तमी ॥

तर्हि किं चिकीर्षितमित्यत्राह—

सेयं स्वदेहार्पणनिष्क्रयेण न्याय्या मया मोचयितुं भवत्तः ।

न पारणा स्याद्विहता तच्चैवं भवेदलुप्तश्च मुनेः क्रियार्थः ॥५५॥

सेय गोमया । निष्क्रीयते प्रत्याद्वियतेऽनेन परगृहीतमिति निष्क्रय. प्रतिशीर्षकम् । 'एरच्' इत्यच्प्रत्ययः । स्वदेहार्पणमेव निष्क्रयस्तेन भवत्तस्त्वत्तः । पञ्चम्यास्तसिल् । मोचयितुं न्याय्या न्यायादनपेता । युक्त्यर्थः । 'धर्मपथ्यर्थः—' इत्यादिना यत्प्रत्ययः । एव सति तव पारणा भोजन विहता न स्यात् । मुने' क्रिया होमादि' । स एवार्थः प्रयोजनम् । स चालुप्तो भवेत् । स्वप्राणव्ययेनापि स्वामिगुरुधनं सरक्ष्यमिति भावः ॥

अत्र भवानेव प्रमाणमित्याह—

भवानपीदं परवानवैति महान्हि यत्नस्तव देवदारौ ।

स्थातुं नियोक्तुर्नहि शक्यमग्रे विनाश्य रक्ष्यं स्वयमक्षतेन ॥५६॥

परवान्स्वामिपरतन्त्रो भवानपि । 'परतन्त्र' पराधीन परवान्नाथवानपि' इत्यमर' । इदं वक्ष्यमाणमवैति । भवतानुभूयत एवेत्यर्थः । 'शेषे प्रथमः' इति प्रथमपुरुषः । किमित्यत आह—हि यस्माद्धेतो । 'हि हेतावधारणे' इत्यमरः । तव देवदारौ विषये महान्यत्नः । महता यत्नेन रक्ष्यत इत्यर्थः । इदं शब्दोक्तमर्थं दर्शयति—स्थातुमिति । रक्ष्य वस्तु विनाश्य विनाशं गमयित्वा स्वयमक्षतेनाग्रणेन । नियोक्तेनेति शेषः । नियोक्तुः स्वामिनोऽग्रे स्थातुं शक्यं नहि ॥

सर्वथा चैतदप्रतिहार्यमित्याह—

किमप्यर्हि स्यस्तव चेन्मतोऽहं यशःशरीरे भव मे दयालुः ।

एकान्तविध्वंसिषु मद्भिधानां पिण्डेष्वनास्था खलु भौतिकेषु ॥५७॥

किमपि किं वाह तवार्हिस्योऽवध्यो मतश्चेत्तर्हि मे यश एव शरीरं तस्मिन्दयालु कारुणिको भव । 'स्यादयालु कारुणिक' इत्यमरः । ननु मुख्यमुपेक्ष्या मुख्यशरीरे कोऽभिनिवेशः । अत आह—एकान्तेति । मद्भिधानां मादृशानां विवेकिनामेकान्तविध्वंसिष्ववश्यविनाशिषु भौतिकेषु पृथिव्यादिभूतविकारेषु पिण्डेषु शरीरेष्वनास्था खल्वनपेक्षैव । 'आस्था त्वालम्बनास्थानयत्नापेक्षासु कथ्यते' इति विश्वः ॥

सौहार्दादहमनुसरणीयोऽस्मीत्याह—

संबन्धमाभाषणपूर्वमाहुर्वृत्तः स नौ संगतयोर्वनान्ते ।

तद्भूतनाथानुग नार्हसि त्वं संबन्धिनो मे प्रणयं विहन्तुम् ॥५८॥

संबन्धं सख्यम् । आभाषणमालापः पूर्वं कारणं यस्य तमाहुः । 'स्यादाभाषणमालापः' इत्यमरः । स तादृक्संबन्धो वनान्ते संगतयोर्नावावयोर्वृत्तो जातः । तत्ततो हेतोर्हैभूतना-

यानुग शिवानुचर । एतेन तस्य महत्त्व सूचयति । अत एव सवन्धिनो मित्रस्य मे प्रणय यान्त्वाम् । 'प्रणयास्त्वमी । विश्रम्भयाच्चाप्रेमाण' इत्यमर । हन्तु नार्हति ॥

तथेति गामुक्तवते दिलीपः सद्यः प्रतिष्ठम्भविमुक्तबाहुः ।

स न्यस्तशस्त्रो हरये स्वदेहमुपानयत्पिण्डमिवामिषस्य ॥ ५९ ॥

तथेति गामुक्तवते हरये सिंहाय । 'कपौ सिंहे सुवर्णे च वर्णे विष्णौ हरिं विदुः' इति शाश्वत । सद्यस्तक्षणे प्रतिष्ठम्भात्प्रतिवन्धाद्विसुक्तो बाहुर्यस्य स दिलीपः । न्यस्तशस्त्र-
स्यकायुध सन् । स्वदेहम् । आमिषस्य मांसस्य । 'पलल क्रव्यमामिषम्' इत्यमर ।
पिण्ड कवलमिव । उपानयत्समर्पितवान् । एतेन निर्ममत्वमुक्तम् ॥

तस्मिन्क्षणे पालयितुः प्रजानामुत्पद्यतः सिंहनिपातमुग्रम् ।

अवाह्यखस्योपरि पुष्पवृष्टिः पपात विद्याधरहस्तमुक्ता ॥ ६० ॥

तस्मिन्क्षणे उग्र सिंहनिपातमुत्पद्यत उत्प्रेक्षमाणस्य तर्कयतोऽवाह्यमुखस्याधोमुखस्य ।
'स्यादवाह्यधोमुख' इत्यमर । प्रजानां पालयितुं राज उपर्युपरिष्ठात् । 'उपर्युपरिष्ठात्'
इति निपात । विद्याधराणां देवयोनिविशेषाणां हस्तैर्मुक्ता पुष्पवृष्टिः पपात ॥

उत्तिष्ठ वत्सेत्यमृतायमानं वचो निशम्योत्थितमुत्थितः सन् ।

ददर्श राजा जननीमिव स्वां गामग्रतः प्रस्रविणीं न सिंहम् ॥ ६१ ॥

राजा । अमृतमिवाचरतीत्यमृतायमान तत् । 'उपमानादान्वारे' इति वयञ् । तत्त शा-
नञ् । उत्थितमुत्पन्नम् । 'हे वत्स, उत्तिष्ठ' इति वचो निशम्य श्रुत्वा । उत्थितः सन्
अस्ते शत्रुप्रत्यय । अग्रतोऽग्रे प्रस्रव क्षीरस्रावोऽस्ति यस्यां सा ता प्रस्रविणीं गां स्व
जननीमिव ददर्श । सिंह न ददर्श ॥

तं विस्मितं धेनुरुवाच साधो मायां मयोद्भाष्य परीक्षितोऽसि

ऋषिप्रभावान्मयि नान्तकोऽपि प्रभुः प्रहर्तुं किमुतान्यहिंसाः ॥ ६२ ॥

विस्मितमाश्चर्यं गतम् । कर्तरि क्त । तं दिलीपं धेनुरुवाच । किमित्यत्राह—हे साधो
मया मायामुद्भाष्य कल्पयित्वा परीक्षितोऽसि । ऋषिप्रभावान्मय्यन्तको यमोऽपि प्रहर्तुं
प्रभुर्न समर्थः । अन्ये हिंसा घातुका । 'शरारुर्घातुको हिंस' इत्यमरः । 'नमिकम्पि-'
इत्यादिना रप्रत्ययः । किमुत सुष्ठु । न प्रभव इति योज्यम् । 'वलवत्सुष्ठु किमुत स्वत्यती-
च निर्भर' इत्यमरः ॥

भक्त्या गुरौ मय्यनुकम्पया च प्रीतासि ते पुत्र वरं वृणीष्व ।

न केवलानां पयसां प्रसूतिमवेहि मां कामदुघां प्रसन्नाम् ॥ ६३ ॥

हे पुत्र, गुरौ भक्त्या । मय्यनुकम्पया च । ते तुभ्य प्रीतासि । 'क्रियाग्रहणमपि क-
र्तव्यम्' इति चतुर्थी । वरं देवेभ्यो वरणीयमर्थम् । 'देवादृते वर' श्रेष्ठे त्रिषु ह्येव मना-
विप्रये' इत्यमरः । वृणीष्व स्त्रीकुरु । तथाहि । मां केवलानां पयसां प्रसूतिं कारणं नावे-

हि न विद्धि । किंतु प्रमत्ता माम् । कामान्दोग्धीति कामदुष्टा । तामवेहि । 'दुहः कञ्च-
श्च' इति कप्प्रत्ययः ॥

ततः समानीय स मानितार्थी हस्तौ स्वहस्तार्जितवीरशब्दः ।

वंशस्य कर्तारमनन्तकीर्तिं सुदक्षिणायां तनयं ययाचे ॥ ६४ ॥

ततो मानितार्थी । स्वहस्तार्जितो वीर इति शब्दो येन स । एतेनास्य दातृत्वं दैन्यराहित्य-
चोक्तम् । सराजा हस्तौ समानीय सहाय । अञ्जलिं वद्धेल्यर्थं । वंशस्य कर्तार प्रवर्तयिता-
रम् । अत एव रघुकुलमिति प्रतिद्धि । अनन्तकीर्तिं स्थिरयशस तनय सुदक्षिणाया ययाचे ॥

संतानकामाय तथेति कामं राज्ञे प्रतिश्रुत्य पयस्विनी सा ।

दुग्ध्वा पयः पक्ष्मपुटे मदीयं पुत्रोपभुङ्क्ष्वेति तमादिदेश ॥ ६५ ॥

सा पयस्विनी गौः । संतान कामयत इति संतानकाम । 'कर्मण्यण्' । तस्मै राज्ञे तथेति ।
काम्यत इति कामो वरः । कर्मार्थे षञ्प्रत्ययः । त प्रतिश्रुत्य प्रतिज्ञाय 'हे पुत्र, मदीय-
पयः पक्ष्मपुटे पक्ष्मनिमिते पात्रे दुग्धोपभुङ्क्ष्व । 'उपयुङ्क्ष्व' इति वा पाठः । 'पिव'
इति तमादिदेशाज्ञापितवती ॥

वत्सस्य होमार्थविधेश्च शेषमृषेरनुज्ञामाधिगम्य मातः ।

औधस्यमिच्छामि तवोपभोक्तुं षष्ठांशमुर्व्या इव रक्षितायाः ॥ ६६ ॥

हे मात, वत्सस्य वत्सपीतस्य शेषम् । वत्सपीतावशिष्टमित्यर्थः । होम एवार्थः ।
तस्य विधिरनुष्ठानम् । तस्य च शेषम् । होमावशिष्टमित्यर्थः । तव । ऊधसि भवमौ-
धस्य क्षीरम् । 'शरीरावयवाच्च' इति यत्प्रत्ययः । रक्षिताया उर्व्या षष्ठांश षष्ठभागमिव ।
ऋषेरनुज्ञामधिगम्य । उपभोक्तुमिच्छामि ॥

इत्थं क्षितीशेन वशिष्ठधेनुर्विज्ञापिता प्रीततरा बभूव ।

तदन्विता हैमवताच्च कुक्षेः प्रत्याययावाश्रममश्रमेण ॥ ६७ ॥

इत्थं क्षितीशेन विज्ञापिता वशिष्ठस्य धेनुः प्रीततरा । पूर्वं शुश्रूषया प्रीता । सप्रत्य-
नया विज्ञापनया प्रीततरातिसंतुष्टा बभूव । तदन्विता तेन दिलीपेनान्विता हैमवताद्धि-
मवत्सवन्धिनः कुक्षेर्गुहाया सकाशादश्रमेणानायासेनाश्रमं प्रत्याययावागता च ॥

तस्याः प्रसन्नेन्दुमुखः प्रसादं गुरुर्नृपाणां गुरवे निवेद्य ।

प्रहर्षचिह्नानुमितं प्रियायै शशंस वाचा पुनरुक्तयेव ॥ ६८ ॥

प्रसन्नेन्दुरिव मुख यस्य स भृषाणा गुरुदिलीपः प्रहर्षचिह्नैर्मुखरागादिभिरनुमितमू-
हित तस्या धेनोः प्रसादमनुग्रहः प्रहर्षचिह्नैरेव ज्ञातत्वात्पुनरुक्तयेव । वाचा गुरवे नि-
वेद्य विज्ञाप्य पश्चात्प्रियायै शशंस । कथितस्यैव कथन पुनरुक्तिः । न चेह तदस्ति ।
किंतु चिह्नैः कथितप्रायत्वात्पुनरुक्तयेव स्थितयेत्युत्प्रेक्षा ॥

स नन्दिनीस्तन्यमनिन्दितात्मा सद्बत्सलो वत्सहुतावशेषम् ।

पपौ वशिष्टेन कृताभ्यनुज्ञः शुभ्रं यशो मूर्तमिवातिवृष्णः ॥ ६९ ॥

अनिन्दितात्मागर्हितस्वभाव । सत्सु वत्सल प्रेमवान्सद्बत्सल । 'वत्सासाभ्या कामवले'
इति लक्ष्यप्रत्यय । वशिष्टेन कृताभ्यनुज्ञ कृतानुमति स राजा वत्सस्य हुतस्य चावशेषपीत-
हुतावशिष्ट नन्दिन्या स्तन्य क्षीरम् । शुभ्रं मूर्तं परिच्छिन्नं यश इव । अतिवृष्ण, सन्पपौ ॥

प्रातर्यथोक्तव्रतपारणान्ते प्रास्थानिकं स्वस्त्ययनं प्रयुज्य ।

तौ दंपती स्वां प्रति राजधानीं प्रस्थापयामास वशी वशिष्टः ७०

वशी वशिष्टः प्राप्तः । यथोक्तस्य पूर्वोक्तस्य व्रतस्य गोसेवारूपस्याङ्गभूता या पारणा
तस्या अन्ते प्रास्थानिक प्रास्थानकाले भवम् । तत्कालोचितमित्यर्थः । 'कालाद्गन्' इति
० । 'यथाकथंचिद्गुणवृत्त्यापि काले वर्तमानत्वात्प्रत्यय इष्यते' इति वृत्तिकार ।
इष्यते प्राप्यतेऽनेनेत्ययन स्वस्त्ययन शुभावहमाशीर्वाद प्रयुज्य । तौ दंपती स्वा राज-
धानीं पुरीं प्रति प्रस्थापयामास ॥

प्रदक्षिणीकृत्य हुतं हुताशमनन्तरं भर्तुररुन्धतीं च ।

धेनुं सवत्सां च नृपः प्रतस्थे सन्मङ्गलोदग्रतरप्रभावः ॥ ७१ ॥

नृपो हुत तर्पितम् । हुतमश्रातीति हुताशोऽग्नि । 'कर्मण्यण्' । त भर्तुर्मुनेरनन्तरम् ।
प्रदक्षिणानन्तरमित्यर्थः । अरुन्धतीं च सवत्सा धेनु च प्रदक्षिणीकृत्य । प्रगतो दक्षिण प्रद-
क्षिणम् । 'तिष्ठद्गुप्रभृतीनि च' इत्यव्ययीभावः । ततश्चिन् । अप्रदक्षिण प्रदक्षिण सपद्यमान
कृत्वा प्रदक्षिणीकृत्य । सद्भिर्मङ्गलैः प्रदक्षिणादिभिर्मङ्गलाचारैरुग्रतरप्रभावः सन् । प्रतस्थे ॥

श्रोत्राभिरामध्वनिना रथेन स धर्मपत्नीसहितः सहिष्णुः ।

ययावनुद्धातसुखेन मार्गं स्वेनेव पूर्णेन मनोरथेन ॥ ७२ ॥

धर्मपत्नीसहित सहिष्णुर्ब्रतादिदुःखसहनशीलः स नृपः श्रोत्राभिरामध्वनिना कर्णाद्वा-
करस्वनेनानुद्धात पाषाणादिप्रतिघातरहितः । अत एव सुखयतीति सुख । तेन रथेन ।
स्वेन पूर्णेन सफलेन मनोरथेनेव । मार्गमध्वान ययौ । मनोरथपक्षे ध्वनि श्रुति । अनु-
द्धात प्रतिबन्धनिवृत्तिः ॥

तमाहितौत्सुक्यमदर्शनेन प्रजाः प्रजार्थव्रतकर्षिताङ्गम् ।

नेत्रैः पपुस्तृप्तिमनामुवद्भिर्नवोदयं नाथमिवौपधीनाम् ॥ ७३ ॥

अदर्शनेन प्रवासनिमित्तेनाहितौत्सुक्यजनितदर्शनोत्कण्ठम् । प्रजार्थेन सतानार्थेन व्रतेन
नियमेन कश्चित् कृशीकृतमङ्गलस्य तम् । नवोदय नवाभ्युदय प्रजास्तृप्तिमनामुवद्भिरतिवृ-
धुभिर्नेत्रैः । औपधीना नाथ सोममिव । त राजान पपु । अल्पास्थया दृढश्रुतिर्यर्थः । चन्द्र-
पक्षे—अदर्शनं कलाक्षयनिमित्तम् । प्रजार्थं लोकहितार्थम् । व्रतं देवताभ्यः कलादाननिय-
मः । 'त च सोमपपुर्देवा पर्यायेणानुपूर्वशः' इति व्यासः । उदय आविर्भावः । अन्यत्समानम् ॥

पुरंदरश्रीः पुरमुत्पताकं प्रविश्य पौरैरभिनन्द्यमानः ।

भुजे भुजंगेन्द्रसमानसारे भूयः स भूमेर्धुरमाससञ्ज ॥ ७४ ॥

पुर. पुरीरसुराणा दारयतीति पुरदरं शक्र । 'पू सर्वयोर्दारिसहोः' इति खच्प्रत्ययः 'वाचयमपुरंदरौ च' इति मुमागमो निपातितः । तस्य श्रीरिव श्रीर्यस्य स नृप. पौरैरभिनन्द्यमानः । उत्पताकमुच्छ्रितध्वजम् । 'पताका वैजयन्ती स्यात्कैतन ध्वजमस्त्रियाम्' इत्यमरः । पुर प्रविश्य भुजंगेन्द्रेण समानसारे तुल्यबले । 'सारो बले स्थिराशे च न्याय्ये ह्रीं वरे त्रिपु' इत्यमरः । भुजे भूयो भूमेर्धुरमाससञ्ज स्थापितवान् ॥

अथ नयनसमुत्थं ज्योतिरत्रेरिव द्यौः

सुरसरिदिव तेजो वह्निनिष्ठयूतमैशम् ।

नरपतिकुलभूत्यै गर्भमाधत्त राज्ञी

गुरुभिरभिनिविष्टं लोकपालानुभावैः ॥ ७५ ॥

अथ द्यौ सुरवर्त्म । 'द्यौ स्वर्गसुरवर्त्मनोः' इति विश्व । अत्रेर्महर्षेर्नयनयो. समुत्थमुत्पन्न नयनसमुत्थम् । 'आतश्चोपसर्गे' इति कप्रत्ययः । ज्योतिरिव । चन्द्रमिवेत्यर्थः । 'कक्षेशः स्यादत्रिनेत्रप्रसूत' इति हलायुध । चन्द्रस्यात्रिनेत्रोद्भूतत्वमुक्त हरिवशे—'नेत्राभ्या वारि सुखाव दशधा द्योतयदिश । तद्रर्भविधिना हृष्टा दिशो देव्यो दधुस्तदा ॥ समेल्य वारयामासुर्न च ता समशङ्कुवन् । स ताभ्य सहसैवाथ दिग्भ्यो गर्भं प्रभान्वित' ॥ पपात भासयल्लोकाञ्छीताशु सर्वभावन ॥' इति । सुरसरिद्रुहा वह्निना निष्ठयूत विधिसम् । 'च्छ्वो गूडनुनासिके च' इत्यनेन निपूर्वात्छीवतेर्वकारस्य ऊट् । 'नुननुत्तास्तनिष्ठयूताविद्धक्षितेरिता समा' इत्यमरः । ऐश तेज स्कन्दमिव । अत्र रामायणम्—'ते गत्वा पर्वत राम कैलास वातुमण्डितम् । अग्निं नियोजयामासु पुत्रार्थं सर्वदेवता' ॥ देवकार्यमिदं देव समाधत्स्व हुताशन । शैलपुत्र्या महातेजो गङ्गायां तेज उत्सृज ॥ देवताना प्रतिजाय गङ्गामभ्येत्य पावक' । गर्भं धारय वै देवि देवतानामिदं प्रियम् ॥ इत्येतद्वचनं श्रुत्वा दिव्यरूपमधारयत् । स तस्या महिमा दृष्ट्वा समन्तादवकीर्य च ॥ समन्ततस्तु ता देवीमभ्यसिञ्चत पावक । सर्वस्रोतासि पूर्णानि गङ्गाया रघुनन्दन ॥' इति । राज्ञी । सुदक्षिणा नरपतेर्दंलीपस्य कुलभूत्यै सततिलक्षणायै गुरुभिर्महद्भिलोकपालानामनुभावैस्तेजोभिरभिनिविष्टमनुप्रविष्ट गर्भमाधत्त । दधावित्यर्थः । अत्र मनु.—'अष्टाना लोकपालाना वपुर्धारयते नृप' इति । अत्र 'आधत्त' इत्यनेन स्त्रीकर्तृकधारणमात्रमुच्यते । तथा मन्त्रे च दृश्यते—'यथेय पृथिवी मह्युत्ताना गर्भमादधे । एव त्व गर्भमाधेहि दशमे मासि सूतवे ॥' इत्याश्वलायनाना सीसन्तमन्त्रे स्त्रीव्यापारधारण आधानशब्दप्रयोगदर्शनादिति । मालिनीवृत्तमेतत् । तदुक्तम्—'नममयययुतेय मालिनी भोगिलोकै' इति लक्षणात् ॥

इति महामहोपाध्यायकोलाचलमल्लिनाथसूरिविरचितया सजीविनीसमाख्यया

व्याख्यया समेतो महाकविश्रीकालिदासकृतौ रघुवशे महाकाव्ये

नन्दिनीवरप्रदानो नाम द्वितीयः सर्गः ।

तृतीयः सर्गः ।

उपाधिगम्योऽप्यनुपाधिगम्य समावलोक्योऽप्यसमावलोक्य ।
भवोऽपि योऽभूदभव शिवोऽय जगत्पायादपि न स पायात् ॥
'राज्ञी गर्भमावत्त' (२।७५) इत्युक्तम् । सप्रति गर्भलक्षणानि वर्णयितु प्रस्ताति—
अथेप्सितं भर्तुरुपस्थितोदयं सखीजनोद्गीक्षणकौमुदीमुखम् ।
निदानमिष्वाकुकुलस्य संततेः सुदक्षिणा दौर्हदलक्षणं दधौ ॥ १ ॥

अथ गर्भधारणानन्तर सुदक्षिणा । उपस्थितोदय प्राप्तकाल भर्तुर्दिलीपस्येप्सित मनोर-
थम् । भावे क् । पुनः सखीजनस्योद्गीक्षणाना दृष्टीना कौमुदीमुखं चन्द्रिकाप्रादुर्भावम् ।
यद्वा कौमुदी नाम दीपोत्पत्तिरिति । तदुक्तं भविष्योत्तरे—'कौ मोदन्ते जना यस्या तेना-
सौ कौमुदी मता' इति । तस्या मुखं प्रारम्भम् । 'सखीजनोद्गीक्षणकौमुदीमहम्' इति पाठ-
केचित्पठन्ति । इष्वाकुकुलस्य सततेरविच्छेदस्य निदानं मूलकारणम् । स्वहृदयेन गर्भहृदयेन च
मू' इत्यमरः । एवंविधं दौर्हदलक्षणं गर्भचिह्नं वक्ष्यमाणं दधौ । स्वहृदयेन गर्भहृदयेन च
द्विहृदया गर्भिणी । यथाह वाग्भट—'नातृजन्यस्य हृदयं मातृस्य हृदयं च तत् । सवद्भ ते-
न गर्भिण्याः श्रेष्ठं भद्रमिमाननम् ॥' इति । तत्त्वबन्धित्वाद्गर्भो दौर्हदिनीमाचक्षते' इति । अत्र
तद्योगादौर्हदिनीति । तदुक्तं सप्रहे—'द्विहृदया नारी दौर्हदिनीमाचक्षते' इति । अत्र
दौर्हदलक्षणस्येप्सितत्वेन कौमुदीमुखत्वेन च निरूपणाद्रूपकालकारः । अस्मिन्सर्गे वशस्थं
वृत्तम्—'जतौ तु वशस्थमुदीरितं जरौ' इति लक्षणात् ॥

सप्रति धानतात्स्यं गर्भलक्षणं वर्णयति—
शरीरसादादसमप्रभूपणा मुखेन सालक्ष्यत लोघ्रपाण्डुना ।
तनुप्रकाशेन विचेयतारका प्रमातकल्पा शशिनेव शर्वरी ॥ २ ॥
शरीरस्य सादात्कार्वादसमप्रभूपणा परिमिताभरणा लोघ्रपुष्पेणैव पाण्डुना मुखेनो-
पलभिता सा सुदक्षिणा । विचेया मृगयात्तारका यस्या सा तथोक्ता । विरलनक्षत्रैस्त्वर्थः ।
तनुप्रकाशेनाल्पकान्तिना शशिनीपलक्षितेपदसमासप्रभाता प्रमातकल्पा । प्रमातादीष-
द्वनेत्यर्थः । 'तत्तिलादिष्वा कृत्वसुच' इति प्रमातशब्दस्य पुवद्भावात् । शर्वरी रात्रिरिव
अल्पव्यन । शरीरसादादिगर्भलक्षणमाह वाग्भट—'धामता गरिमा कुक्षेर्मूर्छा छर्दिर-
रोचकम् । जृम्भा प्रसेकं सदनं रोमराज्या प्रकाशनम् ॥' इति ॥
तदाननं मृत्सुरभि क्षितीश्वरो रहस्युपाग्राय न वृत्तिमाययौ ।
करीव सिक्कं पृथैः पयोमुचां शुचिव्यपाये वनराजिपल्वलम् ॥ ३ ॥
क्षितीश्वरो रहसि मृदा सुगन्धि तस्या आननं तदाननं सुदक्षिणामुखनुपाग्रा-
य वृत्तिं नाययौ । क्व कम्बिव । शुचिव्यपाये ग्रीष्मावसाने । 'शुचिः शुद्धेऽनुपहते शृङ्गार

पादयोः सिते । प्रीप्ते हुतवहेऽपि स्यादुपधाशुद्धमन्त्रिणि' इति विश्व । पयोमुचा मेघानां पृपतैर्विन्दुभिः । 'पृपन्ति विन्दुपृपताः' इत्यमरः । सिक्तमुक्षित वनराज्याः पत्वलमुपा-
ग्राय करी गज इव । अत्र करिवनराजिपत्वलानां कान्तकामिनीवदनसमाधिरनुसंधेय ।
गर्भिणीनां मृद्भक्षण लोकप्रसिद्धमेव । एतेन दोहदाख्य गर्भलक्षणमुच्यते ॥

दोहदलक्षणे मृद्भक्षणे हेत्वन्तरमुत्प्रेक्षते—

दिवं मरुत्वानिव भोक्ष्यते भुवं दिगन्तविश्रान्तरथो हि तत्सुतः ।
अतोऽभिलाषे प्रथमं तथाविधे मनो ववन्धान्यरसान्विलङ्घ्य सा ॥ ४ ॥

हि यस्मादिगन्तविश्रान्तरथश्चक्रवर्ती तस्या सुतस्तत्सुतः । मरुत्वानिन्द्रः । 'इन्द्रो
मरुत्वान्मघवा' इत्यमरः । दिव स्वर्गमिव । भुव भोक्ष्यते । 'भुजोऽनवने' इत्यात्मनेपदम् ।
अतः प्रथमं सा सुदक्षिणा तथाविधे भूविकारे मृद्रूपे । अभिलष्यत इत्यभिलाषो भोग्यव-
स्तु । तस्मिन् । कर्मणि घञ्प्रत्यय । रस्यन्ते स्वाद्यन्त इति रसा भोग्यार्था । अन्ये च ते
रसाश्च तान्विलङ्घ्य विहाय मनो ववन्ध । विदधावित्यर्थः । दोहदहेतुकस्य मृद्भक्षणस्य
पुत्रभूभोगसूचनार्थत्वमुत्प्रेक्षते ॥

न मे द्विया शंसति किञ्चिदीप्सितं स्पृहावती वस्तुषु केषु मागधी ।
इति स्म पृच्छत्यनुवेलमादृतः प्रियासखीरुत्तरकोसलेश्वरः ॥ ५ ॥

मगधस्य राज्ञोऽपत्य स्त्री मागधी सुदक्षिणा । 'द्वयञ्मगधकलिङ्गसूरमसादण्' इत्यण-
प्रत्यय । द्विया किञ्चित्किमपीप्सितमिष्टं मे मद्यं न शंसति नाचष्टे । केषु वस्तुषु स्पृहावतीत्य-
नुवेलमनुक्षणमादृत आदृतवान् । कर्तरि क्तः । 'आदृतौ सादराचितौ' इत्यमरः । प्रियायाः
सखी सहचरीरुत्तरकोसलेश्वरो दिलीप पृच्छति स्म पप्रच्छ । 'लट् स्मे' इत्यनेन भूतार्थे
लट् । सखीनां विश्रम्भभूमित्वादिति भावः ॥

उपेत्य सा दोहददुःखशीलतां यदेव वमे तदपश्यदादृतम् ।
न हीष्टमस्य त्रिदिवेऽपि भूपतेरभूदनासाद्यमधिज्यधन्वनः ॥ ६ ॥

दोहद गर्भिणीमनोरथः । 'दोहद दौर्हद श्रद्धा लालस च सम स्मृतम्' इति हलानुध ।
सा सुदक्षिणा दोहदेन गर्भिणीमनोरथेन दुःखशीलतां दुःखस्वभावतामुपेत्य प्राप्य यद्वस्तु
वत्र आचकाङ्क्ष तदादृतमानीतम् । भर्त्रेति शेषः । अपश्यदेव । अलभतेत्यर्थः । कुतः ।
हि यस्मादस्य भूपतेस्त्रिदिवेऽपि स्वर्गेऽपीष्ट वस्त्वनासाद्यमनवाप्य नाभूत् । किं याच्यया । ने-
त्याह—अधिज्यधन्वन इति । नहि वीरपत्नीनामलभ्य नाम किञ्चिदस्तीति भावः । अत्र
वाग्भट—'पादशोफो विदाहोऽन्ते श्रद्धा च विविधात्मिका' इति । एतच्च पत्नीमनोरथ
पूरणाकरणे दृष्टदोषसंभवात् । न तु राज्ञ प्रीतिलौल्यात् । तदुक्तम्—'देयमप्यहितं
तस्यै हिताय हितमल्पकम् । श्रद्धाविधाते गर्भस्य विकृतिश्च्युतिरेव वा ॥' अन्यत्र च—
'दोहदस्याप्रदानेन गर्भो दोषमवाप्नुयात्' इति ॥

क्रमेषु निस्तीर्य च दोहदव्यथां प्रचीयमानावयवा रराज सा ।

पुराणपञ्चापगमादनन्तरं लतेव संनद्धमनोऽपहृत्वा ॥ ७ ॥

सा सुदक्षिणा क्रमेण दोहदव्यथा च निस्तीर्य प्रचीयमानावयवा पुष्यमाणावयवा सती ।
पुराणपञ्चापगमादनाशादनन्तरं सनद्धा सजाता प्रत्यप्रत्वान्मनोऽज्ञा पहृत्वा यस्या-
मा लतेव । रराज ॥

लक्षणान्तरं वर्णयति—

दिनेषु गच्छत्सु नितान्तपीवरं तदीयमानीलमुखं स्तनद्वयम् ।

तिरश्चकार भ्रमराभिलीनयोः सुजातयोः पङ्कजकोशयोः श्रियम् ॥ ८ ॥

दिनेषु दोहददिवसेषु गच्छत्सु सत्सु नितान्तपीवरमतिस्थूलम् । आ ममन्ताग्नीले मुखे
चुके यस्य तत् । तदीयं स्तनद्वयम् । भ्रमरैरभिलीनयोरभिव्याप्तयोः सुजातयोः सुन्दरयोः
पङ्कजकोशयोः पद्ममुकुलयोः श्रियं तिरश्चकार । अत्र वाग्भट—‘अम्लेष्टता स्तनौ-
पीनौ श्वेतान्तौ कृष्णचूचुकौ’ इति ॥

निधानगर्भामिव सागराम्बरां शमीमिवाभ्यन्तरलीनपावकाम् ।

नदीमिवान्तःसलिलां सरस्वतीं नृपः ससत्त्वां महिषीममन्यत ॥ ९ ॥

नृप समत्त्वामापन्नसत्त्वाम् । गर्भिणीमित्यर्थः । ‘आपन्नसत्त्वा स्याद्दुर्विष्यन्तर्वल्ली च
गर्भिणी’ इत्यमरः । महिषीम् । निधान निधिर्गर्भं यस्यास्ता सागराम्बरा समुद्रवसनाम् ।
भूमिमिवेत्यर्थः । ‘भूतधात्री रत्नगर्भा विपुला सागराम्बरा’ इति कोशः । अभ्यन्तरे लीन-
पावको यस्यास्ता शमीमिव । शमीतरौ वदिरस्तीत्यत्र लिङ्गं शमीगर्भोदभिर्जनयतीति ।
अन्तःसलिलमन्तर्गतजला सरस्वतीं नदीमिव । अमन्यत । एतेन गर्भस्य भाग्यवत्त्वतेज-
स्वित्वापावनत्वानि विवक्षितानि ॥

प्रियानुरागस्य मनःसमुन्नतेर्मुजार्जितानां च दिगन्तसंपदाम् ।

यथाक्रमं पुंसवनादिकाः क्रिया धृतेश्च धीरः सदृशीर्व्यधत्त सः ॥ १० ॥

धीरः स राजा प्रियायामनुरागस्य स्नेहस्य । मनसः समुन्नतेरौदार्यस्य । भुजेन भुजवलेन
करेण वाजितानाम् । न तु वाणिज्यादिना । दिगन्तेषु संपदाम् । धृते पुत्रो मे भविष्यतीति
सतोपस्य च । ‘धृतिर्योगान्तरे धैर्ये धारणाध्वरतुष्टिषु’ इति विश्वः । सदृशीरनुरूपा ।
पुमान्सूयतेऽनेनेति पुमवनम् । तदादिर्यासा ता क्रिया यथाक्रमं क्रममनतिक्रम्य व्यधत्त
कृतवान् । आदिशब्देनानवलोभनसीमन्तोन्नयने गृह्येते । अत्र मासि द्वितीये तृतीये वा पुस-
वनम् । यदाह—‘पुसा नक्षत्रेण चन्द्रमा युक्तः स्यात्’ इति पारस्करः । ‘चतुर्थेऽनवलो-
भनम्’ इत्याश्वलायनः । ‘पष्ठेऽष्टमे वा सीमन्तोन्नयनम्’ इति याज्ञवल्क्यः ॥

सुरेन्द्रमात्राश्रितगर्भगौरवात्प्रयत्नमुक्तासनया गृहागतः ।

तयोपचाराञ्जलिस्निहस्तया ननन्द पारिप्लवनेत्रया नृपः ॥ ११ ॥

गृहागतो नृप सुरेन्द्राणां लोकपालाना मात्राभिरशैराश्रितस्यानुप्रविष्टस्य गर्भस्य गौर-
वाद्भारात्प्रयत्नेन मुक्तासनया । आसनादुत्थितयेत्यर्थः । उपचारस्याञ्जलावञ्जलिकरणे खिन्न-
हस्तया पारिप्लवनेत्रया तरलाक्ष्या । 'चञ्चल तरल चैव पारिप्लवपरिप्लवे' इत्यमरः । तथा
सुदक्षिण्या ननन्द । 'सुरेन्द्रमात्राश्रितः' इत्यत्र मनु — 'अष्टाभिश्च सुरेन्द्राणा मात्रा-
भिर्निमित्तो नृपः' इति ॥

कुमारभृत्याकुशलैरनुष्ठिते भिषग्भिरातैरथ गर्भभर्मणि ।

पतिः प्रतीतः प्रसवोन्मुखीं प्रियां ददर्श काले दिवमभितामिव ॥ १२

अथ । कुमारभृत्या बालचिकित्सा । 'सजाया समजनिषदः' इत्यादिना कथम् । तस्या
कुशलं कृतिभिः । 'कृती कुशल' इत्यमरः । आसैर्हितैर्भिषग्भिवैद्यैः । 'भिषग्वैद्यौ
विकित्सके' इत्यमरः । गर्भस्य भर्मणि भरणे । 'भरणे पोषणे भर्म' इति हैमः । 'भृति-
भर्म' इति शाश्वतः । भृजो मनिचप्रलयः । 'गर्भकर्मणि' इति पाठे गर्भाधानप्रतीतावौ-
चित्यभङ्गः । अनुष्ठिते कृते सति । काले दशमे मासि । अन्यत्र ग्रीष्मावसाने । प्रसवस्य
गर्भमोचनस्योन्मुखीम् । आसन्नप्रसवामित्यर्थः । 'स्यादुत्पादे फले पुष्पे प्रसवो गर्भमो-
चने' इत्यमरः । प्रियां भार्याम् । अभ्राण्यस्या सजातान्यभिता ताम् । 'तदस्य सजात
तारकादिभ्य इतच्' इतीतच्प्रत्ययः । दिवमिव । पतिर्भर्ता प्रतीतो हृष्टः सन् । 'ख्याते
हृष्टे प्रतीतः' इत्यमरः । ददर्श दृष्टवान् ॥

ग्रहैस्ततः पञ्चभिरुच्चसंश्रयैरसूर्यगैः सूचितभाग्यसंपदम् ।

असूत पुत्रं समये शचीसमा त्रिसाधना शक्तिरिवार्थमक्षयम् ॥ १३ ॥

ततः शच्येन्द्राण्या समा । 'पुलोमजा शचीन्द्राणी' इत्यमरः । सा सुदक्षिणा समये
प्रसूतिकाले सति । दशमे मासीत्यर्थः । 'दशमे मासि जायते' इति ध्रुते । उच्चसंश्रयैरु-
च्चस्थैस्तुङ्गस्थानगैरसूर्यगैरनस्तमितैः कैश्चिद्यथासभव पञ्चभिर्ग्रहैः सूचिता भाग्यसंपदस्य
त पुत्रम् । त्रीणि प्रभावमन्त्रोत्साहात्मकानि साधनान्युत्पादकानि यस्या सा त्रिसाधना
शक्तिः । 'शक्तयस्तिष्ठ प्रभावोत्साहमन्त्रजा' इत्यमरः । अक्षयमर्थमिव । असूत । 'घूङ्
प्राणिगर्भविमोचने' इत्यात्मनेपदिषु पठ्यते । तस्माद्वातो कर्तरि लङ् । अत्रेदमनुसंधेय-
म् — 'अजघ्नपमृगगाङ्गनाकुलीरा झषवणिजौ च दिवाकरादितुङ्गा । दशशिखिमनुयुक्ति-
थीन्द्रियाशैस्त्रिनवकविंशतिभिश्च तेऽस्तनीचा ॥' इति । सूर्यादीना सप्ताना ग्रहाणा मेषवृ-
षभादयो राशयः श्लोकोक्तक्रमविशिष्टा उच्चस्थानानि । स्वस्वतुङ्गापेक्षया सप्तमस्थानानि च
नीचानि । तत्रोच्चेष्वपि दशमादयो राशिर्त्रिंशशा यथाक्रममुच्चेषु परमोच्चा नीचेषु परम-
नीचा इति जातकश्लोकार्थः । अत्राशस्त्रिंशो भागः । यथाह नारदः — 'त्रिंशद्भागात्मक
लमम्' इति । सूर्यप्रत्यासत्तिर्ग्रहाणामस्तमयो नाम । तदुक्तं लघुजातके — 'रविणास्तमयो
योगो वियोगस्तूदयो भवेत्' इति । ते च स्वोच्चस्था फलन्ति नास्तगा नापि नीचगा । त-
दुक्तं राजमृगाङ्गे — 'स्वोच्चे पूर्णं स्वर्क्षकेऽर्धं सुहृद्दे पाद द्विङ्गेऽल्पं शुभं खेचरेन्द्र । नीच-
स्थायी नास्तगो वा न किञ्चित्पाद नूनं स्वत्रिकोणे ददाति ॥' इति । तदिदमाह कविरुच्चस-

स्थैरसूर्यगैरिति च । एव सति यस्य जन्मकाले पञ्चप्रभृतयो ग्रहा खोचस्थाः स एव तुङ्गो भवति । तदुक्तं कूटस्थीये—‘सुखिनः प्रकृष्टकार्या राजप्रतिरूपकाश्च राजान एकद्वित्रिचतुर्भिर्जायन्तेऽतः परं दिव्या ॥’ इति । तदिदमाह—पञ्चभिरिति ॥

दिशः प्रसेदुर्मरुतो वयुः सुखाः प्रदक्षिणार्चिर्हविरग्निराददे ।

वभूव सर्वं शुभशंसि तत्क्षणं भवो हि लोकाभ्युदयाय तादृशाम् ॥ १४ ॥

तत्क्षणं तस्मिन्क्षणे । कालाध्वनोरत्यन्तसयोगे द्वितीया । दिशः प्रसेदुः प्रसन्ना व-
भूवुः । मारुतो वाताः सुखा मनोहरा वयुः । अग्निः प्रदक्षिणार्चिः सन्हविराददे स्वी-
चकार । इत्थं सर्वं शुभशंसि शुभसूचकं वभूव । तथाहि । तादृशा रघुप्रकाराणां भवो
जन्म लोकाभ्युदयाय । भवतीति शेषः । ततो देवा अपि सतुष्टा इत्यर्थः ॥

अरिष्टशय्यां परितो विसारिणा सुजन्मनस्तस्य निजेन तेजसा ।

निशीथदीपाः सहसा हतत्विषो वभूवुरालेख्यसमर्पिता इव ॥ १५ ॥

‘अरिष्टं सूतिकागृहम्’ इत्यमरः । अरिष्टे सूतिकागृहे शय्या तल्पः परितोऽभितः ।
‘अभितः परितः समयानिकषाहाप्रतियोगेषु दृश्यते’ इति द्वितीया । विसारिणा । सुज-
न्मनः शोभनोत्पत्तेः । ‘जनुर्जननजन्मानि जनिरुत्पत्तिरुद्भवः’ इत्यमरः । तस्य शिशो-
निजेन नैसर्गिकेण तेजसा सहसा हतत्विषः क्षीणकान्तयो निशीथदीपा अर्धरात्रप्रदी-
पा । ‘अर्धरात्रनिशीथौ द्वौ’ इत्यमरः । आलेख्यसमर्पिताश्चित्राणि इव वभूवुः । निशी-
थशब्दो दीपानां प्रमाधिक्यसमावनार्थः ॥

जनाय शुद्धान्तचराय शंसते कुमारजन्मामृतसंमिताक्षरम् ।

अदेयमासीन्नयमेव भूपतेः शशिप्रभं छत्रमुभे च चामरे ॥ १६ ॥

भूपतेर्दिलीपस्यामृतसंमिताक्षरममृतसमानाक्षरम् । ‘सरूपसमसंमिता’ इत्याह दण्डी ।
कुमारजन्मं पुत्रोत्पत्तिं शंसते कथयते शुद्धान्तचरायान्तं पुरचारिणे जनाय त्रयमेवादे-
यमासीत् । किं तत् । शशिप्रभमुज्ज्वलं छत्रम् । उभे चामरे च । छत्रादीनां राज्ञः
प्रधानाङ्गत्वादिति भावः ॥

निवातपद्मस्तिमितेन चक्षुषा नृपस्य कान्तं पिवतः सुताननम् ।

महोदधेः पूरं इवेन्दुदर्शनाद्गुरुः प्रहर्षः प्रवभूव नात्मनि ॥ १७ ॥

निवातो निर्वातप्रदेशः । ‘निवातावाश्रयावातौ’ इत्यमरः । तत्र यत्पद्मं तद्वस्तिमि-
तेन निष्पन्देन चक्षुषा नेत्रेण कान्तं सुन्दरं सुताननं पुत्रमुखं पिवतस्तृष्णया पश्यतो
नृपस्य गुरुस्तद्वत् प्रहर्षं कर्ता इन्दुदर्शनाद्गुरुर्महोदधेः पूरो जलौघ इव । आत्मनि
शरीरे न प्रवभूव स्थातुं न शशाक । अन्तर्न माति स्मेति यावत् । न ह्यल्पाधारेऽधिकं
मीयत इति भावः । यद्वा हर्षं आत्मनि स्वस्मिन्निवपये न प्रवभूव । आत्मानं नियन्तुं
न शशाक । किंतु वह्निर्निर्जगामेत्यर्थः ॥

स जातकर्मण्यखिले तपस्विना तपोवनादेत्य पुरोधसा कृते ।

दिलीपसूनुर्मणिराकरोद्भवः प्रयुक्तसंस्कार इवाधिकं वभौ ॥ १८ ॥

स दिलीपसूनुः । तपस्विना पुरोधसा पुरोहितेन । 'पुरोधास्तु पुरोहितः' इत्यमरः । वशिष्टेन । तपस्वित्वात्तदनुष्ठितं कर्म सवीर्यं स्यादिति भावः । तपोवनादेत्यागत्य । अखिले समग्रे जातकर्मणि जातस्य कर्तव्यसंस्कारविशेषे कृते सति । प्रयुक्तं संस्कारः शाणोलेखनादित्यस्य स तथोक्तः । आकरोद्भवः खनिप्रभवः । 'खनि स्त्रियामाकरः स्यात्' इत्यमरः । मणिरिव । अधिकं वभौ । वशिष्टमन्त्रप्रभावात्तेजिष्ठोऽभूदित्यर्थः । अत्र मनु — 'प्राङ्नाभिवर्धनात्पुंसो जातकर्म विधीयते' इति ॥

सुखश्रवा मङ्गलतूर्यनिस्वनाः प्रमोदनृत्यैः सह वारयोषिताम् ।

न केवलं सद्गानि मागधीपतेः पथि व्यजृम्भन्त दिवौकसामपि ॥ १९ ॥

सुखं सुखकरः श्रवः श्रवणं येपा ते सुखश्रवाः । श्रुतिसुखा इत्यर्थः । मङ्गलतूर्यनिस्वना मङ्गलवाद्यध्वनयो वारयोषिता वेद्यानाम् । 'वारस्त्री गणिका वेद्या रूपाजीवा' इत्यमरः । प्रमोदनृत्यैर्हर्षनर्तने सह मागधीपतेर्दिलीपस्य सद्गानि केवलं गृह एव न व्यजृम्भन्त । किंतु । द्यौरोको येपा ते दिवौकसो देवाः । पृषोदरादित्वात्साधुः । तेषां पथ्याकाशेऽपि व्यजृम्भन्त । तस्य देवाशत्वाद्देवोपकारित्वाच्च देवदुन्दुभयोऽपि नेदुरिति भावः ॥

न संयतस्तस्य बभूव रक्षितुर्विसर्जयेद्यं सुतजन्महर्षितः ।

ऋणाभिधानात्स्वयमेव केवलं तदा पितॄणां मुमुचे स बन्धनात् ॥ २० ॥

रक्षितुः सम्यक्पालनशीलस्य तस्य दिलीपस्य । अत एव चौराद्यभावात् । संयतो बद्धो न बभूव नाभूत् । किं तेनात आह — विसर्जयेदिति । सुतजन्मना हर्षितस्तोषितः सन् । यः बद्धः विसर्जयेद्विमोचयेत् । किंतु स राजा तदा पितॄणामृणाभिधानाद्बन्धनात्केवलमेकं यथा तथा । स्वयमेव । एक एवेत्यर्थः । 'केवलं कृत्स्नं एकश्च केवलश्चावधीरितः' इति शाश्वतः । मुमुचे । कर्मकर्तारि लिट् । स्वयमेव मुक्त इत्यर्थः । अस्मिन्नर्थे — 'एष वा अनृणो यः पुत्री' इति श्रुतिः प्रमाणम् ॥

श्रुतस्य यायादयमन्तर्मर्मकस्तथा परेषां युधि चेति पार्थिवः ।

अवेक्ष्य धातोर्गमनार्थमर्थविच्छकार नाम्ना रघुमात्मसंभवम् ॥ २१ ॥

अर्थविच्छब्दार्थज्ञः पार्थिवः पृथिवीश्वरो दिलीपः । अयमर्मको बालकः । श्रुतस्य शास्त्रस्यान्तः पारं यायात् । तथा युधि परेषां शत्रूणामन्तः पारं च यायात् । यातुः शत्रुयादित्यर्थः । 'शक्तिं लिङ्' इति शक्यार्थे लिङ् । इति हेतोर्धातोः । 'अधिवधिलधि गत्यर्था' इति लघिधातोर्गमनार्थमर्थमर्थवित्वादवेक्ष्यालोच्य । आत्मसंभवः पुत्रः नाम्ना रघुः चकार । 'लङ्घिबहोर्नलोपश्च' इत्यप्रत्यये बालमूललघ्वलमङ्गुलीनां बालो रत्नमापद्यत इति वैकल्पिके रेफादेशे रघुरिति रूपं सिद्धम् । अत्र शङ्खः — 'अशौचे तु व्यतिक्रान्ते नामकर्म विधीयते' इति ॥

पितुः प्रयत्नात्स समग्रसंपदः शुभैः शरीरावयवैर्दिने दिने ।

पुपोप वृद्धिं हरिदश्वदीधितेरनुप्रवेशादिव वालचन्द्रमाः ॥ २२ ॥

सरघु समग्रसंपदः पूर्णलक्ष्मीकस्य पितुर्दिलीपस्य प्रयत्नाच्छुभैर्मनोहरैः शरीरावयवैः । हरिदश्वदीधितेः सूर्यस्य रश्मेः । 'भास्वद्विवस्वत्सप्ताश्वहरिदश्वोष्णरश्मयः' इत्यमरः । अनुप्रवेशाद्वालचन्द्रमा इव । दिने दिने प्रतिदिनम् । 'निलवीप्सयो' इति द्विर्वचनम् । वृद्धिं पुपोप । अत्र वगहसहितावचनम्—'सलिलमये शशिनि रवेर्दीधितयो मूर्च्छितास्तमो नैशम् । क्षपयन्ति दर्पणोदरनिहिता इव मन्दिरस्थान्तः ॥' इति ॥

उमावृषाङ्गौ शरजन्मना यथा यथा जयन्तेन शचीपुरंदरौ ।

तथा नृपः सा च सुतेन मागधी ननन्दतुस्तत्सदृशेन तत्समौ ॥ २३ ॥

उमावृषाङ्गौ पार्वतीवृषभध्वजौ शरजन्मना कार्तिकेयेन । 'कार्तिकेयो महासेनः शरजन्मा पद्माननः' इत्यमरः । यथा ननन्दतु । शचीपुरंदरौ जयन्तेन जयन्ताख्येन सुतेन । 'जयन्तः पाकशासनि' इत्यमरः । यथा ननन्दतु । तथा तत्समौ ताभ्यामुमावृषाङ्गाभ्यां शचीपुरंदराभ्यां च समौ समानौ सा मागधी नृपश्च तत्सदृशेन ताभ्यां कुमारजयन्ताभ्यां सदृशेन सुतेन ननन्दतु । मागधी प्राग्व्याख्याता ॥

रथाङ्गनाम्नोरिव भाववन्धनं वभूव यत्प्रेम परस्पराश्रयम् ।

विभक्तमप्येकसुतेन तत्तयोः परस्परस्योपरि पर्यचीयत ॥ २४ ॥

रथाङ्गनाम्नी च रथाङ्गनामा च रथाङ्गनामानौ चक्रवाकौ । 'पुमान्निष्या' इत्येकशेषः । तयोरिव तयोर्दपत्योर्भाववन्धनं हृदयाकर्षकं परस्पराश्रयमन्योन्यविषययत्प्रेमवभूव तदेकेन केवलेन ताभ्यामन्येन वा । 'एके मुख्यान्यकेवलाः' इत्यमरः । सुतेन विभक्तमपि कृत्वा विभागमपि परस्परस्योपरि पर्यचीयत ववृधे । कर्मकर्तरि लिट् । अकृत्रिमत्वात्स्वयमेवोपचितमित्यर्थः । यदेकाधार वस्तु तदाधारद्वये विभज्यमानं हीयते । अत्र तु तयोः प्रागेकैककर्तृकमेकैकविषयः प्रेम सप्रति द्वितीयविषयलाभेऽपि नाहीयत । प्रत्युतोपचितमेवाभूदिति भावः ॥

उवाच धात्र्या प्रथमोदितं वचो ययौ तदीयामवलम्ब्य चाङ्गुलिम् ।

अभूच्च नम्रः प्रणिपातशिक्षया पितुर्मुदं तेन ततान सोऽर्भकः ॥ २५ ॥

सोऽर्भकः शिशुः । 'पोत पाकोऽर्भको हिम्भ पृथुकः शावकः शिशुः' इत्यमरः । धात्र्योपमात्रा । 'धात्री जनन्यामलकीवसुमत्युपमातृपु' इति विश्वः । प्रथममुदितमुपदिष्टं वच उवाच । तदीयामङ्गुलिमवलम्ब्य ययौ च । प्रणिपातस्य शिक्षयोपदेशेन नम्रोऽभूच्च । इति यत्नेन पितुर्मुदं ततान ॥

तमङ्गमारोप्य शरीरयोगजैः सुखैर्निपिञ्चन्तमिवामृतं त्वचि ।

उपान्तसंमीलितलोचनो नृपश्चिरात्सुतस्पर्शरसज्ञतां ययौ ॥ २६ ॥

शरीरयोगजै सुखैस्त्वचि त्वगिन्द्रियेऽमृत निषिञ्चन्त वर्षन्तमिव त पुत्रमङ्गमारोप्य
मुदाविर्भावादुपान्तयोः प्रान्तयोः समीलितलोचनः सन् । नृपश्चिरात्सुतस्पर्शरसज्ञतां
ययौ । रसः स्वादः ॥

अमंस्त चानेन परार्ध्यजन्मना स्थितेरभेत्ता स्थितिमन्तमन्वयम् ।

स्वमूर्तिभेदेन गुणाग्र्यवर्तिना पतिः प्रजानामिव सर्गमात्मनः ॥ २७ ॥

स्थितेरभेत्ता मर्यादापालकः स नृपः परार्ध्यजन्मनोत्कृष्टजन्मनानेन रघुणान्वय व-
शम् । प्रजाना पतिर्ब्रह्मा । गुणाः सत्त्वादयः । तेष्वग्र्येण मुख्येन सत्त्वेन वर्तते व्याप्ति-
यत इति गुणाग्र्यवर्ती । तेन स्वस्य मूर्तिभेदेनावतारविशेषेण विष्णुनात्मनः सर्गं सृष्टि-
मिव । स्थितिमन्तः प्रतिष्ठावन्तममस्तः मन्यते स्म । मन्यतेरनुदात्तत्वादिद्व्यप्रतिषेधः ।
अत्रोपमानोपमेययोरितरेतरविशेषणानीतरेतरत्र योज्यानि । तत्र रघुपक्षे गुणा विद्या-
विनयादयः । 'गुणोऽप्रधाने रूपादौ मौर्व्या सूदे वृकोदरे । स्तम्बे सत्त्वादिसध्यादिवि-
द्यादिहरितादिषु ॥' इति विश्वः । शेषः सुगमम् ॥

स वृत्तचूलश्चलकाकपक्षकैरमात्यपुत्रैः सवयोभिरन्वितः ।

लिपेर्यथावद्ग्रहणेन चाङ्गयं नदीमुखेनेव समुद्रमाविशत् ॥ २८ ॥

'चूडा कार्या द्विजातीना सर्वेषामेव वर्तत । प्रथमेऽन्दे तृतीये वा कर्तव्या श्रुतिचो-
दनात् ॥' इति मनुस्मरणात्तृतीये वर्षे वृत्तचूलो निष्पन्नचूडाकर्मा सन् । डलयोरभेदः ।
स रघुः । 'प्राप्ते तु पञ्चमे वर्षे विद्यारम्भं च कारयेत्' इति वचनात्पञ्चमे वर्षे चलकाक-
पक्षकैश्चलशिखण्डकैः । 'बालानां तु शिखा प्रोक्ता काकपक्षः शिखण्डकः' इति हला-
युधः । सवयोभिः स्निग्धैः । 'स्निग्धो वयस्यः सवया' इत्यमरः । अमात्यपुत्रैरन्वितः
सन् । लिपेः पञ्चाशद्वर्णात्मिकाया मातृकाया यथावद्ग्रहणेन सम्यग्बोधेनोपायभूतेन वा-
ङ्मयशब्दजातम् । नद्याः मुखं द्वारम् । 'मुखं तु वदने मुख्यारम्भे द्वाराभ्युपाययोः'
इति यादवः । तेन कश्चिन्मकरादिः समुद्रमिव । आविशत्प्रविष्टः । ज्ञातवानित्यर्थः ॥
अथोपनीतं विधिवद्विपश्चितो विनिन्युरेनं गुरवो गुरुप्रियम् ।

अवन्ययत्नाश्च बभूवुरत्र ते क्रिया हि वस्तूपहिता प्रसीदति ॥ २९ ॥

'गर्भाष्टमेऽन्दे कुर्वीत ब्राह्मणस्योपनायनम् । गर्भादेकादशे राज्ञो गर्भाच्च द्वादशे विशः ॥'
इति मनुस्मरणादथ गर्भादेकादशेऽन्दे विधिवदुपनीतं गुरुप्रियमेन रघुविपश्चितो विद्वांसो गु-
रवो विनिन्युः शिक्षितवन्तः । ते गुरवोऽत्रास्मिन्नाववन्त्ययत्नाश्च बभूवुः । तथाहि ।
क्रिया शिक्षा । 'क्रिया तु निष्कृतौ शिक्षाचिकित्सोपायकर्मसु' इति यादवः । वस्तुनि पात्र-
भूत उपहिता प्रयुक्ता प्रसीदति फलति । 'क्रिया हि द्रव्यविनयति नाद्रव्यम्' इति कौटिल्यः ॥

धियः समग्रैः स गुणैरुदारधीः क्रमाच्चतस्रश्चतुर्णवोपमाः ।

ततार विद्याः पवनातिपातिभिर्दिशो हरिर्द्भिर्हरितामिवेश्वरः ॥ ३० ॥

अत्र कामन्दकः—'शुश्रूषा श्रवणं चैव ग्रहणं धारणं तथा । ऊहापोहोऽर्थविज्ञानं तत्त्व-

ज्ञान च धीगुणा ॥' इति । 'आन्वीक्षिकी त्रयी वार्ता दण्डनीतिश्च शाश्वती । एता विद्याश्चतस्रस्तु लोकसंस्थितिहेतवः ॥' इति च । उदारधीरुत्कृष्टबुद्धिः स रघुः समग्रै-
धियो गुणैः । चत्वारोऽर्णवा उपमा यासा ताश्चतुरर्णवोपमा । 'तद्वितार्थोत्तरपदसमा-
हारे च' इत्युत्तरपदसमास । चतस्रो विद्या । हरिता दिशामीश्वर सूर्य पवनातिपा-
तिभिर्हरिर्द्भिर्निजाश्वैः । 'हरित्कुम्भि वर्णे च तृणवाजिविशेषयो' इति विश्व । चतस्रो
दिश इव । क्रमात्ततार । चतुरर्णवोपमत्वं दिशामपि द्रष्टव्यम् ॥

त्वचं स मेध्यां परिधाय रौरवीमशिक्षताखं पितुरेव मन्त्रवत् ।

न केवलं तद्गुरुरेकपार्थिवः क्षितावभूदेकधनुर्धरोऽपि सः ॥ ३१ ॥

स रघु । 'कार्णरौरववास्तानि चर्माणि ब्रह्मचारिण । वसीरन्नानुपूर्व्येण शाणक्षौ-
मादिकानि च ॥' इति मनुस्मरणान्मेध्या शुद्धा रौरवीं रुरुसवन्धिनीम् । 'रुरुर्महाकृष्ण-
सार' इति यादवः । त्वचं चर्म परिधाय वसित्वा मन्त्रवत्समन्तकमस्त्रमाभेयादिक पितु-
रेवोपाध्यायादशिक्षताभ्यस्तवान् । 'आख्यातोपयोगे' इत्युपादानसज्ञा । पितुरेवेत्येव
धारणमुपपादयति—नेति । तद्गुरुरेकोऽद्वितीय पार्थिवः केवल पृथिवीश्वर एव नाभूत्
किंतु क्षितौ स दिलीप एको धनुर्धरोऽप्यभूत् ॥

महोक्षतां वत्सतरः स्पृशन्निव द्विपेन्द्रभावं कलभः श्रयन्निव ।

रघुः क्रमाद्यौवनभिन्नशैशवः पुपोप गाम्भीर्यमनोहरं वपुः ॥ ३२ ॥

रघु क्रमाद्यौवनेन भिन्नशैशवो निरस्तशिष्टभावः सन् । महायुक्ता महोक्षो महर्षेभ
'अचतुरः' आदिसूत्रेण निपातनादकारान्तत्वम् । तस्य भावस्तत्ता । ता स्पृशन्नाच्छ-
न्वत्सतरो दम्य इव । 'दम्यवत्सतरौ समौ' इत्यमरः । द्विपेन्द्रभाव महागजत्व श्रयन्त्र-
जन्कलभः करिपोत इव । गाम्भीर्येणाचापलेन मनोहर वपुः पुपोष ॥

अथास्य गोदानविधेरनन्तरं विवाहदीक्षां निरवर्तयद्गुरुः ।

नरेन्द्रकन्यास्तमवाप्य सत्पतिं तमोनुदं दक्षसुता इवावभुः ॥ ३३ ॥

'गौर्नादित्ये वलीवर्दे क्रतुभेदार्धभेदयो । स्त्री तु स्याद्विशि भारत्या भूमौ च सुरभावपि ॥
पुत्रियो स्वर्गवज्राम्बुरदिमदृग्वाणलोमसु ॥' इति केशव । गावो लोमानि केशा दीयन्ते
स्वर्ग्यन्तेऽस्मिन्निति व्युत्पत्त्या गोदान नाम ब्राह्मणादीना षोडशादिषु वर्षेषु कर्तव्य केशा-
न्ताख्य कर्माच्यते । तदुक्तं मनुना—'केशान्त षोडशे वर्षे ब्राह्मणस्य विधीयते । राज-
न्यवन्धोर्द्वाविंशे वैश्यस्य द्व्यधिके ततः ॥' इति । अथ गुरुः पिता । 'गुरुर्गोपतिपित्रादौ'
इत्यमरः । अस्य गोदानविधेरनन्तरं विवाहदीक्षा निरवर्तयत् । कृतवानित्यर्थः । अथ नरे-
न्द्रकन्यास्त रघुम् । दक्षस्य सुता रोहिण्यादयस्तमोनुदं चन्द्रमिव । 'तमोनुदोऽभिचन्द्रार्कः'
इति विश्व । सत्पतिमवाप्यावभुः । रघुरपि तमोनुत् । अत्र मनु—'वेदानधीत्य वेदौ वा
वेद वापि यथाक्रमम् । अविष्कृतब्रह्मचर्यो गृहस्थाश्रममाविशेत् ॥' इति ॥

संप्रति यौवराज्ययोग्यतामाह—

युवा युगव्यायतवाहुरंसलः कपाटवक्षाः परिणद्धकंधरः ।

रघुःप्रकर्पादजयद्गुरुं रघुस्तथापि नीचैर्विनयाददृश्यत ॥ ३४ ॥

युवा । युगो नाम धुर्यस्कन्धग. सच्छिद्रग्रान्तो यानाद्भूतो दारुविशेषः । 'यानाद्यङ्गे युगः पुंसि युगं युग्मे कृतादिषु' इत्यमर । युगवद्व्यायतौ दीर्घौ बाहू यस्य स. । असावस्य स्त इत्यमलो बलवान् । मासलधेति वृत्तिकार. । 'बलवान्मासलोऽसल' इत्यमर । 'वत्सां-साभ्यां कामबले' इति लच्प्रत्यय. । कपाटवक्षाः परिणद्धकंधरो विशालग्रीव. । 'परिणा-हो विशालता' इत्यमरः । रघुर्वपुषः प्रकर्पादाधिक्याद्यौवनकृताद्गुरुः पितरमजयत् । त-थापि विनयान्नम्रत्वेन नीचेरल्पकोऽदृश्यत । अनौद्धत्यं च विवक्षितम् ॥

संप्रति तस्य यौवराज्यमाह—

ततः प्रजानां चिरमात्मना धृतां नितान्तगुर्वी लघयिष्यता धुरम् ।

निसर्गसंस्कारविनीत इत्यसौ नृपेण चक्रे युवराजशब्दभाक् ॥ ३५ ॥

तत आत्मना चिर धृता नितान्तगुर्वीम् । 'बोतो गुणवचनात्' इति डीप् । प्रजानां दुर पालनप्रयास लघयिष्यता लघु करिष्यता । 'तत्करोति तदाचष्टे' इति लघुशब्दा-णिच् । ततो 'लुट् सद्वा' इति शतप्रत्यय । नृपेण दिलीपेनासौ रघुर्निसर्गेण स्वभावेन संस्कारेण शास्त्राभ्यासजनितवासनया च विनीतो नम्र इति हेतोः । युवराज इति शब्द भजतीति तथोक्त । 'भजो ण्वि.' इति ण्विप्रत्यय । चक्रे कृत । 'द्विविधो विनयः स्वाभाविकः कृत्रिमश्च' इति कौटिल्य । तदुभयसंपन्नत्वात्पुत्रयुवराजचकारेत्यर्थः । अत्र कामन्दक—'विनयोपग्रहान्भूयैः कुर्वीत नृपतिः सुतान् । अविनीतकुमारं हि कुलमाशु विशीर्यते ॥ विनीतमौरस पुत्रं यौवराज्येऽभिषेचयेत् ॥' इति ॥

नरेन्द्रमूलायतनादनन्तरं तदास्पदं श्रीर्युवराजसंज्ञितम् ।

अगच्छदंशेन गुणाभिलाषिणी नवावतारं कमलादिवोत्पलम् ॥ ३६ ॥

गुणान्विनयादीन्सौरभ्यादींश्चाभिलषतीति गुणाभिलाषिणी श्री राज्यलक्ष्मी. पद्माश्रया च नरेन्द्रो दिलीप एव मूलायतन प्रधानस्थान तस्मात् । अपादानात् । अनन्तरं सनिहितम् । युवराज इति सज्ञास्य सजाता युवराजसंज्ञितम् । तारकादित्वादितच्प्रत्ययः । आत्मन पद स्थानमास्पदम् । 'आस्पदं प्रतिष्ठायाम्' इति निपात । स रघुरित्यास्पदं तदास्पदम् । कमलाचिरोत्पन्नान्नवावतारमचिरोत्पन्नमुत्पलमिव । अशेनागच्छत् । स्त्रियो हि यूनि रज्यन्त इति भावः ॥

विभावसुः सारथिनेव वायुना घनव्यपायेन गभस्तिमानिव ।

यभूव तेनातितरां सुदुःसहः कटप्रभेदेन करीव पार्थिवः ॥ ३७ ॥

सारथिना सहायभूतेन । एतद्विशेषणमुत्तरवाक्येष्वप्यनुषज्जनीयम् । वायुना विभावसु-र्वह्निरेव । 'सूर्यवह्नी विभावसू' इत्यमर । घनव्यपायेन शरत्समयेन सारथिना गभस्तिमा-

न्सूर्य इव । कटो गण्ड । 'गण्ड कटो मदो दानम्' इत्यमर । तस्य प्रभेद स्फुटनम् । मदोदय इत्यर्थः । तेन करीव । पार्थिवो दिलीपस्तेन रघुणातितरामत्यन्त सुदुःसहः सुष्ट्वसह्यो वभूव ॥

नियुज्य तं होमतुरंगरक्षणे धनुर्धरं राजसुतैरनुद्रुतम् ।

अपूर्णमेकेन शतक्रतूपमः शतं क्रतूनामपविघ्नमाप सः ॥ ३८ ॥

शतक्रतुरिन्द्र उपमा यस्य स शतक्रतूपम स दिलीप । 'शत वै तुल्या राजपुत्रा देवा आशापाला' इत्यादिश्रुत्या । राजसुतैरनुद्रुतमनुगत धनुर्धरं त रघु होमतुरंगाणा रक्षणे नियुज्य । एकेन क्रतुनापूर्णमेकोनक्रतूनामश्वमेधाना शतमपविघ्नमपगतविघ्न यथा तथाप ॥

ततः परं तेन मखाय यज्वना तुरंगमुत्सृष्टमनर्गलं पुनः ।

धनुर्भूतामग्रत एव रक्षिणां जहार शक्रः किल गूढविग्रहः ॥ ३९ ॥

तत परमेकोनशतक्रतुप्राप्त्यनन्तरं यज्वना विधिनेष्टवता तेन दिलीपेन पुन पुनरपि मखाय मखं कर्तुम् । 'क्रियार्योपपदस्य-' इत्यादिना चतुर्थी । उत्सृष्ट मुक्तमनर्गलमप्रतिबन्धम् । अव्याहतस्वैरगतिमित्यर्थः । 'अपर्यावर्तयन्तोऽश्वमनुचरन्ति' इत्यापस्तम्बस्मरणेन । तुरंग धनुर्भूता रक्षिणा रक्षकाणामग्रत एव शक्रो गूढविग्रह सन् । जहार किल । किलेत्यैतिह्ये ॥

विपादलुप्तप्रतिपत्ति विस्मितं कुमारसैन्यं सपदि स्थितं च तत् ।

वशिष्ठधेनुश्च यदृच्छयागता श्रुतप्रभावा ददृशेऽथ नन्दिनी ॥ ४० ॥

तत्कुमारस्य सैन्य सेना सपदि । विपाद इष्टनाशकृतो मनोमङ्ग । तदुक्तम्—'विपादश्चेतसो भङ्ग उपायाभावनाशयो' इति । तेन लुप्ता प्रतिपत्ति कर्तव्यज्ञान यस्य तत्तथोक्तम् । विस्मितमश्वनाशस्याकस्मिकत्वादाश्चर्याविष्ट सत् । स्थितं तस्यै । अथ श्रुतप्रभावा यदृच्छया स्वेच्छयागता । रघो स्वप्रसादलब्धत्वादनुजिघृक्षयेति भावः । नन्दिनी नाम वशिष्ठधेनुश्च ददृशे । द्वौ चकारावविलम्बसूचकौ ॥

तदङ्गनिस्यन्दजलेन लोचने प्रमृज्य पुण्येन पुरस्कृतः सताम् ।

अतीन्द्रियेष्वप्युपपन्नदर्शनो वभूव भावेषु दिलीपनन्दनः ॥ ४१ ॥

सता पुरस्कृत पूजितो दिलीपनन्दनो रघु पुण्येन तस्या नन्दिन्या यदङ्ग तस्य निस्यन्दो द्रव स एव जलम् । मूत्रमित्यर्थः । तेन लोचने प्रमृज्य शोधयित्वा । अतीन्द्रियेष्विन्द्रियाप्यतिक्रान्तेषु । 'अत्यादयः क्रान्ताद्यर्थे द्वितीयया' इति समासः । द्विगुप्राप्तापन्नालपूर्वगतिसमासेषु परवलिङ्गताप्रतिषेधाद्विशेष्यनिघ्नत्वम् । भावेष्वपि वस्तुषूपपन्नदर्शनं सपन्नसाक्षात्कारशक्तिर्वभूव ॥

स पूर्वतः पर्वतपक्षशातनं ददर्श देवं नरदेवसंभवः ।

पुनः पुनः सूतनिपिङ्गचापलं हरन्तमश्वं रथरश्मिसंयतम् ॥ ४२ ॥

नरदेवसंभव स रघु पुन पुन सूतेन निपिङ्गचापलं निवारितौदृत्य रथस्य रश्मिभिः प्रग्रहैः । 'किरणप्रग्रहौ रश्मी' इत्यमरः । संयतं वद्धमश्वं हरन्तं पर्वतपक्षाणां शातनं छेदकं देवमिन्द्रं पूर्वतः पूर्वस्या दिशि ददर्श ॥

ज्ञानैस्तमक्ष्णामनिमेषवृत्तिभिर्हरिं विदित्वा हरिभिश्च वाजिभिः ।

अवोचदेनं गगनस्पृशा रघुः स्वरेण धीरेण निवर्तयन्निव ॥ ४३ ॥

रघुस्तमश्चहर्तारमनिमेषवृत्तिभिर्निमेषव्यापारशून्यैरक्ष्णां शतैर्हरिभिर्हरिद्वर्णैः । 'हरि-
र्वाच्यवदाख्यातो हरित्कपिलवर्णयोः' इति विश्व । वाजिभिरश्वैश्च हरिमिन्द्र विदित्वा ।
'हरिर्वातार्कचन्द्रेन्द्रयमोपेन्द्रमरीचिषु' इति विश्व । एनमिन्द्र गगनस्पृशा व्योमव्यापिना
धीरेण गभीरेण खरेण ध्वनिनैव निवर्तयन्निवावोचत् ॥

मखांशभाजां प्रथमो मनीषिभिस्त्वमेव देवेन्द्र सदा निगद्यसे ।

अजस्रदीक्षाप्रयतस्य महुरोः क्रियाविघाताय कथं प्रवर्तसे ॥ ४४ ॥

हे देवेन्द्र, मनीषिभिस्त्वमेव मखाशभाजा यज्ञभागभुजा प्रथम सदा निगद्यसे क-
थ्यसे । तथाऽयजस्रदीक्षाया नित्यदीक्षाया प्रयतस्य महुरोः क्रियाविघाताय कतुविघा-
ताय । क्रिया विहन्तुमित्यर्थः । 'तुमर्थाच्च भाववचनात्' इति चतुर्थी । कथं प्रवर्तने ॥
त्रिलोकनाथेन सदा मखद्विपस्त्वया नियम्या ननु दिव्यचक्षुषा ।

स चेत्स्वयं कर्मसु धर्मचारिणां त्वमन्तरायो भवसि च्युतो विधिः ४५

त्रयाणां लोकानां नाथस्त्रिलोकनाथ । 'तद्वितार्थः—' इत्यादिनोत्तरपदसमासः । तेन
त्रैलोक्यनियामकेन दिव्यचक्षुषातीन्द्रियार्थदाशना त्वया मखद्विप कतुविघातका नदा
नियम्या ननु शिक्ष्या खलु । स त्वं धर्मचारिणां कर्मसु कतुषु स्वयमन्तरायो विघ्नो
भवसि चेत् । विधिरनुष्ठानं च्युतं क्षतं । लोके सत्कर्मकथैवास्तमित्यादित्यर्थः ॥

तदङ्गमग्र्यं मघवन्महाकतोरमुं तुरंगं प्रतिमोक्तुमर्हसि ।

पथः श्रुतेर्दर्शयितार ईश्वरा मलीमसामाददते न पद्दतिम् ॥ ४६ ॥

हे मघवन्, तत्तन्मात्कारणान्महाकतोरश्वमेधस्याग्र्यं श्रेष्ठमङ्गं नाधनमसु तुरंगं प्रति-
मोक्तुं प्रतिदातुमर्हसि । तथाहि । श्रुतेः पथो दर्शयितार सन्नार्गप्रदर्शका ईश्वरा महा-
न्तो मलीमगा मलिना पद्दतिं मार्गं नाददते न स्वीकुर्वते । अयन्मार्गं नावलम्बन्त
इत्यर्थः । 'मलीमस तु मलिनं कथं मलदूषितम्' इत्यमरः ॥

इति प्रगल्भं रघुणा समीरितं वचो निशम्याधिपतिर्दिवाकसाम् ।

निवर्तयामास रथं सविस्मयः प्रचक्रमे च प्रतिवक्तुमुत्तरम् ॥ ४७ ॥

इति रघुणा समीरितं प्रगल्भं वचो निशम्याकर्ण्य । दिवाकसं 'सर्गोत्तरं' । 'स्व-
स्वर्गोऽन्तरिक्षे च' इति विश्व । तेषामधिपतिर्देवेन्द्रो रघुप्रभाषान्नापिनायः सन् । रथं
निवर्तयामास । उत्तरं प्रतिवक्तुं, पञ्चकने न ॥

यद्वान्ध राजन्यकुमार तत्तथा यशस्तु रक्ष्यं परतो यशोधनैः ।

जगत्प्रकाशं तदशेषमिज्यया भवद्दुर्लभं द्रष्टुं ममोद्यतः ॥ ४८ ॥

हे राजन्यकुमार यदिरुनार । 'मूर्खभिर्विस्तो राजन्यो बाह्वृजः क्षत्रियो विगद'

इत्यमर । यद्वाक्यमात्थ ब्रवीषि । 'ब्रुव पञ्चानाम्—' इत्यादिनाहादेश । तत्तथा स-
त्यम् । किंतु यशोधनैरस्मादशै परत शत्रुतो यशो रक्ष्यम् । तत किमत आह—भव-
द्गुरुस्त्वत्पिता जगत्प्रकाश लोकप्रसिद्धमशेष सर्वे मम तद्यश इज्यया यागेन लङ्घयितु
तिरस्कर्तुमुद्यत उद्युक्त ॥

किं तद्यश इत्याह—

हरिर्यथैकः पुरुषोत्तमः स्मृतो महेश्वरल्यम्बक एव नापरः ।

तथा विदुर्मा मुनयः शतक्रतुं द्वितीयगामी नहि शब्द एष नः ॥ ४९ ॥

पुरुषेषूत्तम इति सप्तमीसमास । 'न निर्धारणे' इति षष्ठीसमासनिषेधात् । कर्मधारये
तु 'सन्महत्परमोत्तमोत्कृष्टा पूज्यमानै' इत्युत्तमपुरुष इति स्यात् । यथा हरिर्विष्णुरेक
एव पुरुषोत्तम स्मृतः । यथा च त्र्यम्बक शिव एव महेश्वर स्मृतः । नापरोऽपर
पुमान् । तथा मा मुनयः शतक्रतु विदुर्विदन्ति । 'विदो लटो वा' इति श्लेर्जुसादेश ।
नोऽस्माकम् । हरिहरयोर्मम चेत्यर्थः । एष त्रितयोऽपि शब्दो द्वितीयगामी नहि । द्वि-
तये गमिगम्यादीनामुपसख्यानात्समास ॥

अतोऽयमश्वः कपिलानुकारिणा पितुस्त्वदीयस्य मयापहारितः ।

अलं प्रयत्नेन तवात्र मा निधाः पदं पदव्यां सगरस्य संततेः ॥ ५० ॥

यतोऽहमेव शतक्रतुरतस्त्वदीयस्य पितुरयः शततमोऽश्वः कपिलानुकारिणा कपिल-
मुनितुल्येन मयापहारितोऽपहृतः । अपहारित इति स्वार्थे णिच् । तवान्नाश्वे प्रयत्नेना-
लम् । प्रयत्नो माकारीत्यर्थः । निषेधस्य निषेध प्रति करणत्वात्तृतीया । सगरस्य राज्ञ
संतते सतानस्य पदव्या पद मा निधा न निषेहि । निपूर्वाद्धातोर्लुङ् । 'न माडयोगे'
इत्यडागमप्रतिषेधः । महदास्कन्दन ते विनाशमूल भवेदिति भावः ॥

ततः प्रहस्यापभयः पुरंदरं पुनर्वभाषे तुरगस्य रक्षिता ।

गृहाण शस्त्रं यदि सर्ग एष ते न खल्वनिर्जित्यरघुं कृती भवान् ॥ ५१ ॥

ततस्तुरगस्य रक्षिता रघुः प्रहस्य प्रहास कृत्वा । अपभयो निर्भीकः सन् । पुनः पुरं-
दर वभाषे । किमिति—हे देवेन्द्र, यद्येषोऽश्वमोचनरूपस्ते तव सर्गो निश्चयः । 'सर्ग
स्वभावनिर्मेक्षनिश्चयाध्यायस्यष्टिषु' इत्यमरः । तर्हि शस्त्रं गृहाण । भवान् रघुः मामनि-
र्जित्य । कृतमनेनेति कृती । कृतकृत्यो न खलु । 'इष्टादिभ्यश्च' इतीनिप्रत्ययः । रघु-
मित्यनेनात्मनो दुर्जयत्व सूचितम् ॥

स एवमुक्त्वा मधवन्तमुन्मुखः करिष्यमाणः सशरं शरासनम् ।

अतिष्ठदालीढविशेषशोभिना वपुःप्रकर्षेण विडम्बितेश्वरः ॥ ५२ ॥

स रघुन्मुखः सन् । मधवन्तमिन्द्रमेवमुक्त्वा शरासनं चापः सशरं करिष्यमाणः ।
आलीढेनालीढाख्येन स्थानभेदेन विशेषशोभिनातिशयशोभिना वपुः प्रकर्षेण देहौन्नत्येन
विडम्बितेश्वरोऽनुसृतपिनाकी सन् । अतिष्ठत् । आलीढलक्षणमाह यादवः—'स्थानानि

धन्विना पञ्चत्वं वैशाखमस्त्रियाम् । त्रिवितस्त्यन्तरौ पादौ मण्डल तौरणाकृति ॥ अन्वर्थ
त्यात्समपदमालीढ तु तनोऽप्रत । दक्षिणे वाममाकुक्ष्य प्रत्यालीढविपर्यय ॥' इति ॥
रघोरवष्टम्भमयेन पत्रिणा हृदि क्षतो गोत्रभिदप्यमर्षणः ।

नवाम्बुदानाकमुहूर्तलाञ्छने धनुष्यमोघं समधत्त सायकम् ॥ ५३ ॥

रघोरवष्टम्भमयेन स्तम्भरूपेण । 'अवष्टम्भ' सुवर्णे च स्तम्भप्रारम्भयोरपि' इति
विश्व । पत्रिणा चाणेन हृदि हृदये क्षतो विद्ध । अत एवामर्षणोऽसहन । क्रुद्ध इ-
त्यर्थ । गोत्रभिदिन्द्रोऽपि । 'संभावनीये चौरैऽपि गोत्र क्षोणीधरे मत' इति विश्वः ।
नवाम्बुदानामनीकस्य वृन्दस्य मुहूर्तं क्षणमात्र लाञ्छने चिह्नभूते वनुषि । दिव्ये धनु-
षीत्यर्थ । अमोघमवन्ध्य सायक बाण समधत्त सहितवान् ॥

दिलीपसूनोः स बृहद्भुजान्तरं प्रविश्य भीमासुरशोणितोचितः ।

एपावनास्वादितपूर्वमाशुगः कुतूहलेनेव मनुष्यशोणितम् ॥ ५४ ॥

भीमाना भयकराणामसुराणा शोणिते रुधिर उचित परिचितः स इन्द्रमुक्त आशु-
ग सायको दिलीपसूनो रघोर्वृहद्विशाल भुजान्तर वक्षः प्रविश्य । अनास्वादितपूर्व प्र-
दमनास्वादितम् । सुप्सुपेति समास । मनुष्यशोणित कुतूहलेनेव पयो ॥

हरेः कुमारोऽपि कुमारविक्रमः सुरद्विपास्फालनकर्कशाङ्गुलौ ।

भुजे शचीपत्रविशेषकाङ्क्षिते स्वनामचिह्नं निचखान सायकम् ॥ ५५ ॥

कुमारस्य स्कन्दस्य विक्रम इव विक्रमो यस्य स तयोक्त । 'सप्तम्युपमानपूर्वस्य'-
इत्यादिना समास । कुमारोऽपि रघुरपि सुरद्विपस्यैरावतस्यास्फालनेन । कर्कशा अङ्गु-
लयो यस्य स तस्मिन् । शच्या पत्रविशेषकैरङ्क्षिते शचीपत्रविशेषकाङ्क्षिते हरेरिन्द्रस्य
भुजे खनामचिह्नं खनामाङ्क्षित सायक निचखान निखातवान् । निष्कण्टकराज्यमाप्तस्या-
य महानभिभव इति भाव ॥

जहार चान्येन मयूरपत्रिणा शरेण शक्रस्य महाशनिध्वजम् ।

चुकोप तस्मै स भृशं सुरश्रियः प्रसह्य केशव्यपरोपणादिव ॥ ५६ ॥

अन्येन मयूरपत्रिणा मयूरपत्रवता शरेण शक्रस्येन्द्रस्य महाशनिध्वज महान्तमशनि-
रूप ध्वज जहार चिच्छेद च । स शक्र । सुरश्रियः प्रसह्य बलात्कृत्य केशाना व्यप-
रोपणादवतारणाच्छेदनादिव । तस्मै रघवे भृशमत्यर्थं चुकोप । त हन्तुमियेषेत्यर्थ ।
क्रुधद्बृह- इत्यादिना संप्रदानाच्चतुर्थी ॥

तयोरुपान्तस्थितसिद्धसैनिकं गरुत्मदाशीविषभीमदर्शनैः ।

वभूव युद्धं तुमुलं जयैपिणोरघोमुखैरूर्ध्वमुखैश्च पत्रिभिः ॥ ५७ ॥

जयैपिणोरन्योन्यजयाकाङ्क्षिणोस्तयोरिन्द्रत्वोः । गरुत्मन्तः पक्षवन्त । 'गरुपक्षच्छ-
दा पक्षम्' इत्यमरः । आशीविषाः । आशिषि दंष्ट्राया विष येषां त आशीविषाः सर्पा ।

पृषोदरादित्वात्साधु । 'स्त्री त्वाशीहिंताशसाहिदृष्टयो' इत्यमरः । त इव भीमदर्शनाः । सपक्षा सर्पा इव द्रष्टृणा भयावहा इत्यर्थः । तैरधोमुखैर्लुब्धमुखैश्च । धन्विनोरुपर्यधो-
देशावस्थितत्वादिति भावः । पक्षिभिर्वाणैरुपान्तस्थितास्तटस्था सिद्धा देवा इन्द्रस्य
सैनिकाश्च रघोर्यस्मिस्तत्तथोक्तं तुमुल सकुल युद्ध बभूव ॥

अतिप्रबन्धप्रहितास्त्रवृष्टिभिस्तमाश्रयं दुष्प्रसहस्य तेजसः ।

शशाक निर्वापयितुं न वासवः स्वतश्च्युतं वह्निमिवाद्भिरम्बुदः ॥ ५८ ॥

वासवोऽतिप्रबन्धेनातिसातयेन प्रहिताभिः प्रयुक्ताभिरस्त्रवृष्टिभिर्दुष्प्रसहस्य दुःखेन
प्रसह्यत इति दुष्प्रसह तस्य । दुःखेनाप्यसह्येत्येत्यर्थः । तेजसः प्रतापस्याश्रयं तं रघुम् ।
अम्बुदोऽद्भिः स्वतश्च्युतः निर्गतः वह्निमिव । निर्वापयितुं न शशाकः । रघोरपि लोकपा-
लात्मकस्येन्द्राशसभवत्वादिति भावः ॥

ततः प्रकोष्ठे हरिचन्दनाङ्किते प्रमथ्यमानार्णवधीरनादिनीम् ।

रघुः शशाङ्गार्धमुखेन पत्रिणा शरासनज्यामलुनाद्विडौजसः ॥ ५९ ॥

ततो रघुर्हरिचन्दनाङ्किते प्रकोष्ठे मणिबन्धे प्रमथ्यमानार्णवधीरनादिनीं प्रमथ्यमा-
नार्णव इव धीरं गम्भीरं नदतीति ता तथोक्ताम् । वेवेष्टि व्याप्नोतीति विद् व्यापकमो-
यस्य स तस्य विडौजस इन्द्रस्य । पृषोदरादित्वात्साधु । शरासनज्या धनुर्मौर्वीम् ।
शराङ्कः । खण्ड इव मुखं फलं यस्य तेन पत्रिणालुनादच्छिनत् ॥

स चापमुत्सृज्य विवृद्धमत्सरः प्रणाशनाय प्रवलस्य विद्विषः ।

महीध्रपक्षव्यपरोपणोचितं स्फुरत्प्रभामण्डलमखमाददे ॥ ६० ॥

विवृद्धमत्सरः प्रवृद्धवैरः स इन्द्रश्चापमुत्सृज्य प्रवलस्य विद्विषः शत्रोः प्रणाशनाय
वधाय । महीं धारयन्तीति महीध्रा पर्वता । मूलविभुजादित्वात्कप्रत्ययः । तेषां पक्षव्य-
परोपणे पक्षच्छेद उचितः स्फुरत्प्रभामण्डलमखं वज्रायुधमाददे जग्राह ॥

रघुर्भृशं वक्षसि तेन ताडितः पपात भूमौ सह सैनिकाश्चुभिः ।

निमेषमात्रादवधूय तद्भ्यथां सहोत्थितः सैनिकहर्षनिःस्वनैः ॥ ६१ ॥

रघुस्तेन वज्रेण भृशमत्यर्थं वक्षसि ताडितो हतः सन् । सैनिकानामश्चुभिः सह भूमौ
पपात । तस्मिन्पतिते ते रुदुरित्यर्थः । निमेषमात्रात्तद्भ्यथा दुःखमवधूय तिरस्कृत्य
सैनिकानां हर्षेण ये निःस्वना क्वेडास्तैः सहोत्थितश्च । तस्मिन्नुत्थिते हर्षात्सिंहनादाश्च-
क्रुरित्यर्थः ॥

तथापि शस्त्रव्यवहारनिष्ठुरे विपक्षभावे चिरमस्य तस्थुषः ।

तुतोप वीर्यातिशयेन वृत्रहा पदं हि सर्वत्र गुणैर्निधीयते ॥ ६२ ॥

तथापि वज्रपातेऽपि शस्त्राणामायुधानां व्यवहारेण व्यापारेण निष्ठुरे कूरे विपक्षभावे
शात्रवे चिरं तस्थुषः स्थितवतोऽस्य रघोर्वीर्यातिशयेन । वृत्रं हतवानिति वृत्रहा । 'व-
ज्रभ्रणवृत्रेषु किप्' । तुतोपः । खयं वीर एव वीरः जानातीति भावः । कथं शत्रोः सतो-

षोऽत आह—गुणैः सर्वत्र शत्रुमित्रोदासीनेषु पदमङ्घ्रिनिधीयते । गुणैः सर्वत्र सक्र-
म्यत इत्यर्थः । गुणा शत्रूनप्यावर्जयन्तीति भावः ॥

असङ्गमद्रिष्वपि सारवत्तया न मे त्वदन्येन विसोढमायुधम् ।

अवेहि मां प्रीतमृते तुरंगमात्किमिच्छसीति स्फुटमाह वासवः ॥ ६३ ॥

सारवत्तयाद्रिष्वप्यसङ्गमप्रतिबन्ध म आयुध वज्र त्वदन्येन न विसोढम् । अतो मां
प्रीत सतुष्टमवेहि । तुरंगमादृते तुरग वर्जयित्वा । ‘अन्यारादितरतै—’ इति पञ्चमी ।
किमिच्छसीति स्फुट वासव आह । तुरगमादन्यददेय नास्तीति भावः ॥

ततो निषङ्गादसमग्रमुद्धृतं सुवर्णपुङ्खद्युतिरञ्जिताङ्गुलिम् ।

नरेन्द्रसूनुः प्रतिसंहरन्निषु प्रियंवदः प्रत्यवदत्सुरेश्वरम् ॥ ६४ ॥

ततो निषङ्गात्तूणीरादसमग्र यथा तथोद्धृत सुवर्णपुङ्खद्युतिभी रञ्जिता अङ्गुलयो येन
तमिषु प्रतिसहरन्निवर्तयन् । नाग्रहरन्त प्रहरेदिति निषेधादिति भावः । प्रिय वदतीति
प्रियवद । ‘प्रियवशे वद’ खच्’ इति खच्प्रत्यय । ‘अरुद्विष—’ इत्यादिना मुमागम ।
नरेन्द्रसूनु रघुः सुरेश्वर प्रत्यवदत् । न तु प्राहरदिति भावः ॥

अमोच्यमश्वं यदि मन्यसे प्रभो ततः समाप्ते विधिनैव कर्मणि ।

अजस्रदीक्षाप्रयतः स मद्गुरुः क्रतोर्शेषेण फलेन युज्यताम् ॥ ६५ ॥

हे प्रभो इन्द्र, अश्वमोच्य मन्यसे यदि ततस्तर्ह्यजस्रदीक्षाया प्रयतः स मद्गुरुर्मम
पिता विधिनैव कर्मणि समाप्ते सति क्रतोर्यत्फल तेन फलेनाशेषेण कृत्स्नेन युज्यता यु-
क्तोऽस्तु । अश्वमेधफललाभे किमश्वेनेति भावः ॥

यथा च वृत्तान्तमिमं सदोगतस्त्रिलोचनैकांशतया दुरासदः ।

तवैव संदेशहराद्विशांपतिः शृणोति लोकेश तथा विधीयताम् ॥ ६६ ॥

सदोगतः सदोगृह गतस्त्रिलोचनस्येश्वरस्यैकांशतयाष्टानामन्यतममूर्तित्वात् । दुरास-
दोऽस्मादशौर्दुष्प्राप्त्यो विशापतिर्यथेम वृत्तान्त तव संदेशहराद्वार्ताहरादेव शृणोति च ।
हे लोकेशेन्द्र, तथा विधीयताम् ॥

तथेति कामं प्रतिशुश्रुवान् रघोर्यथागतं मातलिसारथिर्ययौ ।

नृपस्य नातिप्रमनाः सदोगृहं सुदक्षिणासूनुरापि न्यवर्तत ॥ ६७ ॥

मातलिसारथिरिन्द्रो रघोः सवन्धिनः काम मनोरथ तथेति तथास्त्विति प्रतिशुश्रुवान् ।
‘भाषाया सदवसश्रुवः’ इति कसुप्रत्ययः । यथागत ययौ । सुदक्षिणासूनु रघुरपि नाति-
प्रमना विजयलाभेऽप्यश्वनाशान्नातीव तुष्टः सन् । नञर्थस्य नशब्दस्य सुप्सुपेति स-
मासः । नृपस्य सदो गृह प्रति न्यवर्तत ॥

तमभ्यनन्दत्प्रथमं प्रवोदितः प्रजेश्वरः शासनहारिणा हरेः ।

परामृषन्हर्षजडेन पाणिना तदीयमङ्गं कुलिशव्रणाङ्कितम् ॥ ६८ ॥

हरेरिन्द्रस्य शासनहारिणा पुरुषेण प्रथम बोधितो जापित । वृत्तान्तमिति शेष । प्र-
जेश्वरो दिलीपो हर्षजडेन हर्षशिशिरेण पाणिना कुलिशव्रणाङ्कितम् । तस्य रघोरिद त-
दीयम् । अङ्ग शरीर परामृशस्त रघुमभ्यनन्दत् ॥

इति क्षितीशो नवति नवाधिकां महाक्रतूनां महनीयशासनः ।

समारुरुक्षुर्दिवमायुषः क्षये ततान सोपानपरम्परामिव ॥ ६९ ॥

महनीयशासनः पूजनीयाञ्च क्षितीश इत्यनेन प्रकारेण । 'इति हेतुप्रकरणप्रकर्षा-
दिममाप्तिषु' इत्यमर । महाक्रतूनामश्वमेधाना नवभिरधिका नवतिमेकोनशतमायुष
क्षये मति दिव स्वर्गं समारुरुक्षुरारोढुमिच्छु सोपानाना परम्परा पङ्क्तिमिव ततान ॥

अथ स विषयव्यावृत्तात्मा यथाविधि सूनवे

नृपतिककुदं दत्त्वा यूने सितातपवारणम् ।

मुनिवनतरुच्छायां देव्या तया सह शिश्रिये

गलितवयसामिध्वाकूणामिदं हि कुलव्रतम् ॥ ७० ॥

अथ विषयेभ्यो व्यावृत्तात्मा निवृत्तचित्त स दिलीपो यथाविधि यथाशास्त्र यूने सू-
नवे नृपतिककुद राजचिह्नम् । 'ककुद्वत्ककुद श्रेष्ठे वृषाङ्के राजलक्ष्मणि' इति विश्वः । सिता-
तपवारण येतच्छत्र दत्त्वा तया देव्या सुदक्षिण्या सह मुनिवनतरोच्छाया शिश्रिये श्रि-
तवान् । वानप्रस्थाश्रम स्वीकृतवानित्यर्थ । तथाहि । गलितवयसा वृद्धानामिध्वाकूणा-
मिध्वाकोर्गोत्रापत्नानाम् । तद्राजसज्जकत्वादणो लुक् । इद वनगमन कुलव्रतम् । देव्या
सहेत्यनेन सपत्नीकवानप्रस्थाश्रमपक्ष उक्त । तथा च याज्ञवल्क्यः—'सुतविन्यस्तप-
त्रीकस्तया वानुगतो वनम् । वानप्रस्थो ब्रह्मचारी साभिः सोपासनो व्रजेत् ॥' इति ।
हरिणीवृत्तमेतत् । तदुक्तम्—'रसयुगहयैन्तौ त्रौ स्त्री गो यदा हरिणी तदा' इति ॥

इति महामहोपाध्यायकोलाचलमल्लिनाथसूरिविरचितया सजोविनीसमाख्यया

व्याख्यया समेतो महाकविश्रीकालिदासकृतौ रघुवशे महाकाव्ये

रघुराज्याभिषेको नाम तृतीय सर्गः ।

चतुर्थः सर्गः ।

शारदा शारदाम्भोजवदना वदनाम्बुजे ।

सर्वदा सर्वदात्माक सन्निधि सन्निधि क्रियात् ॥

स राज्यं गुरुणा दत्तं प्रतिपद्याधिकं वभौ ।

दिनान्ते निहितं तेजः सवित्रेव हुताशनः ॥ १ ॥

स रघुगुरुणा पित्रा दत्त राज्यराज्ञं कर्मप्रजापरिपालनात्मकम् । पुरोहितादित्वाद्यक् ।
प्रतिपद्य प्राप्य । दिनान्ते सायकाले सवित्रा सूर्येण निहित तेज प्रतिपद्य हुताशनो-

ऽग्निरिव । अधिक वभौ । 'सौर तेज' सायमात्रं सक्रमते । आदित्यो वा अस्तं यन्नग्नि-
मनुप्रविशति । अग्निं वा आदित्य साय प्रविशति' इत्यादिश्रुति प्रमाणम् ॥

दिलीपानन्तरं राज्ये तं निशम्य प्रतिष्ठितम् ।

पूर्वं प्रधूमितो राज्ञां हृदयेऽग्निरिवोत्थितः ॥ २ ॥

दिलीपानन्तर राज्ये प्रतिष्ठितमवस्थित त रघु निशम्याकर्ण्य पूर्वं दिलीपकाले राज्ञा
हृदये प्रकर्षेण धूमोऽस्य सजात. प्रधूमितोऽग्नि संतापाम्निरुत्थित इव प्रज्वलित इव ।
पूर्वेभ्योऽधिकसतापोऽभूदित्यर्थः । राज्यकर्तृकस्यापि निशमनस्यान्नावुपचारान्न समा-
नकर्तृकत्वविरोधः ॥

पुरुहूतध्वजस्येव तस्योन्नयनपङ्क्तयः ।

नवाभ्युत्थानदर्शिन्यो ननन्दुः सप्रजाः प्रजाः ॥ ३ ॥

पुरुहूतध्वज इन्द्रध्वज । स किल राजभिर्दृष्ट्यर्थं पूज्यत इत्युक्त भविष्योत्तरे—
'एव यः कुरुते यात्रामिन्द्रकेतोर्युधिष्ठिर । पर्जन्य कामवर्षी स्यात्तस्य राज्ये न सशयः ॥'
इति । 'चतुरस्र ध्वजाकार राजद्वारे प्रतिष्ठितम् । आहु' शक्रध्वज नाम पौरलोकसुखा-
वहम् ॥' पुरुहूतध्वजस्येव तस्य रघोर्नवमभ्युत्थानमभ्युन्नतिमभ्युदय च पश्यन्तीति
नवाभ्युत्थानदर्शिन्यः । उद्धर्षं प्रस्थिता उल्लसिताश्च नयनपङ्क्तयो यासा ता सप्रजाः
ससंताना. प्रजाजना । 'प्रजा स्यात्सततौ जने' इत्युभयत्राप्यमर । ननन्दु ॥

सममेव समाक्रान्तं द्वयं द्विरदगामिना ।

तेन सिंहासनं पित्र्यमखिलं चारिमण्डलम् ॥ ४ ॥

द्विरद इव द्विरदैश्च गच्छतीति द्विरदगामिना । 'कर्तर्युपमाने' इति 'सुप्यजातौ—' इति
च णिनि । तेन रघुणा सम युगपदेव द्वयं समाक्रान्तमधिष्ठितम् । किं तद्वयम् । पितु-
रागतं पित्र्यम् । 'पितुर्यत्' इति यत्प्रत्यय । सिंहासनम् । अखिलमरीणा मण्डलं राष्ट्रं च ॥

अथ सिंहासनारोहणानन्तर तस्य लक्ष्मीसन्निधानमाह—

छायामण्डललक्ष्येण तमदृश्या किल स्वयम् ।

पद्मा पद्मातपत्रेण भेजे साम्राज्यदीक्षितम् ॥ ५ ॥

अत्र रघोस्तेजोविशेषेण स्वयं सन्निहितया लक्ष्म्या छत्रधारणं कृतमित्युत्प्रेक्षते ।
पद्मा लक्ष्मी । 'लक्ष्मी पद्मालया पद्मा कमला श्रीर्हरिप्रिया' इत्यमर । सा स्वयमदृ-
श्या किल । किलेति सभावनायाम् । सती छायामण्डललक्ष्येण कान्तितपुञ्जानुमेयेन । न
तु स्वरूपतो दृश्येन । छायामण्डलमित्यनेनानातपज्ञानं लक्ष्यते । 'छाया सूर्यप्रिया का-
न्ति प्रतिविम्बमनातप' इत्युभयत्राप्यमर । पद्मातपत्रेण पद्ममेवातपत्रं तेन कारण-
भूतेन साम्राज्यदीक्षितं साम्राज्ये साम्राज्यकर्मणि मण्डलाधिपत्ये दीक्षितमभिषिक्तं त
भेजे । अन्यथा कथमेतादृशी कान्तिसपत्तिरिति भावः ॥

तुप्रति सरस्वतीसान्निध्याह—

परिकल्पितसान्निध्या काले काले च वन्दिषु ।

स्तुत्यं स्तुतिभिरर्ध्याभिरुपतस्थे सरस्वती ॥ ६ ॥

सरस्वती च काले काले सर्वेष्वपि योग्यकालेषु । 'निलवीप्सयोः' इति वीप्साया द्वि-
चञ्चनम् । वन्दिषु परिकल्पितसान्निध्या कृतसंनिधाना सती स्तुत्यं स्तोत्रार्हं त रघुम् ।
अर्ध्याभिरर्धादनपेताभिः । 'धर्मपद्वर्धन्यायादनपेते' इति यत्प्रत्ययः । स्तुतिभिः स्तो-
त्रैरुपतस्थे । देवताबुद्ध्या पूजितवतीत्यर्थः । देवतात्वं च 'ना विष्णुः पृथिवीपतिः' इति
वा लोकपालात्मकत्वाद्वैलनुसंधेयम् । एव च सति 'उपादेवपूजासगतिकरणमित्त्रकरण-
पथिषु' इति वक्तव्यादात्मनेपदं लिङ्गति ॥

मनुप्रभृतिभिर्मन्यैर्भुक्ता यद्यपि राजभिः ।

तथाप्यनन्यपूर्वेव तस्मिन्नासीद्वसुंधरा ॥ ७ ॥

वसुंधरा मनुप्रभृतिभिर्नन्वादिभिर्नन्यैः पूज्यै राजभिर्भुक्ता यद्यपि । भुक्तैवेत्यर्थः ।
यद्यपीत्यवधारणे । 'अप्यर्थे यदिवार्थे स्यात्' इति केशवः । तथापि तस्मिन्नानि । अ-
न्यः पूर्वो यस्याः नान्यपूर्वा । अन्यपूर्वा न भवतीत्यनन्यपूर्वा । अनन्योपभुक्तेवासीत् ।
नन्प्रभमपतिक्तेवानुरक्तवतीत्यर्थः ॥

अत्र कारणमाह—

स हि सर्वस्य लोकस्य युक्तदण्डतया मनः ।

आददे नातिशीतोष्णो नभस्त्वानिव दक्षिणः ॥ ८ ॥

हि यन्मात्कारणात् रघुर्युक्तदण्डतया यथापराधदण्डतया सर्वस्य लोकस्य मन आ-
ददे जहार । क इव । अतिशीतोऽत्युष्णो वा न भवतीति नातिशीतोष्णः । नवर्धस्य
नशब्दस्य सुष्ठुपेति समासः । दक्षिणो दक्षिणदिग्भवो नभस्त्वान्वायुरिव । मलयानिल
इवेत्यर्थः । युक्तदण्डतयेत्यत्र कामन्दकः—'उद्वेजयति तीक्ष्णेन नृदुना परिभूयते । द-
ण्डने नृपतिस्तस्माद्युक्तदण्डः प्रशस्यते ॥' इति ॥

मन्दोत्कण्ठाः कृतास्तेन गुणाधिकतया गुरौ ।

फलेन सहकारस्य पुष्पोद्गम इव प्रजाः ॥ ९ ॥

तेन रघुणा प्रजा गुरौ ढिलीपविषये । सहकारोऽतिसौरमश्रुतः । 'आम्रश्रुतो रनालोऽतौ
नहकारोऽतिसौरम' इत्यमरः । तस्य फलेन पुष्पोद्गमे पुष्पोदय इव ततोऽपि गुणा-
धिकतया हेतुना मन्दोत्कण्ठा अल्पौत्सुक्या कृता । गुणोत्तरश्चोत्तरो विषयः पूर्वं विस्मा-
रयतीति भावः ॥

नयविद्भिर्नवे राज्ञि सदसच्चोपदर्शितम् ।

पूर्वं एवामवत्पक्षस्तस्मिन्नाभवदुत्तरः ॥ १० ॥

नयविद्भिर्नातिशास्त्रैर्नवे तस्मिन्नानि विषये । तनधिदृष्ट्वेत्यर्थः । तद्वर्मयुद्धादिकमत्त-

त्कूटयुद्धादिक चोपदर्शितम् । तस्मिन्नाग्नि पूर्वः पक्ष एवाभवत् । संक्रान्त इत्यर्थः । उत्तर. पक्षो नाभवत् । न संक्रान्त इत्यर्थः । तत्र सदसतोर्मध्ये सदेवाभिमत नासत् । तदुद्भावन तु ज्ञानार्थमेवेत्यर्थः । पक्ष साधनयोग्यार्थः । 'पक्षः पार्श्वगरुत्साध्यसहाव-
बलभित्तिषु' इति केशवः ॥

पञ्चानामपि भूतानामुत्कर्षं पुपुषुर्गुणाः ।

नवे तस्मिन्महीपाले सर्वं नवमिवाभवत् ॥ ११ ॥

पृथिव्यादीनां पञ्चाना भूतानामपि गुणा गन्धादय उत्कर्षमतिशय पुपुषुः । अत्रो-
त्प्रेक्षते—तस्मिन्महीपाले नाम नवे महीपाले सति सर्वं वस्तुजात नवमिवाभवत् । तदेव
भूतजातमिदानीमपूर्वगुणयोगादपूर्वमिवाभवदिति भावः ॥

यथा प्रह्लादनाच्चन्द्रः प्रतापात्तपनो यथा ।

तथैव सोऽभूदन्वर्थो राजा प्रकृतिरञ्जनात् ॥ १२ ॥

यथा चन्दयतीत्याहादयतीति चन्द्र इन्दुः । चदिधातोरौणादिको रप्रत्ययः । प्रह्ला-
दनादाहादकरणादन्वर्थोऽनुगतार्थनामकोऽभूत् । यथा च तपतीति तपनः सूर्यः । न-
न्धादित्वाल्हथुट्प्रत्ययः । प्रतापात्सतापजननादन्वर्थः । तथैव स राजा प्रकृतिरञ्जना-
दन्वर्थः सार्थकराजशब्दोऽभूत् । यद्यपि राजशब्दो राजतेर्दास्यार्थात्कनिन्प्रत्ययान्तो न
तु रञ्जेत्तथापि वातूनामनेकार्थत्वाद्रञ्जनाद्राजेत्युक्त कविना ॥

कामं कर्णान्तविश्रान्ते विशाले तस्य लोचने ।

चक्षुष्मत्ता तु शास्त्रेण सूक्ष्मकार्यार्थदर्शिना ॥ १३ ॥

विशाले तस्य रघोर्लोचने काम कर्णान्तयोर्विश्रान्ते कर्णप्रान्तगते । चक्षुष्मत्ता तु ।
चक्षु फल त्वित्यर्थः । सूक्ष्मान्कार्यार्थान्कर्तव्यार्थान्दर्शयति प्रकाशयतीति सूक्ष्मकार्यार्थ-
दर्शिना शास्त्रेणैव । शास्त्र दृष्टिविवेकिनामिति भावः ॥

लब्धप्रशमनस्वस्थमथैनं समुपस्थिता ।

पार्थिवश्रीर्द्वितीयेव शरत्पङ्कजलक्षणा ॥ १४ ॥

अथ लब्धस्य राजस्य प्रशमनेन परिपन्थिनामनुरञ्जनप्रतीकाराभ्या स्थिरीकरणेन
स्वस्थ समाहितचित्तमेन रघु पङ्कजलक्षणा पद्मचिह्ना श्रियोऽपि विशेषणमेतत् । शरत् ।
द्वितीया पार्थिवश्री राजलक्ष्मीरिव । समुपस्थिता प्राप्ता । 'रक्षा पौरजनस्य देशनगर-
ग्रामेषु गुप्तिस्तथा योधानामपि सग्रहोऽपि तुलया मानव्यवस्थापनम् । साम्यं लिङ्गिषु
दानवृत्तिकरण त्यागः समानेऽर्चन कार्योप्येव महीभुजा प्रशमनान्येतानि राज्ये नवे' ॥

निर्वृष्टलघुभिर्मैधैर्मुक्तवर्त्मा सुदुःसहः ।

प्रतापस्तस्य भानोश्च युगपद्व्यानशे दिशः ॥ १५ ॥

नि शेष वृष्टा निर्वृष्टा । कर्तारि क्तः । अत एव लघवः । तैर्मैधैर्मुक्तवर्त्मा त्यक्त-

मार्ग । अत एव सुदु सह । तस्य रघोर्मानोश्च प्रतापः पौरुषमातपश्च । 'प्रतापौ पौरुषातपौ' इति यादव । युगपदिशो व्यानशे व्याप ॥

वार्षिकं संजहारेन्द्रो धनुर्जैत्रं रघुर्दधौ ।

प्रजार्थसाधने तौ हि पर्यायोद्यतकार्मुकौ ॥ १६ ॥

इन्द्र । वर्षासु भव वार्षिकम् । वर्षानिमित्तमित्यर्थः । 'वर्षाभ्यष्टक्' इति ठक्प्रत्ययः । धनुः सजहार । रघुर्जैत्रं जयशीलम् । जेतृशब्दात्तृन्तात् 'प्रज्ञादिभ्यश्च' इति स्वार्थेऽणप्रत्ययः । धनुर्दधौ । हि यस्मात्ताविन्द्ररघू प्रजानामर्थस्य प्रयोजनस्य वृष्टिविजयलक्षणस्य साधनविषये पर्यायेणोद्यते कार्मुके याभ्या तौ पर्यायोद्यतकार्मुकौ । 'पर्यायोद्यमविश्रमौ' इति पाठान्तरे पर्यायेणोद्यमो विश्रमश्च ययोस्ती पर्यायोद्यमविश्रमौ । द्वयोः पर्यायकरणादङ्गेश इति भावः ॥

पुण्डरीकातपत्रस्तं विकसत्काशचामरः ।

ऋतुर्विडम्बयामास न पुनः प्राप तच्छ्रियम् ॥ १७ ॥

पुण्डरीकं सिताम्भोजमेवातपत्रं यस्य स तथोक्तः । विकसन्ति काशानि काशाख्यवृणकुसुमान्येव चामराणि यस्य स तथोक्तः । ऋतुः शरदृतुः पुण्डरीकनिभातपत्रं काशनिभचामरं तं रघुः विडम्बयामासानुचकार । तस्य रघोः श्रियः पुनः शोभा तु न प्राप । 'शोभासपत्तिपद्मासु लक्ष्मी श्रीरिव दृश्यते' इति शाश्वतः ॥

प्रसादसुमुखे तस्मिन्चन्द्रे च विशदप्रभे ।

तदा चक्षुष्मतां प्रीतिरासीत्समरसा द्वयोः ॥ १८ ॥

प्रसादेन सुमुखे तस्मिन् रघौ विशदप्रभे निर्मलकान्तौ चन्द्रे च द्वयोर्विषये तदा चक्षुष्मता प्रीतिरनुरागः समरसा समस्वादा । तुल्ययोगेति यावत् । 'रसो गन्धे रसः स्वादे' इति विश्वः । आसीत् ॥

हंसश्रेणीषु तारासु कुमुद्वत्सु च वारिषु ।

विभूतयस्तदीयानां पर्यस्ता यशसामिव ॥ १९ ॥

हंसानां श्रेणीषु पङ्क्तिषु । तारासु नक्षत्रेषु । कुमुदानि येषु सन्तीति कुमुद्वन्ति । 'कुमुद्वान्कुमुदप्रायः' इत्यमरः । 'कुमुदनडवेतसेभ्यो ह्यतुप्' । तेषु । कुमुदप्रायेष्वित्यर्थः । वारिषु च तदीयानां रघुसवन्धिना यशसा विभूतयः सपदः पर्यस्ता इव प्रसारिता किम् । इत्युत्प्रेक्षा । अन्यथा कथमेषा धवलमेति भावः ॥

इक्षुच्छायनिपादिन्यस्तस्य गोसुर्गुणोदयम् ।

आकुमारकथोद्धातं शालिगोप्यो जगुर्यशः ॥ २० ॥

इक्षुणा छायेक्षुच्छायम् । 'छाया बाहुल्ये' इति नपुसकत्वम् । तत्र निषण्णा इक्षुच्छायनिपादिन्यः । 'इक्षुच्छायानिपादिन्यः' इति स्त्रीलिङ्गपाठः इक्षोश्छायेति विग्रहः ।

अन्यथा बहुत्वे नपुसकत्वप्रसङ्गात् । शालीन्गोपायन्ति रक्षन्तीति शालिगोप्यं सस्यपालिका. स्त्रियं । 'कर्मण्य' । 'टिड्ढणञ्-' इत्यादिना ङीप् । गोसू रक्षकस्य तस्य रघोः । गुणोभ्य उदयो यस्य तद्गुणोदय गुणोत्पन्नमाकुमार कुमारदारभ्य कथोद्धातः कथारम्भो यस्य तत् । कुमारैरपि स्तूयमानमित्यर्थः । यशो जगुर्गायन्ति स्म । अथवा कुमारस्य सतो रघोर्याः कथा इन्द्रविजयादयस्तत आरभ्याकुमारकथम् । तत्राप्यभिविधावव्ययीभावः । आकुमारकथमुद्धातो यस्मिन्कर्मणि । गानक्रियाविशेषणमेतत् । 'स्यादभ्यादानमुद्धात आरम्भ-' इत्यमरः । 'आकुमारकथोद्धूतम्' इति पाठे कुमारस्य सतस्तस्य कथाभिश्चरितैरुद्धूत यद्यशस्तद्यश आरभ्य यशो जगुरिति व्याख्येयम् ॥

प्रससादोदयादम्भः कुम्भयोनेर्महौजसः ।

रघोरभिभवाशङ्कि चक्षुभे द्विषतां मनः ॥ २१ ॥

महौजसः कुम्भयोनेरगस्त्यस्य । 'अगस्त्यः कुम्भसंभवः' इत्यमरः । उदयादम्भः प्रससाद प्रसन्न बभूव । महौजसो रघोरुदयादभिभवाशङ्कि द्विषता मनश्चक्षुभे कालुष्य प्राप । 'अगस्त्योदये जलानि प्रसीदन्ति' इत्यागमः ॥

मदोदग्राः ककुद्भन्तः सरितां कूलमुद्गजाः ।

लीलाखेलमनुप्राप्नुर्महोक्षास्तस्य विक्रमम् ॥ २२ ॥

मदोदग्रा मदोद्धताः । ककुद्भेषामस्तीति ककुद्भन्तः । महाककुद इत्यर्थः । यवादि-
त्वान्मकारस्य वत्त्वाभावः । सरिता कूलान्युद्गजन्तीति कूलमुद्गजाः । 'उदि कूले रु-
जिवहोः' इति खड्गप्रत्ययः । 'अरुद्दिष-' इत्यादिना मुमागमः । महान्त उक्षाणो म-
होक्षाः । 'अचतुर-' इत्यादिना निपातनादकारान्तः । लीलाखेल विलाससुभग तस्य
रघोरुत्साहवतो वपुष्मतः परमञ्जकस्य विक्रमः शौर्यमनुप्राप्नुवन्चकु ॥

प्रसवैः सप्तपर्णानां मदगन्धिभिराहताः ।

असूययेव तन्नागाः सप्तधैव प्रसुसुबुः ॥ २३ ॥

मदस्येव गन्धो येषां तैर्मदगन्धिभिः । 'उपमानाच्च' इतीकारः समासान्तः । सप्तपर्णानां वृक्षविशेषाणाम् । 'सप्तपर्णो विशालत्वक्शारदो विषमच्छदः' इत्यमरः । प्रसवैः पुष्पैराहतास्तस्य रघोर्नागा गजाः । 'गजेऽपि नागमातङ्गौ' इत्यमरः । असूययेवाहतिनिमित्तया स्पर्धयेव सप्तधैव प्रसुसुबुर्मुद ववृषुः । प्रतिगजगन्धाभिमानादिति भावः । 'करा-
त्कटाभ्यां मेढ्राच्च नेत्राभ्यां च मदस्रुति' इति पालकाप्ये । करान्नासारनध्नाभ्यामित्यर्थः ॥

सरितः कुर्वती गाधाः पथश्चाश्यानकर्दमान् ।

यात्रायै चोदयामास तं शक्तेः प्रथमं शरत् ॥ २४ ॥

सरितो गाधाः सुप्रतराः कुर्वती । पथो मार्गोश्चाश्यानकर्दमान्शुष्कपङ्कान्कुर्वती । 'सयोगादेरातो धातोर्धन्वतः' इति इयतोर्निष्ठातस्य नत्वम् । शरच्छरद्भुत्त रघु शक्ते-

रुत्साहशक्तेः प्रथम प्राग्यात्रायै दण्डयात्रायै चोदयामास प्रेरयामास । प्रभावमन्त्रश-
क्तिसपन्नस्य शरत्स्वयमुत्साहमुत्पादयामासेत्यर्थः ॥

तस्मै सम्यग्घृतो वह्निर्वाजिनीराजनाविधौ ।

प्रदक्षिणार्चिर्व्याजेन हस्तेनेव जयं ददौ ॥ २५ ॥

वाजिनामश्वाना नीराजनाविधौ नीराजनाख्ये शान्तिकर्मणि सम्यग्विधिवद्घृतो हो-
मममिद्धो वह्निः । प्रगता दक्षिण प्रदक्षिणम् । तिष्ठद्गुप्रभृतित्वादव्ययीभावः । प्रदक्षिण
याचिर्ज्वाला तस्या व्याजेन हस्तेनेव तस्मै जयं ददौ । उक्तमाहवयात्रायाम्—‘इन्द्रः
प्रदक्षिणगतो हुतमुङ्नुपत्य धात्रीं समुद्रशरणां वशगा करोति’ इति । वाजिग्रहण ग-
जादीनामप्युपलक्षणं तेषामपि नीराजनाविधानान् ॥

स गुप्तमूलप्रत्यन्तः शुद्धपाष्णिरयान्वितः ।

पङ्क्तिं बलमादाय प्रतस्थे दिग्जिगीषया ॥ २६ ॥

गुप्तो मूल खनिवासस्थान प्रत्यन्तः प्रान्तदुर्गं च येन स गुप्तमूलप्रत्यन्तः । शुद्धपाष्णि-
रुद्धतपृष्ठगन्तु सेनया रक्षितपृष्ठदेशो वा । अयान्वितः शुभदैवान्वितः । ‘अयः शुभावहो वि-
धि’ इत्यमरः । स रघुः पङ्क्तिं मौलभृत्त्वादिरूप बल सैन्यम् । ‘मौलभृत् सुहृच्छ्रेणी द्विप-
दादविक बलम्’ इति कोशः । आदाय दिशा जिगीषया जेतुमिच्छया प्रतस्थे चचाल ॥

अत्राकिरन्वयोवृद्धास्तं लाजैः पौरयोपितः ।

पृपतैर्मन्दरोद्धूतैः क्षीरोर्मय इवाच्युतम् ॥ २७ ॥

वयोवृद्धा पौरयोपितस्त रघु प्रयान्त लाजैराचारलाजैः । मन्दरोद्धूतैः पृपतैर्वि-
न्दुभिः क्षीरोर्मय क्षीरसमुद्रोर्मयोऽच्युत विष्णुमिव । अत्राकिरन्वयक्षिपन् ॥

स ययौ प्रथमं प्राचीं तुल्यः प्राचीनवर्हिषा ।

अहिताननिलोद्धूतैस्तर्जयन्निव केतुभिः ॥ २८ ॥

प्राचीनवर्हिर्नाम कश्चिन्महाराज इति केचित् । प्राचीनवर्हिरीन्द्रः । ‘पर्जन्यो मघवा
श्या हरिहय प्राचीनवर्हिस्तथा’ इतीन्द्रपर्वायेषु हलायुधामिधानान् । तेन तुल्य स
रघुः । अनिलेनानुकूलवातेनोद्धूतैः केतुभिर्ध्वजैरहिताग्निपूस्तर्जयन्निव भर्त्सयन्निव । त-
र्जिभत्स्योरनुगात्तेत्वेऽपि चक्षिडो डित्करणेनानुगात्तेत्वनिमित्तस्यात्मनेपदस्यानित्यत्वज्ञा-
पनात्परसैपदमिति वामनः । प्रथम प्राचीं दिश ययौ ॥

रजोभिः स्यन्दनोद्धूतैर्गजैश्च घनसंनिभैः ।

भुवस्तलमिव व्योम कुर्वन्व्योमेव भूतलम् ॥ २९ ॥

किं कुर्वन् । स्यन्दनोद्धूतै रजोभिर्घनसन्निभैर्वर्णैः त्रियातः परिमाणतश्च मेघतुल्यैर्गजै-
श्च यथाक्रम व्योमाकाश भुवस्तलमिव भूतलं च व्योमेव कुर्वन् । यथाविति पूर्वेषु सवन्धः ॥

प्रतापोऽग्रे ततः शब्दः परागस्तदनन्तरम् ।

ययौ पश्चाद्रथादीति चतुःस्कन्धेव सा चमूः ॥ ३० ॥

अग्रे प्रतापस्तेजोविशेष । 'स प्रभावः प्रतापश्च यत्तेजः कोशदण्डजम्' इत्यमरः । ततः शब्दः सेनाकलकल । तदनन्तर परागो धूलिः । 'परागः पुष्परजसि धूलिल्लानीय-योरपि' इति विश्वः । पश्चाद्रथादि रथाश्वादिक चतुरङ्गवलम् । 'रथानीकम्' इति पाठ इतिशब्दाध्याहारेण योज्यम् । इतीत्य चतुःस्कन्धेव चतुर्व्यूहेव । 'स्कन्धः प्रकाण्डे कायाशे विज्ञानादिषु पक्षसु । नृपे समूहे व्यूहे च' इति हैम । सा चमूर्ययौ ॥

मरुपृष्ठान्युदम्भांसि नाव्याः सुप्रतरा नदीः ।

विपिनानि प्रकाशानि शक्तिमत्त्वाच्चकार सः ॥ ३१ ॥

स रघु शक्तिमत्त्वात्समर्थत्वान्मरुपृष्ठानि निर्जलस्थानानि । 'समानौ मरुधन्वानौ' इत्यमरः । उदम्भास्युद्भूतजलानि चकार । नाव्या नौभिस्तार्या नदीः । 'नाव्य त्रिलिङ्ग नौतार्ये' इत्यमरः । 'नौवयोधर्मविषमूल-' इत्यादिना यत्प्रत्ययः । सुप्रतराः सुखेन तार्याश्चकार । विपिनान्यरण्यानि । 'अटव्यरण्य विपिनम्' इत्यमरः । प्रकाशानि निर्वृक्षाणि चकार । शक्त्युत्कर्षात्तस्यागम्य किमपि नासीदिति भावः ॥

स सेनां महतीं कर्षन्पूर्वसागरगामिनीम् ।

वभौ हरजटाभ्रष्टां गङ्गामिव भगीरथः ॥ ३२ ॥

महतीं सेना पूर्वसागरगामिनी कर्षन्स रघुः । हरस्य जटाभ्यो भ्रष्टा गङ्गा कर्षन् । सापि पूर्वसागरगामिनी । भगीरथ इव । वभौ । भगीरथो नाम कश्चित्कपिलदग्धाना सागराणा नसा तत्पावनाय हरकिरीटाद्गङ्गा प्रवर्तयिता राजा । यत्संबन्धाद्गङ्गा च भागीरथीति गीयते ॥

त्याजितैः फलमुत्खातैर्भग्नैश्च बहुधा नृपैः ।

तस्यासीदुल्बणो मार्गः पादपैरिव दन्तिनः ॥ ३३ ॥

'फल फले धने वीजे निष्पत्तौ भोगलाभयो' इति केशवः । फलं लाभम् । वृक्षपक्षे प्रसव च । त्याजितैः । त्यजेर्ष्यन्ताद्विकर्मकादप्रधाने कर्मणि क्तः । उत्खातैः खपदा-च्यावितैः । अन्यत्रोत्पाटितैः । बहुधा भग्नै रणे जितैः । अन्यत्र छिनैः । नृपैः । पाद-पैर्दन्तिनो गजस्येव । तस्य रघोर्मार्गं उल्बणः प्रकाश आसीत् । 'प्रकाश प्रकट स्पष्टमु-ल्बण विशद स्फुटम्' इति यादवः ॥

पौरस्त्यानेवमाक्रामंस्तांस्ताञ्जनपदाञ्जयी ।

प्राप तालीवनश्याममुपकण्ठं महोदधेः ॥ ३४ ॥

जयी जयनशील । 'जिहृक्षिविश्री-' इत्यादिनेनिप्रत्यय । स रघुरेवम् । पुरो भवान्पौ-रस्त्यान्प्राच्यान् । 'दक्षिणापश्चात्पुरसस्त्यक्' इति ल्यक्प्रत्ययः । तास्तान् । सर्वानित्यर्थः । वीप्साया द्विरुक्तिः । जनपदान्देशानाक्रामस्तालीवनै श्याम महोदधेरुपकण्ठमन्तिक प्राप ॥

अनम्राणां समुद्धर्तुस्तस्मात्सिन्धुरयादिव ।

आत्मा संरक्षितः सुहृदैर्वृत्तिमाश्रित्य वैतसीम् ॥ ३५ ॥

अनम्राणाम् । कर्मणि षष्ठी । समुद्धर्तुस्सन्मूलयितुस्तस्माद्रघो सकाशात् । 'भीत्रार्थानां भयहेतु' इत्यपादानत्वात्पञ्चमी । सिन्धुरयानदीवेगादिव सुहृदैः सुहृद्देशीये । सुहृदादयः शब्दा जनपदवचना क्षत्रियमाचक्षते । वैतसीं वेतसं संवन्धिनीं वृत्तिम् । प्रणतिमित्यर्थः । आश्रित्य । आत्मा संरक्षितः । अत्र कौटिल्य — 'वलीयसाभियुक्तो दुर्वलः स-
र्वत्रानुप्रणतो वेतसधर्ममातिष्ठेत्' इति ॥

वङ्गानुत्खाय तरसा नेता नौसाधनोद्यतान् ।

निचखान जयस्तम्भान्गङ्गास्रोतोन्तरेषु सः ॥ ३६ ॥

नेता नायकः स रघुर्नौभिः साधनैरुद्यतान्सनद्धान्वङ्गान्तराज्ञस्तरसा वलेन । 'तरसीं च लरहसी' इति यादव । उत्खायोन्मूल्य गङ्गायां स्रोतसा प्रवाहाणामन्तरेषु द्वीपेषु जयस्तम्भं निचखान । स्थापितवानित्यर्थः ॥

आपादपद्मप्रणताः कलमा इव ते रघुम् ।

फलैः संवर्धयामासुरुत्खातप्रतिरोपिताः ॥ ३७ ॥

आपादपद्ममङ्घ्रिपद्मपर्यन्तं प्रणता । अत एवोत्खाता पूर्वमुद्धृता अपि प्रतिरोपिता पश्चात्स्थापितास्ते वङ्गा । कलमा इव शालिविशेषा इव । 'शालयः कलमाद्याश्च षष्टिकाद्याश्च पुस्यमी' इत्यमरः । तेऽप्यापादपद्मपादपद्ममूलपर्यन्तं प्रणता । 'पादो बुध्ने तुरीयाशशैल-प्रत्यन्तपर्वताः' इति विश्वः । उत्खातप्रतिरोपिताश्च । रघुः फलैर्धनैः । अन्यत्र सस्यैः । संवर्धयामासु । 'फलं फले धने वीजे निष्पत्तौ भोगलभयो । सस्ये' इति केशवः ॥

स तीर्त्वा कपिशां सैन्यैर्वद्धिद्विरदसेतुभिः ।

उत्कलादर्शितपथः कलिङ्गाभिमुखो ययौ ॥ ३८ ॥

स रघुर्वद्धा द्विरदा एव सेतवो यैस्तैः सैन्यैः कपिशानामनदीं तीर्त्वा । 'करभाम्' इति केचित्पठन्ति । उत्कलैः राजभिरादर्शितपथं सदर्शितमार्गं सन् । कलिङ्गाभिमुखो ययौ ॥

स प्रतापं महेन्द्रस्य मूर्ध्नि तीक्ष्णं न्यवेशयत् ।

अङ्कुशं द्विरदस्येव यन्ता गम्भीरवेदिनः ॥ ३९ ॥

स रघुर्महेन्द्रस्य कुलपर्वतविशेषस्य । 'महेन्द्रो मलयः सद्यः शक्तिमानृक्षपर्वतः' । विन्ध्यश्च पारियात्रश्च ससैते कुलपर्वताः ॥ इति विष्णुपुराणात् । मूर्ध्नि तीक्ष्णं तु सह प्रतापम् । यन्ता सारथिर्गम्भीरवेदिनो द्विरदस्य गजविशेषस्य मूर्ध्नि तीक्ष्णं निशितमङ्कुशमिव । न्यवेशयन्निक्षिप्तवान् । 'लग्भेदाच्छोणितस्त्रावान्मासस्य क्रयनादपि । आत्मानं यो न जानाति स स्याद्गम्भीरवेदिता ॥' इति राजपुत्रीये । 'चिरकालेन यो वेत्ति शिक्षां परिचितामपि । गम्भीरवेदी विज्ञेयः स गजो गजवेदिभिः ॥' इति मृगचर्मीये ॥

प्रतिजग्राह कालिङ्गस्तमस्त्रैर्गजसाधनः ।

पक्षच्छेदोद्यतं शक्रं शिलावर्षीव पर्वतः ॥ ४० ॥

गजसाधन. सन्कालिङ्ग. कलिङ्गाना राजा । 'द्यञ्मगधकलिङ्ग-' इत्यादिनाणप्रत्यय. ।
अस्त्रैरायुधैस्त रघुम् । पक्षाणा भेद उद्यतमुद्युक्त शक्र शिलावर्षी पर्वत इव । प्रतिजग्राह
प्रत्यभिमुक्तवान् ॥

द्विषां विषह्य काकुत्स्थस्तत्र नाराचदुर्दिनम् ।

सन्मङ्गलस्नात इव प्रतिपेदे जयश्रियम् ॥ ४१ ॥

काकुत्स्थो रघुस्तत्र महेन्द्राद्रौ द्विषा नाराचदुर्दिन नाराचाना वानविशेषाणा दुर्दिनम् ।
लक्षणया वर्षमुच्यते । विषह्य सहित्वा सद्यथाशान्न मङ्गलस्नात इव विजयमङ्गलार्थमभिषिक्त
इव । जयश्रिय प्रतिपेदे प्राप । 'यत्तु सर्वोषधिलान तन्माङ्गल्यमुदीरितम्' इति यादव. ॥

ताम्बूलीनां दलैस्तत्र रचितापानभूमयः ।

नारिकेलासवं योधाः शात्रवं च पपुर्यशः ॥ ४२ ॥

तत्र महेन्द्राद्रौ । युध्यन्त इति योधाः । पचायच् । रचिता कल्पिता आपानभूमयः
पानयोग्यप्रदेशा यैस्ते तथोक्ताः सन्तो नारिकेलासव नारिकेलमद्य ताम्बूलीना नागवल्लीना
दलै. पपुः । तत्र विजहुरित्यर्थ. । शात्रव यशश्च पपु । जहुरित्यर्थः ॥

गृहीतप्रतिमुक्तस्य स धर्मविजयी नृपः ।

श्रियं महेन्द्रनाथस्य जहार न तु मेदिनीम् ॥ ४३ ॥

धर्मविजयी धर्मार्थं विजयशीलः स नृपो रघु । गृहीतश्चासौ प्रतिमुक्तश्च गृहीतप्रति-
मुक्त* । तस्य महेन्द्रनाथस्य कालिङ्गस्य श्रियं जहार । धर्मार्थमिति भावः । मेदिनीं तु न
जहार । शरणागतवात्सल्यादिति भाव ॥

ततो वेलातटेनैव फलवत्पूगमालिना ।

अगस्त्याचरितामाशामनाशास्यजयो ययौ ॥ ४४ ॥

तत प्राचीविजयानन्तरं फलवत्पूगमालिना फलितकमुकश्रेणीमता । ब्रीह्यादित्वादि-
निप्रत्यय. । वेलायाः समुद्रकूलस्य तटेनोपान्तेनैवागस्त्येनाचरितामाशा दक्षिणा दिशमना-
शास्यजय । अयत्नसिद्धत्वादर्थप्रार्थनीयजय. सन् । ययौ । 'अगस्त्यो दक्षिणामाशामा-
श्रित्य नभसि स्थित । वरुणस्यात्मजो योगी विन्ध्यवातापिमर्दनः ॥' इति ब्रह्मपुराणे ॥

स सैन्यपरिभोगेण गजदानसुगन्धिना ।

कावेरीं सरितां पत्युः शङ्कनीयामिवाकरोत् ॥ ४५ ॥

। स रघु* । गजाना दानेन मदेन सुगन्धिना सुरभिगन्धिना । 'गन्धस्य-' इत्यादिनेका-
रादेश समासान्त* । यद्यपि गन्धस्येत्वे तदेकान्तग्रहण कर्तव्यमिति नैसर्गिकगन्धविवक्षा-

यामेवेकारादेशः, तथापि निरङ्कुशा कवयः । तथा माघकाव्ये—‘ववुरयुक्छदगुच्छसुग-
न्धयः सततमास्ततगानगिरोऽलिभिः’ (६।५०) । नैपथे च—‘अपा हि तृप्ताय न वारिधारा
स्वादुः सुगन्धिः स्वदते तुषारा’ (३।९३) इति । न कर्मधारयान्मत्वर्थीय इति निषेधा-
दिनिप्रत्ययपक्षोऽपि जघन्य एव । सेनाया समवेता सैन्या । ‘सेनाया समवेता ये सैन्यास्ते
सैनिकाश्च ते’ इत्यमरः । ‘सेनाया वा’ इति ण्यप्रत्ययः । तेषां परिभोगेन कावेरी नाम
सरितः सरिता पत्युः समुद्रस्य शङ्कनीया न विश्वसनीयामिवाकरोत् । समोगलिङ्गदर्श-
नाद्भर्तुरविश्वासो भवतीति भावः ॥

वलैरध्युषितास्तस्य विजिगीषोर्गताध्वनः ।

मारीचोङ्क्रान्तहारीता मलयाद्रेरुपत्यकाः ॥ ४६ ॥

विजिगीषोर्विजेतुमिच्छोर्गताध्वनस्तस्य रघोर्वलैः सैन्यैः । ‘वलः शक्तिर्वलः सैन्यम्’ इति
यादव । मारीचेषु मरीचवनेषूङ्क्रान्ताः परिभ्रान्ताः हारीताः पक्षिविशेषा यासु ताः । तेषां
विशेषाः हारीतो मृदुः कारणद्वयः प्लवः’ इत्यमरः । मलयाद्रेरुपत्यकाः आसन्नभूमयः । ‘उप-
त्यकाद्रेरासन्ना भूमिरुर्ध्वमधित्यका’ इत्यमरः । ‘उपाधिभ्यां त्यकन्—’ इत्यादिना त्यकन्प्र-
त्ययः । अध्युषिताः । उपत्यकासूषितमित्यर्थः । ‘उपान्वध्याङ्गस्य’ इति कर्मत्वम् ॥

ससञ्जुरश्वक्षुण्णानामेलानामुत्पतिष्णवः ।

तुल्यगन्धिषु मत्तेभकटेषु फलरेणवः ॥ ४७ ॥

अश्वैः क्षुण्णानामेलानामेलालतानामुत्पतिष्णवः उत्पतनशीलाः । ‘अलंकृन्—’ इत्यादिने-
ष्णुप्रत्ययः । फलरेणवः फलरजासिः तुल्यगन्धिषु समानगन्धिषु । सर्वधनीतिवदिन्नतो
बहुव्रीहिः । मत्तेभानां कटेषु ससञ्जुः सक्ताः । ‘गजगण्डे कटीकटौ’ इति कोषः ॥

भोगिवेष्टनमार्गेषु चन्दनानां समर्पितम् ।

नास्रसत्करिणां ग्रैवं त्रिपदीच्छेदिनामपि ॥ ४८ ॥

चन्दनानां चन्दनद्रुमाणां भोगिवेष्टनमार्गेषु सर्पवेष्टनान्निम्नेषु समर्पितं सज्जितं त्रिपदी-
च्छेदिना पादशृङ्खलच्छेदकानामपि । ‘त्रिपदी पादवन्धनम्’ इति यादवः । करिणाम् । ग्रीवासु
भवः ग्रैवं कण्ठवन्धनम् । ‘ग्रीवाभ्योऽण्च’ इत्यण्प्रत्ययः । नास्रसन्नः स्रस्तमभूत् । ‘शुश्र्यो-
लुङि’ इति परस्मैपदे पुषादित्वादङ् । ‘अनिदिताम्—’ इति नकारलोपः ॥

दिशि मन्दायते तेजो दक्षिणस्यां रवेरपि ।

तस्यामेव रघोः पाण्ड्याः प्रतापं न विषेहिरे ॥ ४९ ॥

दक्षिणस्यां दिशि रवेरपि तेजो मन्दायते मन्दं भवति । लोहितादित्वात्क्यण्प्रत्ययः । ‘वा
क्यप’ इत्यात्मनेपदम् । दक्षिणायने तेजोमान्द्यादिति भावः । तस्यामेव दिशि पाण्ड्याः ।
पाण्डूनां जनपदानां राजानां पाण्ड्याः । पाण्ड्योर्ज्येष्ण्वक्तव्यः । रघोः प्रतापं न विषेहिरे न
सोढवन्तः । सूर्यविजयिनोऽपि विजितवानिति नायकस्य महानुत्कर्षो गम्यते ॥

ताम्रपर्णीसमेतस्य मुक्तासारं महोदधेः ।

ते निपत्य ददुस्तस्मै यशः स्वमिव संचितम् ॥ ५० ॥

ते पाण्ड्यास्ताम्रपर्ण्या नद्या समेतस्य सगतस्य महोदधेः संबन्धि संचित मुक्तासारं मौक्तिकवरम् । 'सारो बले स्थिराशे च न्याय्ये क्लीब वरे त्रिषु' इत्यमरः । ख स्वकीय उंचित यश इव । तस्मै रघवे निपत्य प्रणिपत्य ददुः । यशसः शुभ्रत्वादौपम्यम् । ताम्रपर्णीसंगमे मौक्तिकोत्पत्तिरिति प्रसिद्धम् ॥

स निर्विश्य यथाकामं तटेष्वालीनचन्दनौ ।

स्तनाविव दिशस्तस्याः शैलौ मलयदर्दुरौ ॥ ५१ ॥

असह्यविक्रमः सहां दूरान्मुक्तमुदन्वता ।

नितम्बमिव मेदिन्याः स्रस्तांशुकमलङ्घयत् ॥ ५२ ॥

युग्ममेतत् । असह्यविक्रमः स रघुस्तटेषु सानुष्वालीनचन्दनौ व्याप्तचन्दनद्रुमौ । 'गन्ध-सारो मलयजो भद्रश्रीश्चन्दनोऽस्त्रियाम्' इत्यमरः । स्तनपक्षे प्रान्तेषु व्याप्तचन्दनानुलेपौ । तस्या दक्षिणस्या दिशः स्तनाविव स्थितौ मलयदर्दुरौ नाम शैलौ यथाकाम यथेच्छ निर्विश्योपभुज्य । 'निर्वेशो भृतिभोगयो' इत्यमरः । उदकान्यस्य सन्तीत्युदन्वानुदधिः । 'उदन्वानुदधौ च' इति निपातः । उदन्वता दूरान्मुक्त दूरतस्त्यक्तम् । 'स्तोकान्तिकदूरार्थ-कुच्छाणि कैः' इति समासः । 'पक्ष्म्या स्तोकादिभ्यः' इत्यलुक् । स्रस्ताशुक मेदिन्या नितम्बमिव स्थितं सद्यः सहाद्रिमलङ्घयत्प्राप्तोऽतिक्रान्तो वा ॥

सप्रति प्रतीचीं दिशमभिययावित्याह—

तस्यानीकैर्विसर्पद्भिरपरान्तजयोद्यतैः ।

रामाखोत्सारितोऽप्यासीत्सखलञ्च इवार्णवः ॥ ५३ ॥

अपरान्ताना पाश्चात्याना जय उद्यतैरुद्युक्तैः । 'अपरान्तास्तु पाश्चात्यास्ते च सूर्य-रिकादयः' इति यादवः । विसर्पद्भिर्गच्छद्भिस्तस्य रघोरनीकैः सैन्यैः । 'अनीक तु रणैः सैन्यैः' इति विश्वः । अर्णवो रामस्य जामदग्न्यत्यार्क्षस्तसारितः परिसारितोऽपि सखलञ्च इवासीत् । सैन्य द्वितीयोऽर्णव इवादृश्यतेति भावः ॥

भयोत्प्लुष्टविभूषाणां तेन केरलयोपिताम् ।

अलकेषु चमूरेणुधूर्णप्रतिनिधीकृतः ॥ ५४ ॥

तेन रघुणा भयेनोत्प्लुष्टविभूषाणां परिहृतभूषणानां केरलयोपिता केरलाङ्गनानाम-लकेषु चमूरेणु सेनारजधूर्णल कुट्टुनादिरजस प्रतिनिधीकृतः । एतेन योपिता पलायन चमूना च तदनुधावन ध्वन्यते ॥

सुरलामासुतोद्धूतमगमत्कैतकं रजः ।

तयोधवारवाणानामयत्पट्वासताम् ॥ ५५ ॥

सुरता नाम केरलदेशेऽसौ काचित्पर्वी । 'सुरदीनादतो द्रुतम्' इति केचित्प्रयच्छन्ति । तस्या
मादवेनेद्रुतलुप्यातिरिक्तं केदके केतके संवन्वि रजस्तथोदवारवाणानां खुमद्वन्द्वकानाम् ।
'वृद्धो वारवानोऽर्त्री' इत्यमरः । अयन्त्यस्य सप्तम्यन्त्यसि इव वृद्धवान्नाद्रव्यवन्गमन् ।
'पिष्टतः पदवापक' इत्यमरः ॥

अभ्यभूयत वाहानां चरतां गात्रशिञ्जितैः ।

वर्मभिः पवनोद्धूतराजतालीवनध्वनिः ॥ ५६ ॥

चरतां गच्छतां वाहानां वाजिनाम् । 'वाजिवाहार्वागन्ववैह्यसंन्ववसप्तयः' इत्यमरः ।
गात्रशिञ्जितैर्गात्रेषु शृङ्गायमानैः । श्वेतैः सः । 'गात्रशिञ्जितैः' इति वा पाठः । नञ्ते-
र्प्यन्तात्कर्मात् सः । वर्मभिः श्ववैः । 'मन्त्रैः' इति पाठे वाहानां गात्रशिञ्जितैर्गात्रध्व-
निभिरेत्यर्थः । मन्त्रो मन्त्राद्यन्ता इति ध्वनेर्विशेषणम् । पवनोद्धूतानां कल्पितानां
राजतालीवनानां क्षतिरभ्यभूयत विरस्तन् ॥

सर्जूरपस्कन्धनद्यानां मद्गोदारसुगन्धिषु ।

कटेषु करिणां पेतुः पुंतागेष्व शिलासुखाः ॥ ५७ ॥

सर्जूरं । वृद्धुर्गिर्याम् । 'सर्जूरः केदके ताजं सर्जूरं च वृद्धुना' इत्यमरः ।
नन्वेतु प्रकाण्डेषु । 'अर्त्री प्रकाण्डः स्कन्धः स्यान्मूलच्छायावपेक्षरो' इत्यमरः ।
नद्यानां वद्यानां कारिणां मद्गोदारेण मद्गोदरे सुगन्धिषु । 'गन्धस्य' इत्यादिनेकारः ।
कटेषु गटेषु पुंतागेष्वो नागकेदरेष्व पुंतागेष्वो नागि विहाय । लक्ष्योपे पक्ष्मी । शिलासु-
खा अन्त्यः पेतुः । 'अतिवागैः शिलासुखा' इत्यमरः । ततोऽपि सौगन्ध्यतिगयादिनि भावः ॥

अवकाशं किलोदन्वान्तामायाम्ययितो ददौ ।

अपरान्तमर्हीपालन्याजेन रथवे करम् ॥ ५८ ॥

उदन्वान्द्वी रानात्र जन्मद्वय । अन्वयितो वाचितः सन् । अवकाशं स्थान
ददौ किल । किलेति प्रत्येद्वौ । रथवे अपरान्तमर्हीपालन्याजेन कर बलि ददौ । 'वृद्धिहृत्ता-
द्वः करः' इत्यमरः । अपरान्तानां सुदन्मन्त्रेण वातितार्जने करे समुद्रमन्त्रोच्चार ।
करदानं च नीला । न तु गच्छयेति रानात्रवेदकः ॥

मत्तमरदनोत्कीर्णव्यकवित्रमलक्षणम् ।

त्रिकूटमेव तत्रोच्चैर्जयस्तन्मं चकार सः ॥ ५९ ॥

तत्र स खुमं जयन्मिनानां मदनोत्कीर्णं इति वन्द्यवान्येव । नावे का । कृतानि
सुदन्मन्त्रे विद्वन्मन्त्राणि पञ्चमन्त्राणि विजयवर्गावलिस्थानानि यस्मिन् तथोक्तं
त्रिकूटमेवैर्जयस्तन्मं चकार । गात्रकायात्रिकूटोऽत्रैर्वैर्जयस्तन्मं इव रवोर्ज-
यस्तन्मोऽमुर्जयः ।

पारसीकांस्ततो जेतुं प्रतस्थे स्थलवर्त्मना ।

इन्द्रियाख्यानिव रिपूंस्तत्त्वज्ञानेन संयमी ॥ ६० ॥

ततः स रघुः । संयमी योगी तत्त्वज्ञानेनेन्द्रियाख्यानिन्द्रियनामकान् रिपूनिव । पारसीकान् राज्ञो जेतुं स्थलवर्त्मना प्रतस्थे । न तु निर्दिष्टेनापि जलपथेन । समुद्रयानस्य नि-
पिद्धत्वादिति भावः ॥

यवनीमुखपद्मानां सेहे मधुमदं न सः ।

वालातपमिवाब्जानामकालजलदोदयः ॥ ६१ ॥

स रघुर्यवनीनां यवनस्त्रीणाम् । 'जातेरस्त्रीविषयादयोपधात्' इति ङीष् । मुखानि पद्मानि च मुखपद्मानि । उपमितममास । तेषां मधुना मधेन यो मदो मदरागः । कार्य-
कारणभावयोरभेदेन निर्देशः । त न सेहे । कमिव । अकाले प्रावृड्व्यतिरिक्ते काले जलदो-
दयः प्रायेण प्रावृषि पद्मविकाशस्याप्रसक्तत्वादब्जानां सवन्धिनं वालातपमिव । अब्ज-
हितत्वादब्जसवन्धित्वं सौरातपस्य ॥

सङ्ग्रामस्तुमुलस्तस्य पाश्चात्त्यैरश्वसाधनैः ।

शार्ङ्गकूजितविज्ञेयप्रतियोधे रजस्यभूत् ॥ ६२ ॥

तस्य रघोरश्वसाधनैर्वाजिसैन्यैः । 'साधनं सिद्धिसैन्ययोः' इति हैमः । पश्चाद्भवैः पा-
श्चात्त्यैर्यवनैः । सह । 'दक्षिणापश्चात्पुरसस्त्यक्' सहार्थे तृतीया । शृङ्गाणां विकाराः शा-
ङ्गाणि धनूषि । तेषां कूजितैः शब्दैः । 'शार्ङ्गं पुनर्धनुषि शार्ङ्गिणः । जये च शृङ्गविहिते
वापेऽप्याह विशेषतः ॥' इति केशवः । अथवा शार्ङ्गं शृङ्गसवन्धिभिः कूजितैर्विज्ञेया
अनुमेयाः प्रतियोधाः प्रतिभटा यस्मिंस्तस्मिन् रजसि तुमुलः सङ्ग्रामः सकुल युद्धमभूत् ।
'तुमुल रणसकुले' इत्यमरः ॥

भल्लापवर्जितैस्तेषां शिरोभिः श्मश्रुलैर्महीम् ।

तस्तार सरघाव्याप्तैः स क्षौद्रपटलैरिव ॥ ६३ ॥

स रघुर्भल्लापवर्जितैर्वाणविशेषकृतैः । 'सुहीदलफलो भल्ल' इति यादवः । श्मश्रुलैः
प्रवृद्धमुखरोमवद्भिः । 'सिध्मादिभ्यश्च' इति लृच्प्रत्ययः । तेषां पाश्चात्यानां शिरोभिः ।
सरघाभिर्मधुमक्षिकाभिर्व्याप्तैः । 'सरघा मधुमक्षिका' इत्यमरः । क्षुद्राः सरघाः । 'क्षुद्रा
व्यङ्गा नटी वेद्या सरघा कण्टकारिका' इत्यमरः । क्षुद्राभिः कृतानि क्षौद्राणि मधूनि ।
'मधु क्षाद्र माक्षिकादि' इत्यमरः । 'क्षुद्राभ्रसरवटरपादपादब्ज' इति सज्ञायामञ्प्रत्ययः ।
तेषां पटलैः सचयैरिव । 'पटल तिलके नेत्ररोगे छन्दसि सचये । पटिके परिवारे च'
इति हैमः । महीं तस्ताराच्छादयामास ॥

अपनीतशिरस्त्राणाः शेषास्तं शरणं ययुः ।

प्रणिपातप्रतीकारः संरम्भो हि महात्मनाम् ॥ ६४ ॥

शेषा हतावशिष्टा अपनीतशिरस्त्राणा अपसारितशीर्षण्या सन्तः । 'शीर्षकम् । शी-
र्षण्य च शिरस्त्रे' इत्यमरः । शरणागतलक्षणमेतत् । त रघु शरणं ययुः । तथाहि । महात्मना
संरम्भः कोपः । 'संरम्भः सभ्रमे कोपे' इति विश्वः । प्रणिपातः प्रणतिरेव प्रतीकारो
यस्य स हि । महता परकीयमौद्धत्यमेवासह्य न तु जीवितमिति भावः ॥

विनयन्ते स्म तद्योधा मधुभिर्विजयश्रमम् ।

आस्तीर्णाजिनरत्नासु द्राक्षावलयभूमिषु ॥ ६५ ॥

तस्य रघोर्योधा भटा आस्तीर्णान्यजिनरत्नानि चर्मभ्रेष्ठानि यासु तासु द्राक्षावलयानां
भूमिषु । 'मृद्धीका गोस्तनी द्राक्षा स्वाद्वी मधुरसेति च' इत्यमरः । मधुभिर्द्राक्षाफलप्रकृ-
तिकर्मद्यौर्विजयश्रमं युद्धखेदं विनयन्ते स्नापनीतवन्तः । 'कर्तृस्थे चाशरीरे कर्मणि' इ-
त्यात्मनेपदम् । 'लट् स्मे' इति भूतार्थे लट् ॥

ततः प्रतस्थे कौवेरीं भास्वानिव रघुर्दिशम् ।

शरैरुस्त्रैरिवोदीच्यानुद्धरिष्यन् रसानिव ॥ ६६ ॥

ततो रघुर्भास्वान्सूर्य इव शरैर्वाणैरुस्त्रैः किरणैरिव । 'किरणोऽस्त्रमयूखाशुभस्तिघृणि-
धृष्णयः' इत्यमरः । उदीच्यानुदग्भवान्नृपान् रसानुदकानीवोद्धरिष्यन्कौवेरीं कुवेरसव-
न्धिनीं दिशमुदीचीं प्रतस्थे । अनेकेनेवशब्देनेयमुपमा । यथाह दण्डी—'एकानेकेवश-
ब्दत्वात्सा वाक्यार्थोपमा द्विधा' इति ॥

विनीताध्वश्रमास्तस्य सिन्धुतीरविचेष्टनैः ।

दुधुवर्वाजिनः स्कन्धोल्लङ्घनकुङ्कुमकेसरान् ॥ ६७ ॥

सिन्धुर्नाम काश्मीरदेशेषु कश्चिन्नदविशेषः । 'देशे नदविशेषेऽन्धौ सिन्धुर्नां सरिति
स्त्रियाम्' इत्यमरः । सिन्धोस्तीरे विचेष्टनैरङ्गपरिवर्तनैर्विनीताध्वश्रमास्तस्य रघोर्वाजिनो-
ऽश्वा लम्भाः कुङ्कुमकेसराः कुङ्कुमकुङ्कुमकिञ्जल्का येषां तान् । यद्वा लङ्गकुङ्कुमां केसराः सदा
येषां तान् । 'अथ कुङ्कुमम् । काश्मीरजन्म' इत्यमरः । 'केसरो नागकेसरे । तुरंगसिंहयो-
स्कन्धकेशेषु बहुलद्रुमे । पुनागवृक्षे किञ्जल्के स्यात्' इति हैमः । 'स्कन्धान्कायान् । 'स्कन्ध-
प्रकाण्डे कायेऽसे विज्ञानादिषु पञ्चसु । नृपे समूहे व्यूहे च' इति हैमः । दुधुवुः कम्पयन्ति स्म ॥

तत्र हृणावरोधानां भर्तृषु व्यक्तविक्रमम् ।

कपोलपाटलादेशि बभूव रघुचेष्टितम् ॥ ६८ ॥

तत्रोदीच्या दिशि भर्तृषु व्यक्तविक्रमम् । भर्तृवधेन स्फुटपराक्रममित्यर्थः । रघुचे-
ष्टितं रघुव्यापारः । हृणा जनपदाख्या क्षत्रिया । तेषामवरोधा अन्तःपुरस्त्रियः । तासां
कपोलेषु पाटलस्य पाटलिन्नस्ताडनादिकृतारुण्यस्यादेत्युपदेशकं बभूव । अथवा पाटल
आदेयदेष्टा यस्य तद्बभूव । स्वयं लेख्यायत इत्यर्थः ॥

काम्बोजाः समरे सोढुं तस्य वीर्यमनीश्वराः ।

गजालानपरिक्लिष्टैरक्षोटैः सार्धमानताः ॥ ६९ ॥

काम्बोजा राजान समरे तस्य रघोवीर्यं प्रभावम् । 'वीर्यं तेज प्रभावयो' इति हैम । सोढुमनीश्वरा अशक्ता सन्त । गजानामालान बन्धनम् । भावे ल्युटि 'विभाषा लीयते.' इत्यात्वम् । तेन परिक्लिष्टैः परिक्षतैरक्षोटैर्दृक्षविशेषैः सार्धमानता ॥

तेषां सदश्वभूयिष्ठास्तुङ्गा द्रविणराशयः ।

उपदा विविशुः शश्वन्नोत्सेकाः कोसलेश्वरम् ॥ ७० ॥

तेषां काम्बोजानां सद्भिरश्वभूयिष्ठा बहुलास्तुङ्गा द्रविणानां हिरण्यानाम् । 'हिरण्यं द्रविणं शुभ्रम्' इत्यमरः । राशय एवोपदा उपायनानि । 'उपायनमुपप्राप्त्यमुपहारस्तथोपदा' इत्यमरः । कोसलेश्वर कोसलदेशाधिपतिं त रघु शश्वदसकृद्विविशुः । 'मुहुः पुनः पुनः शश्वदभीक्ष्णमसकृत्समा' इत्यमरः । तथाप्युत्सेका गर्वास्तु न विविशुः । सत्यपि गर्वकारणे न जगर्वेत्यर्थः ॥

ततो गौरीगुरुं शैलमारुरोहाश्वसाधनः ।

वर्धयन्निव तत्कूटानुद्धूतैर्धातुरेणुभिः ॥ ७१ ॥

ततोऽनन्तरमश्वसाधनः सन्गौर्यां गुरु पितरं शैलं हिमवन्तम् । उद्धूतैरश्वखुरोद्धूतैर्धातूनां गौरिकादीनां रेणुभिस्तत्कूटास्तस्य शृङ्गाणि । 'कूटोऽस्त्री शिखरं शृङ्गम्' इत्यमरः । वर्धयन्निव । आरुगेह । उत्पतद्ग्लिदर्शनाद्विरिशिखरवृद्धिभ्रमो जायत इति भावः ॥

शशंस तुल्यसत्त्वानां सैन्यघोषेऽप्यसंभ्रमम् ।

गुहाशयानां सिंहानां परिवृत्यावलोकितम् ॥ ७२ ॥

तुल्यसत्त्वानां सैन्ये समानबलानाम् । गुहासु शेरत इति गुहाशयास्तेषाम् । 'अधिकरणे शेते' इत्युच्यते । 'दरी तु कन्दरो वास्त्री देवखातविले गुहा' इत्यमरः । सिंहानां हरीणाम् । 'सिंहो मृगेन्द्रः पञ्चास्यो हर्यक्षः केसरी हरिः' इत्यमरः । सवन्धिः परिवृत्य परावृत्यावलोकितं शयित्वैव ग्रीवाभङ्गेनावलोकनं कर्तुं सैन्यघोषे सेनाकलकले सभ्रमकारणेऽसत्यप्यसंभ्रममन्तः क्षोभविरहितत्वम् । न च प्रसज्यप्रतिपेधेऽपि समास इष्यते । शशंस कथयामास । सैन्येभ्यः इत्यर्थान्निभ्यते । वाह्यचेष्टितमेव मनोवृत्तेरनुमापकमिति भावः । असंभ्रान्तत्वे हेतुस्तुल्यसत्त्वानामिति । नहि समबलं समबलाद्विभेतीति भावः ॥

भूर्जेषु मर्मरीभूताः कीचकध्वनिहेतवः ।

गङ्गाशीकरिणो मार्गे मरुतस्तं सिषेविरे ॥ ७३ ॥

भूर्जेषु भूर्जपत्रेषु । 'भूर्जपत्रो भुजो भूर्जो मृदुत्वक्चर्मिका मता' इति यादवः । मर्मरं शुष्कपर्णीध्वनिः । 'मर्मरं शुष्कपर्णीनाम्' इति यादवः । अयं च शुक्लादिशब्दवद्गुणिन्यपि वर्तते प्रयोज्यते च । मर्मरैरगुरुधूपगन्धिभिरिति । अतो मर्मरीभूताः । म-

नरगञ्जवन्तो भूता इत्यर्थः । कीचकानां वेणुविशेषाणां ध्वनिहेतवः । श्रोत्रसुखाश्चेति भावः । गङ्गागीकरिणः । शीतला इत्यर्थः । मस्तो वाता मार्गे तं सिपेविरे ॥

विशश्रमुर्नमेरुणां छायास्वध्यास्य सैनिकाः ।

दृषदो वासितोत्सङ्गा निपण्णमृगनाभिभिः ॥ ७४ ॥

सैनिकाः । सेनायां समवेताः । प्राग्वहतीचष्टकप्रत्ययः । नमेरुणां सुरपुनागानां छायासु निपण्णानां दृषदुपविष्टानां मृगाणां कस्तूरीमृगाणां नाभिभिर्वासितोत्सङ्गा सुरभिततला दृषदः शिला अध्यास्याधिष्ठाय । 'अधिशीड्स्थासा कर्म' इति कर्म । दृषत्स्वधिरुह्येत्यर्थः । विशश्रमुविश्रान्ताः ॥

सरलासक्तमातङ्गग्रैवेयस्फुरितत्विषः ।

आसन्नोपधयो नेतुर्नक्तमस्नेहदीपिकाः ॥ ७५ ॥

नरलेषु देवदारुविशेषेष्व्वासक्तानि यानि मातङ्गानां गजानाम् । ग्रीवासु भवानि ग्रैवेयाणि कण्ठश्चल्लानि । 'ग्रीवाभ्योऽण्व' इति चकाराड्ङ्प्रत्ययः । तेषु स्फुरितत्विषः प्रतिफलितभान ओषधयो ज्वलन्तो ज्योतिर्लताविशेषा नक्त रात्रौ नेतुर्नायकस्य रघोरेनेहदीपिकास्तैलनिरपेक्षा प्रदीपा आसन् ॥

तस्योत्सृष्टनिवासेषु कण्ठरज्जुक्षतत्वचः ।

गजवर्ष्म किरातेभ्यः शशंसुर्देवदारवः ॥ ७६ ॥

तस्य रघोरुत्सृष्टेष्व्ज्जितेषु निवासेषु सेनानिवेशेषु कण्ठरज्जुभिर्गजग्रैवै धत्ता निष्पिष्टास्त्वचो येषां ते देवदारवः किरातेभ्यो वनचरेभ्यो गजानां वर्ष्म प्रमाणम् । 'वर्ष्म देहप्रमाणयो' इत्यमरः । शशंसुः कथितवन्तः । देवदारवस्कन्धत्वचक्षतैर्गजानामौन्नत्यमनुनीयत इत्यर्थः ॥

तत्र जन्यं रघोर्घोरं पर्वतीयैर्गणैरभूत् ।

नाराचक्षेपणीयाश्मनिष्पेपोत्पतितानलम् ॥ ७७ ॥

तत्र हिमाद्रौ रघोः । पर्वते भवैः पर्वतीयैः । 'पर्वताच्च' इति छप्रत्ययः । गणैरुत्सवसकेताख्यैः सप्तभिः सह । 'गणानुत्सवसकेतानजयस्तप्त पाण्डव' इति महाभारते । नाराचानां वाणविशेषाणां क्षेपणीयानां भिन्दिपालानामश्मना च निष्पेपेण सघर्षेणोत्पतिना अनला यस्मिन्तत्तथोक्तम् । 'क्षेपणीयो भिन्दिपालः खड्गो दीर्घो महाफलः' इति चाडवः । घोर भीम जन्य युद्धमभूत् । 'युद्धमायोधन जन्यम्' इत्यमरः ॥

शरैरुत्सवसंकेतान्स कृत्वा विरतोत्सवान् ।

जयोदाहरणं बाह्वोर्गापयामास किंनरान् ॥ ७८ ॥

न रघुः शरैर्वाणैरुत्सवसकेतान्नानं गणान्विरतोन्नवान्कृत्वा । जित्वेत्यर्थः । किंनरान्बाह्वोः स्वभुजयोर्जयोदाहरणं जयख्यापकं प्रबन्धविशेषं गापयामास । 'गतिबुद्धिः' इत्यादिना किंनराणां कर्मत्वम् ॥

परस्परेण विज्ञातस्तेषूपायनपाणिषु ।

राज्ञा हिमवतः सारो राज्ञः सारो हिमाद्रिणा ॥ ७९ ॥

तेषु गणेषूपायनयुक्ता पाणयो येषा तेषु सत्सु परस्परेणान्योन्य राज्ञा हिमवत सारो धनरूपो विज्ञात । हिमाद्रिणापि राज्ञः सारो बलरूपो विज्ञात । एतेन तत्रत्यव-
स्तूनामनर्घ्यत्व गणानामभूतपूर्वश्च पराजय इति ध्वन्यते ॥

तत्राक्षोभ्यं यशोराशिं निवेद्यावरुरोह सः ।

पौलस्त्यतुलितस्याद्रेरादधान इव ह्रियम् ॥ ८० ॥

स रघुस्तत्र हिमाद्रावक्षोभ्यमधृष्य यशोराशिं निवेद्य निधाय । पौलस्त्येन रावणेन तुलितस्य चालितस्याद्रे कैलासस्य ह्रियमादधानो जनयन्निव । अवरुरोहावततार । कैला-
समगत्वैव प्रतिनिवृत्त इत्यर्थः । नहि शूरा परेण पराजितमभियुज्यन्त इति भावः ॥

चकम्पे तीर्णलौहित्ये तस्मिन्प्राग्ज्योतिषेश्वरः ।

तद्रजालानतां प्राप्तैः सह कालागुरुद्रुमैः ॥ ८१ ॥

तस्मिन् रघौ । तीर्णा लौहित्या नाम नदी येन तस्मिन्तीर्णलौहित्ये सति । प्राग्ज्यो-
तिषाणां जनपदानामीश्वरस्तस्य रघोर्गजानामालानता प्राप्तैः कालागुरुद्रुमैः कृष्णागुरुद्रु-
मैः सह चकम्पे कम्पितवान् ॥

न प्रसेहे स रुद्धार्कमधारावर्षदुर्दिनम् ।

रथवर्त्मरजोऽप्यस्य कुत एव पताकिनीम् ॥ ८२ ॥

स प्राग्ज्योतिषेश्वरो रुद्धार्कमावृतसूर्यम् । अधारावर्षं च तद्दुर्दिनं च धारावृष्टिं विना
दुर्दिनीभूतम् । अस्य रघो रथवर्त्मरजोऽपि न प्रसेहे । पताकिनीं सेना तु कुत एव
प्रसेहे । न कुतोऽपीत्यर्थः ॥

तमीशः कामरूपाणामत्याखण्डलविक्रमम् ।

भेजे भिन्नकटैर्नागैरन्यानुपरोध यैः ॥ ८३ ॥

कामरूपाणां नाम देशानामीशोऽत्याखण्डलविक्रममतीन्द्रपराक्रमं त रघुम् । भिन्ना
खन्मदा कटा गण्डा येषा तैर्नागैर्नागैः साधनैः । भेजे । नागान्दत्त्वा शरणं गत इत्यर्थः ।
कीदृशैर्नागैः । यैरन्यान् रघुव्यतिरिक्तान् नृपानुपरोधः । शूराणामपि शूरो रघुरिति भावः ॥

कामरूपेश्वरस्तस्य हेमपीठाधिदेवताम् ।

रत्नपुष्पोपहारेण छायामानर्च पादयोः ॥ ८४ ॥

कामरूपेश्वरो हेमपीठस्याधिदेवता तस्य रघो पादयोश्छायां कनकमयपादपीठव्या-
पिनीं कान्तिं रत्नान्येव पुष्पाणि तेषामुपहारेण समर्पणेनानर्चार्चयामास ॥

इति जित्वा दिशो जिष्णुर्न्यवर्तत रथोद्धतम् ।

रजो विश्रामयन्राज्ञां छत्रशून्येषु मौलिषु ॥ ८५ ॥

जिष्णुर्जयशील । 'ग्लजिस्थश्च गस्तु' इति गस्तुप्रत्ययः । स रघुरितीत्य दिशो जित्वा रथैरुद्धत रजश्छत्रशून्येषु । रघोरेकच्छत्रकत्वादिति भावः । राज्ञा मौलिषु किरीटेषु । 'मौलि' किरीटे धम्मिल्ले चूडाकङ्कालिर्मूर्धजे' इति हैमः । विश्रामयन् । सक्रामयन्नित्यर्थः । न्यवर्तत निवृत्तः ॥

स विश्वजितमाजहे यज्ञं सर्वस्वदक्षिणम् ।

आदानं हि विसर्गाय सतां वारिमुचामिव ॥ ८६ ॥

स रघु सर्वस्व दक्षिणा तस्य त सर्वस्वदक्षिणम् । 'विश्वजित्सर्वस्वदक्षिणः' इति श्रुतेः । विश्वजित नाम यज्ञमाजहे । कृतवानित्यर्थः । युक्तं चैतदित्याह—सता साधूनाम् । वारिमुचा मेघानामिव । आदानमर्जनं विसर्गाय त्यागाय हि । पात्रविनियोगायेत्यर्थः ॥

सत्रान्ते सचिवसखः पुरस्क्रियाभि-

गुर्वीभिः शमितपराजयव्यलीकान् ।

काकुत्स्थश्चिरविरहोत्सुकावरोधा-

न्राजन्यान्स्वपुरनिवृत्तयेऽनुमेने ॥ ८७ ॥

काकुत्स्थो रघुः सत्रान्ते यज्ञान्ते । 'सत्तमाच्छादने यज्ञे सदादाने धनेऽपि च' इत्यमरः । सचिवानाममाल्यानां सखेति सचिवसखः सन् । 'सचिवो भृतकेऽमात्ये' इति हैमः । तेषामत्यन्तानुसरणयोतनार्थं राज्ञः सखित्वव्यपदेशः । 'राजाह' सखिभ्यष्टच्' गुर्वीभिर्महतीभिः । 'गुरुर्महत्याह्निरसे पित्रादौ धर्मदेशके' इति हैमः । पुरस्क्रियाभि पूजाभि शमित पराजयेन व्यलीक दुःखं वैलक्ष्य वा येषां तान् । 'दुःखे वैलक्ष्ये व्यलीकम्' इति यादवः । चिरविरहेणोत्सुका उत्कण्ठिता अवरोधा अन्तःपुराङ्गना येषां तान् । राज्ञोऽपत्यानि राजन्या क्षतियास्तान् । 'राजश्चशुराद्यत्' इत्यपत्यार्थे यत्प्रत्ययः । 'मूर्धाभिषिक्तो राजन्यो बाहुजः क्षत्रियो विराट्' इत्यमरः । स्वपुरं प्रति निवृत्तये प्रतिगमनायानुमेनेऽनुशातवान् । प्रहर्षणीवृत्तमेतत् । तदुक्तम्—'त्रौ औ गच्छिदशयति प्रहर्षणीयम्' इति ॥

ते रेखाध्वजकुलिशातपत्रचिह्नं

सम्राजश्चरणयुगं प्रसादलभ्यम् ।

प्रस्थानप्रणतिभिरङ्गुलीषु चक्रु-

मौलिस्त्रक्च्युतमकरन्दरेणुगौरम् ॥ ८८ ॥

ते राजानः । रेखा एव ध्वजाश्च कुलिशानि चातपत्राणि च । ध्वजाद्याकाररेखा इत्यर्थः । तानि चिह्नानि यस्य तत्तथोक्तम् । प्रसादेनैव लभ्य प्रसादलभ्यम् । सम्राजः सार्वभौमः । स्व रघोश्चरणयुगं प्रस्थाने प्रयाणसमये या प्रणतयो नमस्कारास्ताभिः करणैः । अङ्गुलीषु

गौलिषु केशवन्धनेषु वा लज्जो माल्यानि ताभ्यश्च्युतैर्मकरन्दैः पुष्परसैः । 'मकरन्द-पुष्प-
रस' इत्यमरः । रेणुभिः परागैश्च । 'परागं सुमनोरजः' इत्यमरः । गौर गौरवर्णं चक्रुः ॥
इति महामहोपाध्यायकोलाचलमहिनाथसूरिविरचितया सजीविनीसमाख्यया
व्याख्यया समेतो महारुविध्रीकालिदासकृतौ रघुवशे महाकाव्ये
रघुदिग्विजयो नाम चतुर्थः सर्गः ।

पञ्चमः सर्गः ।

इन्दीवरदलश्याममिन्दिरानन्दकन्दलम् ।
वन्दारुजनमन्दार वन्देऽहं यदुनन्दनम् ॥

तमध्वरे विश्वजिति क्षितीशं निःशेषविश्राणितकोपजातम् ।

उपात्तविद्यो गुरुदक्षिणार्थी कौत्सः प्रपेदे वरतन्तुशिष्यः ॥ १ ॥

विश्वजिति विश्वजिन्नाम्यध्वरे यज्ञे । 'यज्ञं सवोऽध्वरो याग' इत्यमरः । निःशेषविश्रा-
णितं दत्तम् । 'श्रणं दाने' चुरादि । कोपानामर्थराशीनां जातं समूहो येन तत्तथोक्तम् । 'को-
पोऽन्त्री कुञ्जले खड्गपिधानेऽर्थोघदिव्ययो' इत्यमरः । 'जातं जनिसमूहयो' इति शाश्वतः ।
एतेन कौत्सस्यानवगमप्राप्तिं सूचयति । तं क्षितीशं रघुमुपात्तविद्यो लब्धविद्यो वरतन्तो
शिष्यः कौत्सः । 'ऋच्यन्धक-' इत्यण् । इजोऽपवादः । गुरुदक्षिणार्थी । 'पुष्करादिभ्यो देशे'
इत्यत्रार्थाच्चासनिहिते तदन्ताच्चेतीति । अप्रत्याख्येय इति भावः । प्रपेदे प्राप । अस्मिन्सर्गे
वृत्तमुपजातिः । तल्लक्षणं तु—'स्यादिन्द्रवज्रा यदि तौ जगौ ग । उपेन्द्रवज्रा जतजास्ततो
गौ । अनन्तरोदीरितलक्ष्मभाजौ पादौ यदीयावुपजातयस्ता ॥' इति ॥

स मृण्मये वीतहिरण्यमयत्वात्पात्रे निधायार्घ्यमनर्घशीलः ।

श्रुतप्रकाशं यशसा प्रकाशः प्रत्युज्जगामातिथिमातिथेयः ॥ २ ॥

अनर्घशीलोऽमूल्यस्वभावः । असाधारणस्वभाव इत्यर्थः । 'मूल्ये पूजाविधायार्घ्य'
इति, 'शीलं स्वभावे सदृष्टे' इति चामरशाश्वतौ । यशसा कीर्त्या । प्रकाशत इति प्रकाशः ।
पचायच् । अतिथिषु साधुरातिथेयः । 'पथ्यतिथिवसतिस्वपतेर्ढञ्' इति ढञ् । स रघुः ।
हिरण्यस्य विकारो हिरण्यम् । 'दाण्डनायन-' आदिसूत्रेण निपातः । वीतहिरण्यमयत्वाद-
पगतसुवर्णपात्रत्वात् । यज्ञस्य सर्वस्वदक्षिणाकत्वादिति भावः । मृण्मये मृद्विकारे पात्रे ।
अर्घ्यमिदमर्घ्यम् । 'पादार्घ्याभ्यां च' इति यत् । पूजार्थं द्रव्यं निधाय श्रुतेन शास्त्रेण
प्रकाशं प्रसिद्धम् । श्रूयत इति श्रुतं वेदशास्त्रम् । 'श्रुतं शास्त्रावधृतयो' इत्यमरः । अ-
तिथिमभ्यागतं कौत्सम् । 'अतिथिर्ना गृहागते' इत्यमरः । प्रत्युज्जगाम ॥

तमर्चयित्वा विधिवद्विधिज्ञस्तपोधनं मानधनाग्रयायी ।

विशं पतिर्विष्टरभाजमारात्कृताञ्जलिः कृत्यविदित्युवाच ॥ ३ ॥

विधिज्ञ शास्त्रज्ञ । अकरणे प्रत्यवायभीरुरित्यर्थ । मानधनानामग्रयाग्यग्रेसर । अपयशोभीरुरित्यर्थ । कृत्यवित्कार्यज्ञ । आगमनप्रयोजनमवश्य प्रष्टव्यमिति कृत्यवित् । विशापतिर्मनुजेश्वर । 'द्वौ विशौ वैश्यमनुजौ' इत्यमर । विष्टरमाजमासनगतम् । उपविष्टमित्यर्थ । 'विष्टरो विटपी दर्भमुष्टि पीठाद्यमासनम्' इत्यमर । 'वृक्षासनयोर्विष्टर' इति निपात । त तपोधन विधिवद्विध्यर्हम् । यथाशास्त्रमित्यर्थ । 'तदर्हम्' इति वतिप्रत्यय । अर्चयित्वारात्समीपे । 'आरादूरसमीपयो' इत्यमर । कृताञ्जलि सन्निति वक्ष्यमाणप्रकारेणोवाच ॥

अप्यग्रणीर्मन्त्रकृतामृषीणां कुशाग्रबुद्धे कुशली गुरुस्ते ।

यतस्त्वया ज्ञानमशेषमाप्तं लोकेन चैतन्यमिवोष्णरश्मेः ॥ ४ ॥

हे कुशाग्रबुद्धे सूक्ष्मबुद्धे । 'कुशाग्रीयमति प्रोक्त सूक्ष्मदर्शी च य पुमान्' इति हलानुध । मन्त्रकृता मन्त्रस्रष्टृणाम् । 'सुकर्मपापमन्त्र-' इत्यादिना किप् । ऋषीणामग्रणी श्रेष्ठस्ते तव गुरु कुशल्यपि क्षेमवान्किम् । अपि प्रश्ने । 'गर्हासमुच्चयप्रश्रशङ्कासभावनास्वपि' इत्यमर । यतो यस्माद्गुरो सकाशात्त्वयाशेष ज्ञानम् । लोकेनोष्णरश्मे सूर्याचैतन्य प्रबोध इव । आप्त स्वीकृतम् ॥

कायेन वाचा मनसापि शश्वद्यत्संभृतं वासवधैर्यलोपि ।

आपाद्यते न व्ययमन्तरायैः कच्चिन्महर्षेस्त्रिविधं तपस्तत् ॥ ५ ॥

कायेनोपवासादिकृच्छ्रचान्द्रायणादिना वाचा वेदपाठेन मनसा गायत्रीजपादिना कायेन वाचा मनसापि करणेन वासवस्येन्द्रस्य धैर्यं लुम्पतीति वासवधैर्यलोपि । स्वपदापहारशङ्काजनकमित्यर्थ । यत्तप शश्वदसकृत् । 'सुहु' पुन पुन शश्वदभीक्ष्णमसकृत्समा' इत्यमर । संभृत सचित महर्षेर्वरतन्तोस्त्रिविध वाङ्मन कायज तत्तपोऽन्तरायैर्विघ्नैरिन्द्रप्रेरिताप्सर शापैर्व्यय नाश नापाद्यते कश्चित् । न नीयते किम् । 'कश्चित्कामप्रवेदने' इत्यमर ॥

आधारबन्धप्रमुखैः प्रयत्नैः संवर्धितानां सुतनिर्विशेषम् ।

कच्चिन्न वाय्वादिरुपप्लवो वः श्रमच्छिद्रामाश्रमपादपानाम् ॥ ६ ॥

आधारबन्धप्रमुखैरालवालनिर्माणादिभिः प्रयत्नैरुपायैः । 'आधार आलवालेऽम्बुबन्धेऽधिकरणेऽपि च' इति विश्व । सुतेभ्यो निर्गतो विशेषोऽतिशयो यस्मिन्कर्मणि । तत्तथा संवर्धितानां श्रमच्छिद्रा व आश्रमपादपाना वाय्वादि । आदिशब्दाद्वावानलादि । उपप्लवो बाधको न कच्चिन्नास्ति किम् ॥

क्रियानिमित्तेष्वपि वत्सलत्वादभग्नकामा मुनिभिः कुशेषु ।

तदङ्गशय्याच्युतनाभिनाला कच्चिन्मृगीणामनघा प्रसूतिः ॥ ७ ॥

क्रियानिमित्तेष्वप्यनुष्ठानसाधनेष्वपि कुशेषु मुनिभिर्वत्सलत्वान्मृगस्नेहादभग्नकामाप्रतिहतेच्छा । तेषा मुनीनामङ्गा एव शय्यास्तासु च्युतानि नाभिनालानि यस्या सा तथोक्ता मृ-

गीणा प्रसूतिः संततिरनघाव्यसना कश्चित् । अनपायिनी किमित्यर्थः । 'दुःखिनोव्यसनेष्व-
घम्' इति यादव । ते हि व्यालभयाद्दशरात्रमद्ग एव धारयन्ति ॥

निर्वर्त्यते यैर्नियमाभिपेको येभ्यो निवापाञ्जलयः पितृणाम् ।

तान्युञ्छपष्टाद्वितसैकतानि शिवानि वस्तीर्थजलानि कश्चित् ॥ ८ ॥

येस्तीर्थजलैर्नियमाभिपेको नित्यस्नानादिनिर्वर्त्यते निष्पाद्यते । येभ्यो जलेभ्य । उद्धृ-
त्येति शेषः । पितृणामग्निष्वात्तादीना निवापाञ्जलयस्तर्पणाञ्जलयः । 'पितृदान निवाप-
स्यात्' इत्यमरः । निर्वर्त्यन्ते । उञ्छाना प्रक्षीणोद्धृतधान्याना पष्टै पष्टभागैः पालक-
त्वाद्वाजप्राच्यैरद्वितानि सैकतानि पुलिनानि येषा तानि तथोक्तानि वो युष्माक तानि
तीर्थजलानि शिवानि भद्राणि कश्चित् । अनुपप्लवानि किमित्यर्थः । 'उञ्छो धान्याशका-
दान कणिशायर्जन शिलम्' इति यादव । 'पष्टाष्टमाभ्या ज च' इति पष्टशब्दाद्वागा-
येंऽन्प्रत्ययः । अत एवापूरणार्थत्वात् 'पूरणगुण-' इत्यादिना न पष्टीसमासप्रतिषेधः ।
निवृत्ता येषु सन्ति सैकतानि । 'सिक्ताशर्कराभ्या च' इत्यण्प्रत्ययः ॥

नीवारपाकादि कडंगरीयैरामृश्यते जानपदैर्न कश्चित् ।

कालोपपन्नातिथिकल्प्यभागं वन्यं शरीरस्थितिसाधनं वः ॥ ९ ॥

कालेषु योग्यकालेषूपपन्नानामागतानामतिथीना कल्प्या भागा यस्य तत्तथोक्तम् । वने
भव वन्यम् । शरीरस्थितेर्जावितस्य साधनं वो युष्माकम् । पच्यत इति पाक फलम् ।
धान्यमिति यावत् । नीवारपाकादि । आदिशब्दाच्छ्रयामाकादिधान्यसग्रहः । जनपदे-
भ्य आगतैर्जानपदैः । 'तत आगत' इत्यण् । कडंगरीयैः । कडगरं वुसमर्हन्तीति कड-
गरीया । 'कडगरो वुस क्लीवे धान्यत्वचि तुष पुमान्' इत्यमरः । 'कडगरदक्षिणाच्छ्रच'
इति छप्रत्ययः । तैर्गोमहिषादिभिर्नामृश्यते कश्चित् । न भक्ष्यते किमित्यर्थः ॥

अपि प्रसन्नेन महर्षिणा त्वं सम्यग्विनीयानुमतो गृहाय ।

कालो ह्ययं संक्रमितुं द्वितीयं सर्वोपकारक्षममाश्रमं ते ॥ १० ॥

किञ्च त्वं प्रसन्नेन सता महर्षिणा सम्यग्विनीय शिक्षयित्वा । विद्यामुपदिश्येत्यर्थः ।
गृहाय गृहस्थाश्रमं प्रवेष्टुम् । 'क्रियार्थोपपद-' इत्यादिना चतुर्थी । अनुमतोऽप्यनु-
ज्ञातं किम् । हि यस्मात्ते तव सर्वेषामाश्रमाणा ब्रह्मचर्यवानप्रस्थयतीनामुपकारे क्षम-
'शक्तम् । 'क्षम शक्ते हिते त्रिषु' इत्यमरः । द्वितीयमाश्रमं गार्हस्थ्यं सक्रमितुं प्राप्तुमय-
कालः । विद्याग्रहणानन्तर्यात्तस्येति भावः । 'कालसमयवेलासु तुमुन्' इति तुमुन् । सर्वो-
पकारक्षममित्यत्र मनु — 'यथा मातरमाश्रित्य सर्वे जीवन्ति जन्तव । वर्तन्ते गृहि-
णस्तद्वदाश्रित्येतर आश्रमाः ॥' इति ॥

कुशलप्रश्नं विधायामनप्रयोजनप्रश्नं चिकीर्षुराह—

तद्वार्हतो नाभिगमेन तृप्तं मनो नियोगक्रिययोत्सुकं मे ।

अप्याज्ञया शासितुरात्मना वा प्राप्तोऽसि संभावयितुं वनान्माम् ११

अर्हत्त पूज्यस्य प्रशस्तस्य । 'अर्ह प्रशसायाम्' इति शतृप्रत्ययः । तवाभिगमनेनागमन-
मात्रेण मे मनो न तृप्त न तुष्टम् । किंतु नियोगक्रिययाज्ञाकरणेनोत्सुक सोत्कण्ठम् । 'इष्टा-
र्थोद्युक्त उत्सुक' इत्यमरः । 'प्रसितोत्सुकाम्या तृतीया च' इति सप्तम्यर्थे तृतीया । शा-
स्तिर्गुरोराज्ञायप्यात्मना स्वतो वा । 'प्रकृत्यादिभ्य उपसङ्ख्यानम्' इति तृतीया । मा
सभावयितु वनात्प्राप्तोऽसि । गुर्वर्थे स्वार्थे वागमनमित्यर्थः ॥

इत्यर्घ्यपात्रानुमितव्ययस्य रघोरुदारामपि गां निशम्य ।

स्वार्थोपपत्तिं प्रति दुर्वलाशस्तमित्यवोचद्वरतन्तुशिष्यः ॥ १२ ॥

अर्घ्यपात्रेण मृण्मयेनानुमितो व्यय सर्वस्वत्यागो यस्य तस्य रघोरित्युक्तप्रकारामुदारा-
मोदार्ययुक्तामपि गां वाचम् । 'मनो नियोगक्रिययोत्सुक मे' इत्येवरूपाम् । 'स्वर्गेषुपशु-
वागवज्रदिङ्नेत्रघृणिभूतले । लङ्घ्यदृष्टयोः स्त्रिया पुंसि गौ' इत्यमरः । निशम्य श्रुत्वा
वरतन्तुशिष्यः कौत्सः स्वार्थोपपत्तिं स्वकार्यसिद्धिं प्रति दुर्वलाशः सन्मृण्मयपात्रदर्शना-
च्छिथिलमनोरथः सस्त रघुमिति वक्ष्यमाणप्रकारेणावोचत् ॥

सर्वत्र नो वार्तमवेहि राजन्नाथे कुतस्त्वय्यशुभं प्रजानाम् ।

सूर्ये तपत्यावरणाय दृष्टेः कल्पेत लोकस्य कथं तमिस्रा ॥ १३ ॥

हे राजन्, त्व सर्वत्र नोऽस्माकं वार्ते स्वास्थ्यमवेहि जानीहि । 'वार्ते वल्युन्यरोगे
च' इत्यमरः । 'वार्ते पाटवमारोग्य भव्य स्वास्थ्यमनामयम्' इति यादवः । न चैतदा-
श्चर्यमित्याह—नाथ इति । त्वयि नाथ ईश्वरे सति प्रजानामशुभं दुःखं कुत । तथाहि ।
अर्थान्तरं न्यस्यति—सूर्ये इत्यादिना । सूर्ये तपति प्रकाशमाने सति तमिस्रा तमस्तति ।
'तमिस्र तिमिर रोगे तमिस्रा तु तमस्ततौ । कृष्णपक्षनिशाया च' इति विश्वः । 'तमि-
स्रम्' इति पाठे तमिस्र तिमिरम् । 'तमिस्र तिमिर तम' इत्यमरः । लोकस्य जनस्य ।
'लोकस्तु भुवने जने' इत्यमरः । दृष्टेरावरणाय कथं कल्पेत । दृष्टिमावरितुं नालमित्यर्थः ।
कृपेरलमर्थत्वात्तद्योगे 'नमः स्वस्ति—' इत्यादिना चतुर्थी । 'अलमिति पर्याप्त्यर्थग्रहणम्'
इति भगवान्भाष्यकारः । कल्पेत सपथेतेत्यर्थः । कृपि सपथमाने चतुर्थीति वक्तव्यात् ॥
'तवाहत्त—' (५ । ११) इत्यादिनोक्तं यत्तत्र चित्रमित्याह—

भक्तिः प्रतीक्ष्येषु कुलोचिता ते पूर्वान्महाभाग तयाविशेषे ।

व्यतीतकालस्त्वहमभ्युपेतस्त्वामर्थिभावादिति मे विषादः ॥ १४ ॥

प्रतीक्ष्येषु पूज्येषु । 'पूज्य प्रतीक्ष्य' इत्यमरः । भक्तिरनुरागविशेषस्ते तव कुलो-
चिता कुलभ्यस्ता । 'अभ्यस्तेऽप्युचितं न्याय्यम्' इति यादवः । हे महाभाग सार्वभौम,
तया भक्त्या पूर्वानतिशेषेऽतिवर्तसे । किंतु सर्वत्र वार्ते चेत्ताहि कथं खेदस्त्रिंश इव दृ-
श्यसेऽत आह—व्यतीतेति । अहं व्यतीतकालोऽतिक्रान्तकालः सन्नर्थिभावात्त्वामभ्युपेत
इति मे मम विषादः ॥

शरीरमात्रेण नरेन्द्र तिष्ठन्नाभासि तीर्थप्रतिपादितर्द्धिः ।

आरण्यकोपात्तफलप्रसूतिः स्तम्बेन नीवार इवावशिष्टः ॥ १५ ॥

हे नरेन्द्र, तीर्थे सत्पात्रे प्रतिपादिता दत्तद्विधेन स तथोक्त । 'योनौ जलावतारं च मन्त्र्याद्यष्टादशस्वपि । पुण्यक्षेत्रे तथा पात्रे तीर्थे स्यादर्शनेष्वपि ॥' इति हलायुध । शरीरमात्रेण तिष्ठन् । आरण्यका अरण्ये भवा मनुष्या मनुप्रमुखाः । 'अरण्यान्मनुष्ये' इति वुञ्प्रत्यय । तैरुपात्ता फलमेव प्रसूतिर्यस्य स स्तम्बेन काण्डेनावशिष्टः । प्रकृत्या-दित्वात्तृतीया । नीवार इव । आभासि शोभसे ॥

स्थाने भवानेकनराधिपः सन्नकिञ्चनत्वं मखजं व्यनक्ति ।

पर्यायपीतस्य सुरैर्हिमांशोः कलाक्षयः श्लाघ्यतरो हि वृद्धेः ॥ १६ ॥

भवानेकनराधिपः सार्वभौम सन् । मखज मखजन्यम् । न विद्यते किञ्चन वस्येत्य-किञ्चन । मयूरव्यसकादित्वात्तत्पुरुष । तस्य भावस्तत्त्व निर्धनत्व व्यनक्ति प्रकटयति । स्थाने युक्तम् । 'युक्ते द्वे साप्रत स्थाने' इत्यमर । तथाहि । सुरैर्देवैः पर्यायेण क्रमेण पीतस्य हिमांशो कलाक्षयो वृद्धेरुपचयान्छ्लाघ्यतरो हि वर खलु । 'मणि शाणोल्लीढ समरविजयी हेतिनिहतो मदक्षीणो नागः शरदि सरितः श्यानपुलिना' । कलाशेषश्चन्द्र सुरतमृदिता बालवनिता तनिम्ना शोभन्ते गलितविभवाश्चार्थिषु नृपाः ॥' इति भाव । अत्र कामन्दकः— 'धर्मार्थे क्षीणकोषस्य क्षीणत्वमपि शोभते । सुरैः पीतावशेषस्य कृष्णपक्षे विधोरिव ॥' इति ॥

तदन्यतस्तावदनन्यकार्यो गुर्वर्थमाहर्तुमहं यतिष्ये ।

स्वस्त्यस्तु ते निर्गलिताम्बुगर्भं शरद्धनं नार्दति चातकोऽपि ॥ १७ ॥

तत्तस्मात्तावदनन्यकार्यं । 'यावत्तावच्च साकल्येऽवधौ मानेऽवधारणे' इति विश्वः । प्रयोजनान्तररहितोऽहमन्यतो वदान्यान्तराद्गुर्वर्थं गुरुधनमाहर्तुमर्जयितुं यतिष्य उ-योक्ष्ये । ते तुभ्य स्वस्ति शुभमस्तु । 'नमः स्वस्ति—' इत्यादिना चतुर्थी । तथाहि । चा-तकोऽपि । 'धरणीपतित तोय चातकाना रुजाकरम्' इति हेतोरनन्यगतिकोऽपीत्यर्थः । निर्गलितोऽम्ब्वेव गर्भो यस्य त शरद्धन नार्दति न याचते । 'अर्द गतौ याचने च' इति धातु । 'याचनार्थे रणेऽर्दनम्' इति यादव ॥

एतावदुक्त्वा प्रतियातुकामं शिष्यं महर्षेर्नृपतिर्निषिध्य ।

किं वस्तु विद्वन्गुरवे प्रदेयं त्वया कियद्वेति तमन्वयुङ्क्त ॥ १८ ॥

एतावद्वाक्यमुक्त्वा प्रतियातु कामो तस्य त प्रतियातुकाम गन्तुकामम् । 'तुष्कामम-नसौरपि' इति मकारलोप । महर्षेर्वरतन्तो शिष्य कौत्सं नृपती रघुनिषिध्य निवार्य । हे विद्वन्, त्वया गुरवे प्रदेयं वस्तु किं किमात्मकं कियत्किंपरिमाणं वा । इत्येव त कौ-त्समन्वयुङ्क्तापृच्छत् । 'प्रश्नोऽनुयोग पृच्छा च' इत्यमरः ॥

ततो यथावद्विहिताध्वराय तस्मै स्मयावेशविवर्जिताय ।

वर्णाश्रमाणां गुरवे स वर्णी विचक्षणः प्रस्तुतमाचचक्षे ॥ १९ ॥

ततो यथावद्व्याहर्म । अर्हार्थे वति । विहिताध्वराय विधिवदनुष्ठितयज्ञाय । सदा-
चारायेत्यर्थ । स्मयावेशविवर्जिताय गर्वाभिनिवेशशून्याय । अनुद्धतायेत्यर्थ । वर्णानां
ब्राह्मणादीनामाश्रमाणां ब्रह्मचर्यादीनां च गुरवे नियामकाय । 'वर्णां स्युर्ब्राह्मणादय' इति । 'ब्रह्मचारी गृही वानप्रस्थो भिक्षुश्चतुष्टये । आश्रमोऽस्त्री' इति चामर । सर्वकार्यनिर्वाहकायेत्यर्थ । तस्मै रघवे विचक्षणो विद्वान्वर्णी ब्रह्मचारी । 'वर्णनो ब्रह्मचारिणः' इत्यमर । 'वर्णाद्ब्रह्मचारिणि' इतीतिप्रत्यय । स कौत्स प्रस्तुत प्रकृतमाचचक्षे ॥

समाप्तविद्येन मया महर्षिर्विज्ञापितोऽभूद्रुदक्षिणायै ।

स मे चिरायास्खलितोपचारां तां भक्तिमेवागणयत्पुरस्तात् ॥ २० ॥

समाप्तविद्येन मया महर्षिर्गुरुदक्षिणायै गुरुदक्षिणास्वीकारार्थं विज्ञापितोऽभूत् । स च गुरुश्चिरायास्खलितोपचारा तां दुष्करा मे भक्तिमेव पुरस्तात्प्रथममगणयत्सख्यातवान् । भक्त्यैव सतुष्ट किं दक्षिणयेत्युक्तवानित्यर्थ । अथवा भक्तिमेव तां दक्षिणामगणयदिति योज्यम् ॥

निर्वन्धसंजातरुपार्थकार्श्यमचिन्तयित्वा गुरुणाहमुक्तः ।

वित्तस्य विद्यापरिसंख्यया मे कोटीश्चतस्रो दश चाहरेति ॥ २१ ॥

निर्वन्धेन प्रार्थनातिशयेन सजातरुषा सजातक्रोधेन गुरुणा । अर्थकार्श्यं दारिद्र्यमचिन्तयित्वाविचार्याहम् । वित्तस्य धनस्य चतस्रो दश च कोटीश्चतुर्दशकोटीर्मे मह्यमाह्वानयेति विद्यापरिसंख्यया विद्यापरिसंख्यानुसारेणैवोक्त । अत्र मनु — 'अङ्गानि वेदाश्चत्वारो भीमासा न्यायविस्तर । पुराण धर्मशाला च विद्या हेताश्चतुर्दश ॥' इति ॥

सोऽहं सपर्याविधिभाजनेन मत्वा भवन्तं प्रभुशब्दशेषम् ।

अभ्युत्सहे संप्रति नोपरोद्धुमल्पेतरत्वाच्छ्रुतनिष्क्रयस्य ॥ २२ ॥

सोऽहं सपर्याविधिभाजनेनार्घ्यपात्रेण भवन्तं प्रभुशब्द एव शेषो यस्य त मत्वा । नि स्व निश्चिद्येत्यर्थ । श्रुतनिष्क्रयस्य विद्यामूल्यस्याल्पेतरत्वादतिमहत्वात्सप्रत्युपरोद्धु निर्वन्धु नाभ्युत्सहे ॥

इत्थं द्विजेन द्विजराजकान्तिरावेदितो वेदविदां वरेण ।

एनोनिवृत्तेन्द्रियवृत्तिरेनं जगाद भूयो जगदेकनाथः ॥ २३ ॥

द्विजराजकान्तिश्चन्द्रकान्ति । 'द्विजराज शशधरो नक्षत्रेश क्षपाकर' इत्यमर 'तस्मात्सोमो राजा नो ब्राह्मणानाम्' इति श्रुते । द्विजराजकान्तित्वेनार्थावाप्तिवैराग्यं वारयति । एनस पापान्निवृत्तेन्द्रियवृत्तिर्यस्य स जगदेकनाथो रघुर्वेदविदा वरेण श्रेष्ठे द्विजेन कौत्सेनेत्यभावेदितो निवेदित सन् । एन कौत्स भूय पुनर्जगाद ॥

गुर्वर्थसर्थी श्रुतपारदृष्ट्वा रघोः सकाशादनवाप्य कामम् ।

गतो वदान्यान्तरमित्ययं मे मा भूत्परीवादनवावतारः ॥ २४ ॥

श्रुतस्य पार दृष्ट्वाऽऽदृतपारदृष्ट्वा । 'दृजे' कृतिप्' इति कृतिप् । गुर्वर्थं गुरुवक्षिणार्थं यथा तथार्थी चाचक्र । विशेषणद्वयेनाप्यस्याप्रत्याख्येयत्वमाह । रघो सकाशात्काम मनोरथमनवाचाप्राप्य वदान्यान्तर दात्रन्तर गत । 'स्युर्वदान्यस्थूललक्ष्यदानशौण्डा बहुप्रदे' इत्यमरः । इत्येवस्पोऽय परीवादस्यापवादस्य नवो नूतन प्रथमोऽवतार आविर्भावो मे मा भून्मास्तु । रघोरिति खनामग्रहण सभावितत्वद्योतनार्थम् । तथा च—'सभावितस्य चासीतिर्मरणादतिरेच्यते' इति भावः ॥

स त्वं प्रशस्ते महिते मदीये वसंश्चतुर्थोऽग्निरिवाभ्यगारे ।

द्वित्राण्यहान्यर्हसि सोढुमर्हन्यावद्यते साधयितुं त्वदर्थम् ॥ २५ ॥

स त्व महिते पूजिते प्रशस्ते प्रसिद्धे मदीयेऽभ्यगारे त्रेताभिशांलाया चतुर्थोऽग्नि-
रिव वमन्दित्राणि द्वे त्रीणि वाहानि दिनानि । 'सख्ययाव्ययामन्नादूराधिकसख्या'
सख्येये' इति बहुव्रीहि । 'बहुव्रीहौ सख्येये डजबहुगणात्' इति टच्प्रत्यय समा-
सान्तः । सोढुमर्हसि । हे अर्हन्मान्य, त्वदर्थं तव प्रयोजन साधयितुं यावद्यते यतिष्ये ।
'यावत्पुरानिपातयोर्लट्' इति भविष्यदर्थे लट् ॥

तथेति तस्यावितर्धं प्रतीतः प्रत्यग्रहीत्संगरमग्रजन्मा ।

गामात्तसारां रघुरप्यवेक्ष्य निष्कण्टुमर्थं चकमे कुवेरात् ॥ २६ ॥

अग्रजन्मा ब्राह्मण प्रतीत प्रीतः सस्तस्य रघोरवितथममोघ संगर प्रतिज्ञाम् ।
'अथ प्रतिज्ञाजिसविदापत्सु संगर' इत्यमरः । 'ता गिरम्' इति केचित्पठन्ति । तथेति प्रत्य-
ग्रहीन् । रघुरपि गा भूमिमात्तसारा गृहीतथनामवेक्ष्य कुवेरादर्थं निष्कण्टुमाहर्तुं चकमइयेष ॥

वसिष्ठमन्त्रोक्षणजान्प्रभावाद्बुद्ध्वाकाशमहीधरेषु ।

मरुत्सखस्येव बलाहकस्य गतिर्विजग्ने न हि तद्रथस्य ॥ २७ ॥

वसिष्ठस्य यन्मन्त्रेणोक्षणमभिमान्य प्रोक्षण तज्जात्प्रभावात्सामर्थ्याद्धेतोः । उदन्वदा-
काशमहीधरेषूदन्वत्पुष्पावाकाशे महीधरेषु वा । मरुत्सखस्य । मरुतः नखेति तत्पुरुषो
बहुव्रीहौ समासान्ताभावात् । ततो वायुसहायस्येति लभ्यते । वारीणां बाहको बलाहकः ।
पृषोदरादित्वात्पाधुः । तस्येव मेघस्येव । तद्रथस्य गतिः सचारो न विजग्ने न विहता हि ॥

अथाधिशिष्ये प्रयतः प्रदोषे रथं रघुः कल्पितशास्त्रगर्भम् ।

सामन्तसंभावनयैव धीरः कैलासनाथं तरसा जिगीषुः ॥ २८ ॥

अथ प्रदोषे रजनीमुखे । तत्काले यानाधिरोहणविधानात् । प्रयतो धीरो रघु ।
समन्ताद्भव सामन्तः । राजमात्रमिति संभावनयैव कैलासनाथ कुवेरं तरसा बलेन
जिगीषुर्जेतुमिच्छुः सन् । कल्पित सजित शस्त्र गर्भं यस्य त रथमधिशिष्ये । रथे श-
यितवानित्यर्थः । 'अधिशोऽह्स्यान्मा कर्म' इति कर्मत्वम् ॥

प्रातः प्रयाणाभिमुखाय तस्मै सविस्मयाः कोषगृहे नियुक्ताः ।

हिरण्मयीं कोषगृहस्य मध्ये वृष्टिं शशंसुः पतितां नभस्तः ॥ २९ ॥

प्रातः प्रयाणाभिमुखाय तस्मै रघवे कोषगृहे नियुक्ता अधिकृता भाण्डागारिका सविस्मया सन्त कोषगृहस्य मध्ये नभस्तो नभस्तः । पञ्चम्यास्तसिलप्रलय । पतिता हिरण्मयीं सुवर्णमयीम् । 'दाण्डिनायन-' इत्यादिना निपातनात्साधु । 'वृष्टिं शशंसु' कथयामासु ॥

तं भूपतिर्भासुरहेमराशिं लब्धं कुवेरादभियास्यमानात् ।

दिदेश कौत्साय समस्तमेव पादं सुमेरोरिव वज्रभिन्नम् ॥ ३० ॥

भूपती रघुः । अभियास्यमानादभिगमिष्यमाणात्कुवेराद्वधम् । वज्रेण कुलिशेन भिन्नं सुमेरो पादं प्रत्यन्तपर्वतमिव स्थितम् । 'पादा प्रत्यन्तपर्वता' इत्यमरः । 'शृङ्गम्' इति क्वचित्पाठः । तं भासुरं भास्वरम् । 'भञ्जभासमिदो घुरच्' इति घुरच् । हेमराशिं समस्तं कृत्स्नमेव कौत्साय दिदेश ददौ । न तु चतुर्दशकोटिमात्रमित्येवकारार्थः ॥

जनस्य साकेतनिवासिनस्तौ द्वावप्यभूतामभिनन्द्यसत्त्वौ ।

गुरुप्रदेयाधिकनिःस्पृहोऽर्थी नृपोऽर्थिकामादधिकप्रदश्च ॥ ३१ ॥

तावर्धिदातारौ द्वावपि साकेतनिवासिनोऽयोध्यावासिनः । 'साकेत' स्यादयोध्याया कोसला नन्दिनी च सा' इति यादवः । जनस्याभिनन्द्यसत्त्वौ सुखव्यवसायावभूताम् । 'द्रव्यामुव्यवसायेषु सत्त्वमस्ती तु जन्तुषु' इत्यमरः । कौ द्वौ । गुरुप्रदेयादधिकेऽतिरिक्तद्रव्ये निस्पृहोऽर्थी । अर्थिकामादर्थिमनोरथादधिकं प्रददातीति तथोक्तः । 'प्रे दाज' इति कप्रत्ययः । नृपश्च ॥

अथोष्ट्रवामीशतवाहितार्थं प्रजेश्वरं प्रीतमना महर्षिः ।

स्पृशन्करेणानतपूर्वकायं संप्रस्थितो वाचमुवाच कौत्सः ॥ ३२ ॥

अथ प्रीतमना महर्षिः कौत्सः संप्रस्थितः प्रस्थास्यमानः सन् । 'आशसाया भूतवच्च' इति भविष्यदर्शने क्तः । उष्ट्राणां क्रमेलकानां वामीनां वडवानां च शर्तैर्वाहितार्थं प्रापितधनमानतपूर्वकायम् । विनयनम्रमित्यर्थः । प्रजेश्वरः रघुः करेण स्पृशन्वाचमुवाच ॥

किमत्र चित्रं यदि कामसूर्भूर्वृत्ते स्थितस्याधिपतेः प्रजानाम् ।

अचिन्तनीयस्तु तव प्रभावो मनीषितं द्यौरपि येन दुग्धम् ॥ ३३ ॥

वृत्ते स्थितस्य । 'न्यायेनार्जनमर्थस्य वर्धनं पालनं तथा । सत्पात्रे प्रतिपत्तिश्च राजवृत्तं चतुर्विधम् ॥' इति कामन्दकः । तस्मिन्वृत्ते स्थितस्य प्रजानामधिपतेर्नृपस्य भूः कामान्सूत इति कामसूर्यदि । 'सत्सूद्रिपद्गृह-' इत्यादिना क्तिप् । अत्र कामप्रसवने किं चित्रम् । न चित्रमित्यर्थः । किंतु तव प्रभावो महिमा त्वचिन्तनीयः । येन त्वया द्यौरपि मनीषितमभिलषितं दुग्धम् । दुहेर्द्विकर्मकत्वादप्रधाने कर्मणि क्तः । 'प्रधानकर्मण्यार्व्येये लादीनाहुर्द्विकर्मणाम् । अप्रधाने दुहादीनां प्यन्ते कर्तुश्च कर्मणः ॥' इति स्वरणात् ॥

आशास्यमन्यत्पुनरुक्तभूतं श्रेयांसि सर्वाण्यधिजग्मुषस्ते ।

पुत्रं लभस्वात्मगुणानुरूपं भवन्तमीड्यं भवतः पितेव ॥ ३४ ॥

सर्वाणि श्रेयांसि शुभान्यधिजग्मुषः प्राप्तवतस्ते तवान्यत्पुत्रातिरिक्त्वाशास्यमाशी-
ध्यमाशसनीय वा पुनरुक्तभूतम् । सर्वे सिद्धमित्यर्थः । किं त्वीड्यं सुखं भवन्तं भवतः
पितेवात्मगुणानुरूपम् । त्वया तुल्यगुणमित्यर्थः । पुत्रं लभस्व प्राप्तुहि ॥

इत्थं प्रयुज्याशिषमग्रजन्मा राज्ञे प्रतीयाय गुरोः सकाशम् ।

राजापि लेभे सुतमाशु तस्मादालोकमर्कादिव जीवलोकः ॥ ३५ ॥

अग्रजन्मा ब्राह्मणः । 'अग्रजन्मा द्विजे श्रेष्ठे भ्रातरि ब्रह्मणि स्मृतः' इति विश्वः । इ-
त्थं राज्ञ आशिषं प्रयुज्य दत्त्वा गुरोः सकाशं समीपं प्रतीयाय प्राप । राजापि । जीव-
लोको जीवसमूहः । 'जीवं प्राणिनि गीष्पतौ' इति विश्वः । अर्कादालोकः प्रकाशमिव ।
'चैतन्यम्' इति पाठे ज्ञानम् । तस्मादपेराशु सुतं लेभे प्राप ॥

ब्राह्मे मुहूर्ते किल तस्य देवी कुमारकल्पं सुषुवे कुमारम् ।

अतः पिता ब्रह्मण एव नाम्ना तमात्मजन्मानमजं चकार ॥ ३६ ॥

तस्य रघोर्देवी महिषी ब्राह्मे । 'तस्येदम्' इत्यण् । ब्रह्मदेवताकेऽभिजिन्नामके मुहूर्ते
किलेपदसमाप्तं कुमारं कुमारकल्पं स्कन्दसदृशम् । 'ईषदसमाप्तौ—' इत्यादिना कल्पप्र-
त्ययः । कुमारं पुत्रं सुषुवे । 'कुमारो बालके स्कन्दे' इति विश्वः । अतो ब्राह्ममुहूर्तो-
त्पन्नत्वात्पिता रघुर्ब्रह्मणो विधेरेव नाम्ना तमात्मजन्मानं पुत्रमजमजनामकं चकार । 'अजो
हरौ हरे कामे विधौ छागे रघोः सुते' इति विश्वः ॥

रूपं तदोजस्वि तदेव वीर्यं तदेव नैसर्गिकमुन्नतत्वम् ।

न कारणात्स्वाद्धिभिदे कुमारः प्रवर्तितो दीप इव प्रदीपात् ॥ ३७ ॥

ओजस्वि तेजस्वि बलिष्ठं वा । 'ओजस्तेजसि धातूनामवष्टम्भप्रकाशयोः' । ओजो बले च
दीप्तौ च' इति विश्वः । रूपं वपुः । 'अथ रूपं नपुंसकम् । स्वभावाकृतिसौन्दर्यवपुषि
श्लोकशब्दयोः ॥' इति विश्वः । तदेव पैतृकमेव । वीर्यं शौर्यं तदेव । नैसर्गिकं स्वाभावि-
कमुन्नतत्वं तदेव । तादृशमेवेत्यर्थः । कुमारो बालकः । प्रवर्तितः उत्पादितो दीपः प्रदीपा-
त्स्वोत्पादकदीपादिव । स्वात्स्वकीयात् । 'पूर्वादिभ्यो नवभ्यो वा' इति स्माद्धावो वैक-
ल्पिकः । कारणाजनकान्न विभिदे भिन्नो नाभूत् । सर्वात्मना तादृश एवाभूदित्यर्थः ॥

उपात्तविद्यं विधिवद्गुरुभ्यस्तं यौवनोद्भेदविशेषकान्तम् ।

श्रीः सामिलाषापि गुरोरनुज्ञां धीरेव कन्या पितुराचकाह्व ॥ ३८ ॥

गुरुभ्यो विधिवद्यथाशास्त्रमुपात्तविद्यं लब्धविद्यम् । यौवनस्योद्भेदादाविर्भावाद्भेदोवि-
शेषेण कान्तः सौम्यः तमजः प्रति सामिलाषापि श्रीः । धीरा स्थिरोन्नतचित्ता । 'स्थिरा चि-
र्यया तु तद्वैर्यमिति सञ्ज्ञितम्' इति भूपालः । कन्या पितुरिव । गुरोरनुज्ञामाचकाह्वे-

येष । यौवराज्याहोऽभूदित्यर्थः । अनुज्ञाशब्दात्पितृपारतन्वयमुपमामभ्यात्पाणिग्रहण-
योग्यता च ध्वन्यते ॥

अथेश्वरेण ऋथकैशिकानां स्वयंवरार्थं स्वसुरिन्दुमत्याः ।

आप्तः कुमारानयनोत्सुकेन भोजेन दूतो रघवे विसृष्टः ॥ ३९ ॥

अथ स्वसुरभिगिन्या इन्दुमत्या स्वयंवरार्थं कुमारस्याजस्यानयन उत्सुकेन ऋथकैशि-
कानां विदर्भदेशानामीश्वरेण स्वामिना भोजेन राज्ञाप्तो हितो दूतो रघवे विसृष्टः प्रेषितः ।
क्रियामात्रयोगेऽपि चतुर्थी ॥

तं श्लाघ्यसंवन्धमसौ विचिन्त्य दारक्रियायोग्यदशं च पुत्रम् ।

प्रस्थापयामास ससैन्यमेनमृद्धां विदर्भाधिपराजधानीम् ॥ ४० ॥

असौ रघुस्त भोज श्लाघ्यसंवन्धमनूचानत्वादिगुणयोगात्स्पृहणीयसंवन्ध विचिन्त्य वि-
चार्य पुत्रं च दारक्रियायोग्यदशं विवाहयोग्यवयसं विचिन्त्य ससैन्यमेनपुत्रमृद्धां समृद्धां
विदर्भाधिपस्य भोजस्य राजधानीं पुरीं प्रति प्रस्थापयामास । धीयतेऽस्यामिति धानी ।
'करणाधिकरणयोश्च' इत्याधिकरणे ल्युट्प्रत्ययः । राज्ञा धानीति विग्रहः ॥

तस्योपकार्यारचितोपचारा वन्येतरा जानपदोपदाभिः ।

मार्गे निवासा मनुजेन्द्रसूनोर्वभूवुरुद्यानविहारकल्पाः ॥ ४१ ॥

उपकार्यास्तु राजयोग्येषु पटभवनादिषु । 'सौधोऽस्त्री राजसदनमुपकार्योपकारिको' इ-
त्यमरवचनव्याख्योने क्षीरस्वामी । उपक्रियत उपकरोति वा पटमण्डपादि राजसदनमिति ।
रचिता उपचारा शयनादयो येषु ते तथोक्ताः । जानपदानां जनपदेभ्य आगतानामुपदा-
भिरुपायनैः । वन्या वने भवा इतरे येषां ते वन्येतरा । अवन्या इत्यर्थः । 'न बहुव्रीहौ' इति
सर्वनामसज्ञानिषेधः । तत्पुरुषे सर्वनामसज्ञा दुर्वारैव । तस्य मनुजेन्द्रसूनोरजस्य मार्गे
निवासा वासनिका उद्यानान्याक्रीडाः । 'पुमानाक्रीड उद्यानम्' इत्यमरः । तान्येव विहारा
विहारस्थानानि तत्कल्पाः । तत्सदृशा इत्यर्थः । 'इषदसमाप्तौ' इति कल्पप्रत्ययः । वभूवुः ॥

स नर्मदारोधसि सीकराद्रैर्मरुद्भिरानर्तितनक्तमाले ।

निवेशयामास विलङ्घिताध्वा क्लान्तं रजोधूसरकेतु सैन्यम् ॥ ४२ ॥

विलङ्घिताध्वातिक्रान्तमार्गं सोऽज सीकराद्रैः । शीतलैरित्यर्थः । मरुद्भिर्वातैरानर्तितं
कम्पिता नक्तमालाश्चिरविल्वाख्यवृक्षभेदाः । 'चिरविल्वो नक्तमालः करजश्च करञ्जके'
इत्यमरः । यस्मिंस्तस्मिन् । निवेशार्हः इत्यर्थः । नर्मदाया रोधसि रेवायास्तीरे क्लान्त
श्रान्त रजोभिर्धूसरा केतवो ध्वजा यस्य तत्सैन्यं निवेशयामास ॥

अथोपरिष्ठाद्भ्रमरैर्भ्रमद्भिः प्राक्सूचितान्तःसलिलप्रवेशः ।

निर्धौतदानामलगण्डभित्तिर्वन्यः सरित्तो गज उन्ममज्ज ॥ ४३ ॥

अथोपरिष्ठाद्भ्रमरैः । 'उपर्युपरिष्ठात्' इति निपातः । भ्रमद्भिः । मदलोभादिति भावः ।

भ्रमरैः प्रागुन्मज्जनात्पूर्वं सूचितो ज्ञापितोऽन्तःसलिले प्रवेशो यस्य स तथोक्तः । नि-
धौतदाने क्षालितमदे अत एवामले गण्डमिती यस्य स तथोक्तः । 'दानं गजमदे त्यागे'
इति शाश्वतः । प्रशस्तौ गण्डौ गण्डमिती । 'प्रशसावचनैश्च' इति समासः । भित्तिशब्द
प्रशस्तार्थः । तथा च गणरत्नमहोदधौ—'मतल्लिकोद्धमिथा' स्युः प्रकाण्डस्थलभित्तय'
इति । भित्तिः प्रदेशो वा । 'भित्तिः प्रदेशे कुण्डेऽपि' इति विश्वः । निधौतदानेनामला
गण्डभित्तिर्यस्येति वा । वन्यो गजः सरित्तो नर्मदायाः सकाशात् । पञ्चम्यास्तसिलप्रत्ययः ।
उन्ममज्जोत्थितः ॥

निःशेषविक्षालितधातुनापि वप्रक्रियामृक्षवतस्तटेषु ।

नीलोर्ध्वरेखाशबलेन शंसन्दन्तद्वयेनाश्मविकुण्ठितेन ॥ ४४ ॥

कथंभूतो गजः । निःशेषविक्षालितधातुनापि धौतगैरिकादिनापि । नीलाभिरूर्ध्वाभी
रेखाभिस्तटाभिधातजनिताभिः शबलेन कर्बुरेण । 'चित्रं किर्मीरकल्माषशबलेताश्च कर्बुरे'
इत्यमरः । अश्मभिः पाषाणैर्विकुण्ठितेन कुण्ठीकृतेन दन्तद्वयेन । ऋक्षवान्नाम कश्चित्तत्रत्यः
पर्वतः । तस्य तटेषु वप्रक्रिया वप्रक्रीडाम् । उत्खातकेलमित्यर्थः । 'उत्खातकेलि शृङ्गा-
धैर्वप्रक्रीडा निगद्यते' इति शब्दार्णवः । शंसन्कथयन् । सूचयन्मित्यर्थः । युग्मम् ॥

संहारविक्षेपलघुक्रियेण हस्तेन तीराभिमुखः सशब्दम् ।

बभौ स भिन्दन्वृहतस्तरंगान्वार्यर्गलाभङ्ग इव प्रवृत्तः ॥ ४५ ॥

संहारविक्षेपयो संकोचनप्रसारणयोर्लघुक्रियेण क्षिप्रव्यापारेण । 'लघु क्षिप्रतर द्रुतम्'
इत्यमरः । हस्तेन शुण्डादण्डेन । 'हस्तो नक्षत्रभेदे स्यात्करेभकरयोरपि' इति विश्वः । सशब्द
सघोष वृहतस्तरगान्भिन्दन्विदारयस्तीराभिमुखः स गजः । वारी गजवन्धनस्थानम् । 'वारी
तु गजवन्धनी' इति यादवः । वार्या अर्गलाया विष्कम्भस्य भङ्गे भञ्जने प्रवृत्त इव बभौ ॥

शैलोपमः शैवलमञ्जरीणां जालानि कर्षन्नुरसा स पश्चात् ।

पूर्वं तदुत्पीडितवारिराशिः सरित्प्रवाहस्तटमुत्ससर्प ॥ ४६ ॥

शैलोपमः स गजः शैवलमञ्जरीणां जालानि वृन्दान्युरसा कर्षन्पश्चात्तटमुत्ससर्प ।
पूर्वं तेन गजेनोत्पीडितो बुनो वारिराशिर्यस्य स सरित्प्रवाहस्तटमुत्ससर्प ॥

तस्यैकनागस्य कपोलभित्त्योर्जलावगाहक्षणमात्रशान्ता ।

वन्येतरानेकपदर्शनेन पुनर्दिदीपे मददुर्दिनश्रीः ॥ ४७ ॥

तस्यैकनागस्यैकाकिनो गजस्य कपोलभित्त्योर्जलावगाहेन क्षणमात्र शान्ता निवृत्ता मद-
दुर्दिनश्रीर्मदवर्षलक्ष्मीर्वन्येतरैषा ग्राम्याणामनेकपाना द्विपाना दर्शनेन पुनर्दिदीपे ववृधे ॥

सप्तच्छदक्षीरकटुप्रवाहमसह्यमाघ्राय मदं तदीयम् ।

विलङ्घिताधोरणतीव्रयत्नाः सेनागजेन्द्रा विमुखा बभूवुः ॥ ४८ ॥

सप्तच्छदस्य वृक्षविशेषस्य क्षीरवत्कटुः सुरभिः प्रवाहः प्रसारो यस्य तम् । 'कटुतिक्त-

कषायास्तु सौरभ्येऽपि प्रकीर्तिता 'इति यादव । असह्य तदीय मदमाग्राय सेनागजेन्द्रा । विलङ्घितस्तिरस्कृत आधोरणाना हस्तिपकाना तीव्रो महान्यलो यैस्ते तथोक्ता सन्तः । 'आधोरणा हस्तिपका हस्त्यारोहा निषादिनः' इत्यमर । विमुखा । पराङ्मखा वभूवुः ॥

स छिन्नबन्धद्रुतयुग्यशून्यं भग्नाक्षपर्यस्तरथं क्षणेन ।

रामापरित्राणविहस्तयोधं सेनानिवेशं तुमुलं चकार ॥ ४९ ॥

स गज । छिन्ना बन्धा यैस्ते छिन्नाबन्धा द्रुता पलायिताः । युग वहन्तीति युग्या वा-
हा यस्मिन्सः । स चासौ शून्यश्च तम् । भग्ना अक्षा रथावयवदारुविशेषाः । 'अक्षोरथ-
स्यावयवे पाशकेऽप्यक्षमिन्द्रियम्' इति शाश्वतः । येषां ते भग्नाक्षा अत एव पर्यस्ता प-
तिता रथा यस्मिन्साम् । रामाणा स्त्रीणां परित्राणे सरक्षणे विहस्ता व्याकुलाः । 'विहस्त-
व्याकुली समी' इत्यमर । योधा यस्मिन्सः सेनानिवेशं शिविरं क्षणेन तुमुलं सकुलं चकार ॥

तमापतन्तं नृपतेरवध्यो वन्यः करीति श्रुतवान्कुमारः ।

निवर्तयिष्यन्विशिखेन कुम्भे जघान नात्यायतरुष्टशार्ङ्गः ॥ ५० ॥

नृपते राज्ञो वन्यः कर्षवध्य इति श्रुतवाञ्छास्त्राज्ज्ञातवान्कुमार आपतन्तमभिधावन्त
त गज निवर्तयिष्यन्न तु प्रहरिष्यन् । अत एव नात्यायतमनतिदीर्घं यथा स्यात् । नञर्थस्य
नशब्दस्य सुप्सुपेति समासः । रुष्टशार्ङ्ग ईषदाकृष्टचाप सन्विशिखेन वाणेन कुम्भे ज-
घान । अत्र चाक्षुषः—'लक्ष्मीकामो युद्धादन्यत्र करिवध न कुर्यात् । इयं हि श्रीर्ये
करिणः' इति । अत एव 'युद्धादन्यत्र' इति द्योतनार्थमेव वन्यग्रहणं कृतम् ॥

स विद्धमात्रः किल नागरूपमुत्सृज्य तद्विस्मितसैन्यदृष्टः ।

स्फुरत्प्रभामण्डलमध्यवर्तिं कान्तं वपुर्व्योमचरं प्रपेदे ॥ ५१ ॥

स गजो विद्धमात्रस्ताडितमात्रः किल न तु प्रहतस्तथापि नागरूपं गजशरीरमुत्सृज्य ।
तेन वृत्तान्तेन विस्मितस्तद्विस्मितैः सैन्यैर्दृष्टं सन् । स्फुरत् प्रभामण्डलस्य मध्यवर्तिं
कान्तं मनोहरं व्योमचरं वपुः प्रपेदे प्राप ॥

अथ प्रभावोपनतैः कुमारं कल्पद्रुमोत्थैरवकीर्य पुष्पैः ।

उवाच वाग्मी दशनप्रभाभिः संवर्धितोरःस्थलतारहारः ॥ ५२ ॥

अथ प्रभावेनोपनतैः प्राप्तैः कल्पद्रुमोत्थैः कल्पवृक्षोत्पन्नैः पुष्पैः कुमारमजमवकीर्याभि-
वृष्य दशनप्रभाभिर्दन्तकान्तिभिः संवर्धिता उरःस्थले ये तारहारा स्थूला मुक्ताहारास्ते
येन स तथोक्तः । वाचोऽस्य सन्तीति वाग्मी वक्ता । 'वाचो गिमनि' इति गिमनिप्रत्ययः ।
स पुरुष उवाच ॥

मतङ्गशापादवलेपमूलादवाप्तवानसि मतङ्गजत्वम् ।

अवेहि गन्धर्वपतेस्तनूजं प्रियंवदं मां प्रियदर्शनस्य ॥ ५३ ॥

अवलेपमूलाद्वर्षहेतुकात् । 'अवलेपस्तु गर्वे स्याल्लेपने द्वेषणेऽपि च' इति विश्वः । मत-
ङ्गस्य मुने शापान्मतङ्गजत्वमवाप्तवानसि । मां प्रियदर्शनस्य प्रियदर्शनाख्यस्य गन्धर्वपते-

न्धर्वराजस्य तनूज पुत्रम् । 'स्त्रिया मूर्तिस्तनुस्तनू' इत्यमर । तन्वादेर्वेत्यूडिति केचित् । प्रियवद प्रियवदाख्यमवेहि जानीहि । प्रिय वदतीति प्रियवद । 'प्रियवशं वद खच्' इति श्चप्रत्यय ॥

स चानुनीतः प्रणतेन पश्चान्मया महर्षिमृदुतामगच्छत् ।

उष्णत्वमश्यातपसंप्रयोगाच्छैत्यं हि यत्सा प्रकृतिर्जलस्य ॥ ५४ ॥

स महर्षिश्च प्रणतेन मयानुनीत सन्पश्चान्मृदुता शान्तिमगच्छत् । तथाहि । जलस्यो-
ष्णत्वमग्नेरातपस्य वा संप्रयोगात्सपर्कात् । न तु प्रकृत्योष्णत्वम् । यच्छैत्यं सा प्रकृति ख-
भाव । विधेयप्राधान्यात्सेति स्त्रीलिङ्गनिर्देश । महर्षाणां शान्तिरेव स्वभावो न क्रोध इत्यर्थः ॥

इक्ष्वाकुवंशप्रभवो यदा ते भेत्स्यत्यजः कुम्भमयोमुखेन ।

संयोक्ष्यसे स्वेन वपुर्महिम्ना तदेत्यवोचत्स तपोनिधिर्माम् ॥ ५५ ॥

इक्ष्वाकुवंश' प्रभवो यस्य सोऽजो यदा ते कुम्भमयोमुखेन लोहाग्नेण शरेण भेत्स्यति वि-
दारयिष्यति तदा स्वेन वपुषो महिम्ना पुन संयोक्ष्यसे सगस्यस इति स तपोनिधिर्मामवोचत् ॥

संमोचितः सत्त्ववता त्वयाहं शापाच्चिरप्रार्थितदर्शनेन ।

प्रतिप्रियं चेद्भवतो न कुर्यां वृथा हि मे स्यात्स्वपदोपलब्धिः ॥ ५६ ॥

चिरप्रार्थित दर्शने यस्य तेन सत्त्ववता बलवता त्वयाहं शापात्संमोचितो मोक्ष प्रापित ।
भवत प्रतिप्रिय प्रत्युपकारन कुर्यां चेन्मे स्वपदोपलब्धि स्वस्थानप्राप्तिः । 'पद व्य-
सितत्राणस्थानलक्ष्माद्विवस्तुषु' इत्यमर । वृथा स्याद्वि । तदुक्तम्—'प्रतिकर्तुमशक्तस्य
जीवितान्मरणं वरम्' इति ॥

संमोहनं नाम सखे ममास्त्रं प्रयोगसंहारविभक्तमन्त्रम् ।

गान्धर्वमादत्स्व यतः प्रयोक्तुर्न चारिर्हिंसा विजयश्च हस्ते ॥ ५७ ॥

हे सखे । सखिशब्देन समप्राणतोक्ता । यथोक्तम्—'अत्यागसहनो बन्धु सदैवानुमत'
सुहृत् । एकक्रिय भवेन्मित्रं समप्राणं सखा मत ॥' इति । प्रयोगसंहारयोर्विभक्तमन्त्रं गा-
न्धर्वं गान्धर्वदेवताकम् । समोह्यतेऽनेनेति समोहनं नाम ममास्त्रमादत्स्वगृहाण । यतोऽस्त्रा-
त्प्रयोक्तुरस्त्रप्रयोगिणोऽरिर्हिंसा न च विजयश्च हस्ते । हस्तगतो विजयो भवतीत्यर्थः ॥

वधलजितं कथमस्त्रग्रहणपरं स्यामिति चेत्तत्राह—

अलं हिंसा मां प्रति यन्मुहूर्तं दयापरोऽभूः प्रहरन्नपि त्वम् ।

तस्मादुपच्छन्दयति प्रयोज्यं मयि त्वया न प्रतिषेधरौक्ष्यम् ॥ ५८ ॥

किं च । मां प्रति हिंसा प्रहारनिमित्तयालम् । कुत । यद्यतो हेतोस्त्व मां प्रहरन्नपि
मुहूर्तं दयापरं कृपालुरभूः । तस्मादुपच्छन्दयति प्रार्थयमाने मयि त्वया । प्रतिषेधं परि-
हार । स एव रौक्ष्यं पारुष्यम् । तत्र प्रयोज्यं न कर्तव्यम् ॥

तथेत्युपस्पृश्य पयः पवित्रं सोमोद्भवायाः सरितो नृसोमः ।

उदङ्मुखः सोऽस्त्रविदस्त्रमन्त्रं जग्राह तस्मान्निगृहीतशापात् ॥ ५९ ॥

ना सोमश्चन्द्र इव नृसोम । उपमितसमास । 'सोम ओषधिचन्द्रयो' इति शाश्वत । पुरुषश्रेष्ठ इत्यर्थः । अस्त्रविदस्त्रज्ञः सोऽजस्तथेति सोम उद्भवो यस्या सा तस्या सोमोद्भवाया सरितो नर्मदाया । 'रेवा तु नर्मदा सोमोद्भवा मेखलकन्यका' इत्यमरः । पवित्रं पय उपस्पृश्य पीत्वा । आचम्येत्यर्थः । उदङ्मुखः सन्निगृहीतशान्निर्वातितशापात् । उपकृतादित्यर्थः । तस्मात्प्रियवदादस्त्रमन्त्रं जग्राह ॥

एवं तयोरध्वनि दैवयोगादासेदुषोः सख्यमचिन्त्यहेतुः ।

एको ययौ चैत्ररथप्रदेशान्सौराज्यरम्यान्परो विदर्भान् ॥ ६० ॥

एवमध्वनि मार्गे दैवयोगादैववशादचिन्त्यहेत्वनिर्धार्यहेतुक सख्य सखित्वम् । 'सख्युर्य' इति यप्रत्ययः । आसेदुषो प्राप्तवतोस्तयोर्मध्य एको गन्धर्वश्चैत्ररथस्य कुबेरोद्यानस्य प्रदेशान् । 'अस्योद्यान चैत्ररथम्' इत्यमरः । अपरोऽजः सौराज्येन राजन्वत्तया रम्यान्विदर्भान्विदर्भदेशान्ययौ ॥

तं तस्थिवासं नगरोपकण्ठे तदागमारूढगुरुप्रहर्षः ।

प्रत्युज्जगाम क्रथकैशिकेन्द्रश्चन्द्रं प्रवृद्धोर्मिरिवोर्मिमाली ॥ ६१ ॥

नगरस्योपकण्ठे समीपे तस्थिवास स्थित तमज तस्याजस्यागमेनागमनेनारूढ उत्पन्नो गुरु प्रहर्षो यस्य स क्रथकैशिकेन्द्रो विदर्भराजः । प्रवृद्धोर्मिरिवोर्मिमाली समुद्रश्चन्द्रमिव । प्रत्युज्जगाम ॥

प्रवेश्य चैनं पुरमग्रयायी नीचैस्तथोपाचरदर्पितश्रीः ।

मेने यथा तत्र जनः समेतो वैदर्भमागन्तुमजं गृहेशम् ॥ ६२ ॥

एनमजमग्रयायी । सेवाधर्मेण पुरो गच्छन्नित्यर्थः । नीचैर्नम्र पुर प्रवेश्य प्रवेश कारयित्वा प्रीत्यार्पितश्रीस्तथा तेन प्रकारेणोपाचरदुपचरितवान् । यथा येन प्रकारेण तत्र पुरे समेतो मिलितो जनो वैदर्भं भोजमागन्तुं प्राधूणिकमेने । अज गृहेश गृहपति मेने ॥

तस्याधिकारपुरुषैः प्रणतैः प्रदिष्टां

प्राग्द्वारवेदिविनिवेशितपूर्णकुम्भाम् ।

रम्यां रघुप्रतिनिधिः स नचोपकार्यां

वाल्यात्परामिव दशां मदनोऽध्युवास ॥ ६३ ॥

रघुप्रतिनिधी रघुकल्प । रघुतुल्य इत्यर्थः । उक्तं च दण्डिना सादृश्यवाचकप्रस्तावे-
'कल्पदेशीयदेश्यादि प्रत्ययप्रतिनिधी अपि' इति । सोऽजः प्रणतैर्नमस्कृतवद्भिः । कर्तरि क्तः । तस्य भोजस्याधिकारो नियोगस्तस्य पुरुषैः । अधिकृतैरित्यर्थः । प्रदिष्टा निदिष्टा प्राग्द्वारस्य वेद्या विनिवेशित प्रतिष्ठापित पूर्णकुम्भो यस्यास्ताम् । स्थापितमङ्गलकलशमि-

त्वर्थं । रम्या रमणीया नवोपकार्या नूतन राजभवनम् । 'उपकार्या राजसन्न्युपचार-
चितेऽन्यवत्' इति विश्वः । मदनो बाल्यात्परा शैशवादनन्तरा दशामिव । यौवनमिवेत्य-
र्थः । अध्युवासाधिष्ठितवान् । तत्रोषितवानित्यर्थः । 'उपान्वध्याङ्गसः' इति कर्मत्वम् ॥

तत्र स्वयंवरसमाहृतराजलोकं

कन्याललाम कमनीयमजस्य लिप्सोः ।

भावावबोधकलुषा दयितेव रात्रौ

निद्रा चिरेण नयनाभिमुखी बभूव ॥ ६४ ॥

तत्रोपकार्यायाम् । स्वयवरनिमित्त समाहृतः समेलितो राजलोकौ येन तत्कमनीय
स्पृहणीय कन्याललाम कन्यासु श्रेष्ठम् । 'ललामोऽस्त्री ललामापि प्रभावे पुरुषे ध्वजे ।
श्रेष्ठभूषाण्डशृङ्गपुच्छचिह्नाश्चलिङ्गिषु ॥' इति यादव । लिप्सोर्लब्धुमिच्छो । लभे स-
न्नन्तादुप्रत्ययः । अजस्य भावावबोधे पुरुषस्याभिप्रायपरिज्ञाने कलुषासमर्था दयि-
तेव । रात्रौ निद्रा चिरेण नयनाभिमुखी बभूव । 'राजान कामिन चौर प्रविशन्ति प्र-
जागरा' इति भावः । अभिमुखीशब्दो दीपन्तश्च्यन्तो वा ॥

तं कर्णभूषणानिपीडितपीवरं

शय्योत्तरच्छदविमर्दकृशाङ्गरागम् ।

सूतात्मजाः सवयसः प्रथितप्रबोधं

प्राबोधयन्नुषसि वाग्भिरुदारवाचः ॥ ६५ ॥

कर्णभूषणाभ्या निपीडितौ पीवरौ पीनावसौ यस्य तम् । शय्याया उत्तरच्छदस्योप-
र्यास्तरणवस्त्रस्य विमर्देन घर्षणेन कृशो विमलोऽङ्गरागो यस्य तम् । न त्वङ्गनासङ्गादिति
भावः । प्रथितप्रबोधः प्रकृष्टज्ञान तमेनमज सवयसः समानवयस्का उदारवाचः प्रग-
त्भगिरः सूतात्मजा वन्दिपुत्राः । 'वैतालिका' इति वा पाठः । 'वैतालिका बोधकरा'
इत्यमरः । वाग्भिः स्तुतिपाठैरुषसि प्राबोधयन्प्रबोधयामासु ॥

रात्रिर्गता मतिमतां वर मुञ्च शय्यां

धात्रा द्विधैव ननु धूर्जगतो विभक्ता ।

तामेकतस्तव विभर्ति गुरुर्विनिद्र-

स्तस्या भवानपरधुर्यपदावलस्वी ॥ ६६ ॥

हे मतिमता वर । निर्धारणे षष्ठी । रात्रिर्गता । शय्या मुञ्च । विनिद्रो भवेत्यर्थः । विनि-
द्रत्वे फलमाह—वात्रेति । धात्रा ब्रह्मणा जगतो धूर्भारः । 'धू' स्यादानमुखे भारे' इति
यादवः । द्विधैव । द्वयोरेवेत्यर्थः । एवकारस्तृतीयनिषेधार्थः । विभक्ता ननु विभज्य स्थापि-
ताखलु । तत्किमत आह—ता गुरमेकत एककोटौ तव गुरुः पिता विनिन्द्रः सन्निवर्ति ।

तस्या दुरो भवान् । धुर वहतीति धुर्यो भारवाही । तस्य पद वहनस्थानम् । अपर यदु-
र्यपद तदवलम्बी । ततो विनिद्रो भवेत्यर्थः । न ह्यभयवाह्यमेको वहतीति भावः ॥

निद्रावशेन भवताप्यनवेक्षमाणा

पर्युत्सुकत्वमवला निशि खण्डितेव ।

लक्ष्मीर्विनोदयति येन दिगन्तलम्बी

सोऽपि त्वदाननरुचिं विजहाति चन्द्रः ॥ ६७ ॥

चन्द्रारविन्दराजवदनादयो लक्ष्मीनिवासस्थानानीति प्रसिद्धिमाश्रित्योच्यते । निद्राव-
शेन निद्राधीनेन । छ्यन्तरासङ्गोऽत्र ध्वन्यते । भवता पर्युत्सुकत्वमपि । त्वय्यनुरक्तत्वम-
पीत्यर्थः । 'प्रसितोत्सुकाम्या तृतीया च' इति सप्तम्यर्थे तृतीया । अपिशब्दस्तद्विषयानुरा-
गस्थानपेक्ष्यत्वद्योतनार्थः । निशि खण्डिता भर्तुरन्यासङ्गज्ञानकलुषितावलेव नायिकेव ।
'ज्ञातेऽन्यासङ्गविकृते खण्डितेर्ष्याकिपायिता' इति दशरूपके । अनवेक्षमाणाविचारयन्ती
सती । उपेक्षमाणेत्यर्थः । 'ह्यनवेक्ष्यमाणा' इति पाठे निद्रावशेन भवतानवेक्ष्यमाणानिरी-
। कर्मणि शानच् । लक्ष्मीः प्रयोजककर्त्री येन प्रयोज्येन चन्द्रेण पर्युत्सुकत्व त्व-

। 'कालाक्षमत्वमौत्सुक्य मनस्तापज्वरादिकृत्' इत्यलकारे । विनोदयति नि-
रासयतीति योजना । शेष पूर्ववत् । नायस्त्वर्थोपपत्तिमपश्यन्निम पक्षमुपैक्षिष्ट । लक्ष्मी-
येन चन्द्रेण सह । त्वदाननसदृशत्वादिति भावः । विनोदयति विनोद करोति । विनोदश-
ब्दात् 'तत्करोति तदाचष्टे' इति णिच्प्रत्ययः । सादृश्यदर्शनादयो हि विरहिणा विनोद-
स्थानानीति भावः । स चन्द्रोऽपि दिगन्तलम्बी पश्चिमाशा गतः सन् । अस्त गच्छन्नि-
त्यर्थः । अत एव त्वदाननरुचिं विजहाति । त्वन्मुखसादृशं त्यजतीत्यर्थः । अतो निद्रा
विहाय ता लक्ष्मीमनन्यशरणा परिगृहाणेति भावः ॥

तद्वल्युना युगपदुन्मिषितेन ताव-

त्सद्यः परस्परतुलामधिरोहतां द्वे ।

प्रस्पन्दमानपरुषेतरतारमन्त-

श्चक्षुस्तव प्रचलितभ्रमरं च पद्मम् ॥ ६८ ॥

तत्तत्सालक्ष्मीपरिग्रहणाद्वल्युना मनोज्ञेन । 'वल्गु स्थाने मनोज्ञे च वल्गु भाषितमन्यवत्
इति विश्व । युगपत्तावदुन्मिषितेन युगपदेवोन्मीलितेन सद्यो द्वे अपि परस्परतुलामन्योन्य
सादृश्यमधिरोहता प्राप्नुताम् । प्रार्थनाया लोढुं के द्वे । अन्तः प्रस्पन्दमाना चलन्ती परुषे
तरा स्निग्धा तारा कनीनिका यस्य तत्तयोक्तम् । 'तारकाक्ष कनीनिका' इत्यमरः । त
चक्षुः । अन्तः प्रचलितभ्रमर चलद्भृङ्ग पद्मं च । युगपदुन्मेषे सति सपूर्णसादृश्यलाभ इति
भावः ॥

वृन्ताच्छ्रुथं हरति पुष्पमनोकहानां

संच्रज्यते सरसिजैररुणांशुभिन्नैः ।

स्वाभाविकं परगुणेन विभातवायुः

सौरभ्यमीप्सुरिव ते मुखमारुतस्य ॥ ६९ ॥

विभातवायु प्रभातवायु स्वाभाविक नैसर्गिक ते तव मुखमारुतस्य निःश्वासपवनस्य सौरभ्यम् । तादृक्संगन्यमित्यर्थः । परगुणेनान्यदीयगुणेन । साकामिकगन्धेनेत्यर्थः । ईप्सु-
रासुमिच्छुरिव । 'आज्जपृथामीत्' इतीकारादेशः । अनोकहाना वृक्षाणा ह्ययं शिथिल
पुष्पं वृन्तात्पुष्पवन्धनात् । 'वृन्त प्रसववन्धनम्' इत्यमरः । हरत्यादत्ते । अरुणाशुभिन्नै-
स्तरणिकिरणोद्बोधितैः सरमि जातैः सरसिजैः कमलैः सह । 'तत्पुरुषे कृति बहुलम्' इति
मत्तम्या अलङ्कृतम् । संसृज्यते सगच्छते । सृजेद्वैवादिकात्कर्तरि लट् ॥

ताम्रोदरेषु पतितं तरुपल्लवेषु

निर्धातहारगुलिकाविशदं हिमाम्भः ।

आभाति लब्धपरभागतयाधरोष्ठे

लीलासितं सदशनाचिंरिव त्वदीयम् ॥ ७० ॥

ताम्रोदरेष्वरुणाभ्यन्तरेषु तरुपल्लवेषु पतितं निर्धाता या हारगुलिका मुक्तामणयस्तद्व-
द्विशदं हिमाम्भो लब्धपरभागतया लब्धोत्कर्षतया । 'परभागो गुणोत्कर्षः' इति प्राद्व ॥
अधरोष्ठे त्वदीयं सदशनाचिर्दन्तकान्तिसहितं लीलासितमिवाभाति शोभते ॥

यावत्प्रतापनिधिराक्रमते न भानु-

रहाय तावदरुणेन तमो निरस्तम् ।

अन्योधनाग्रसरतां त्वयि वीर याते

किं वा रिपूंस्तव गुरुः स्वयमुच्छिनत्ति ॥ ७१ ॥

प्रतापनिधिस्तेजोनिधिर्भानुर्यावन्नाक्रमते नोद्वच्छति । 'आड उद्वमने' इत्यात्मनेपदम् ।
तावत् । भानावनुदित एवेत्यर्थः । अर्धाय अटिति । 'द्राग्न्रटिलज्जसाङ्गाय' इत्यमरः । अरुणे-
नानूरुणा 'सूर्यसूतोऽरुणोऽनूरु' इत्यमरः । तमो निरस्तम् । तथाहि । हे वीर, त्वय्यायो-
वनेषु युद्धेषु । 'युद्धमायोधनं जन्मम्' इत्यमरः । अग्रसरतां पुर सरतां याते सति तव
गुरुः पिता रिपून्स्वयमुच्छिनत्ति किं वा । नोच्छिनत्येवेत्यर्थः । न खलु योग्यपुत्रन्यस्तभा-
राणां स्वामिना स्वयं व्यापारखेद इति भावः ॥

शय्यां जहृत्युभयपक्षविनीतनिद्राः

स्तम्बेरमा मुखरशृङ्खलकर्पिणस्ते ।

येषां विभान्ति तरुणारुणरागयोगा-

द्विन्नाद्रिगैरिकतटा इव दन्तकोशाः ॥ ७२ ॥

उभाभ्यां पक्षाभ्यां पार्श्वीभ्यां विनीतापगता निद्रा येषां त उभयपक्षविनीतनिद्रा ।

अत्र समासविषय उभयशब्दस्थान उभयशब्दप्रयोग एव साधुरित्यनुसंधेयम् । यथाह कै-
चट —‘उभादुदात्तो नित्यमिति नित्यग्रहणस्येद प्रयोजनं वृत्तिविषय उभयशब्दस्य प्रयोगो
मा भूत् । उभयशब्दस्यैव यथा स्यात् । उभयपुत्र इत्यादि भवति’ इति । मुखराण्युत्थान-
चलनाच्छब्दाद्यमानानि शृङ्खलानि निगडानि कर्पन्तीति तथोक्तान्ते तव तन्वे रमन्त
इति तन्मेवमा हस्तिन । ‘तन्मेवकर्णयो रमिजपो’ इत्यञ्चप्रत्यय । ‘हस्तिसूचकयो’ इति
वक्तव्यात् । ‘इभः तन्मेवरम पद्मी’ इत्यमर । ‘तत्पुरुषे कृति बहुलम्’ इति सप्तम्या
अलुक् । शय्या जहति त्यजन्ति । येषां तन्मेवरमाणाम् । दन्ता कौशा इव दन्तकोशा ।
दन्तकुक्षलास्तरुणारुणरागयोगाद्वालाकारुणसपर्काद्वेतोभिन्नाद्रिगैरिक्तया इव विभान्ति ।
धातुरक्ता इव भान्तीत्यर्थः ॥

दीर्घेष्वमी नियमिताः पटमण्डपेषु

निद्रां विहाय वनजाक्ष वनायुदेश्याः ।

वक्रोष्मणा मलिनयन्ति पुरोगतानि

लेह्यानि सैन्धवशिलाशकलानि बाहाः ॥ ७३ ॥

—इ-वनजाक्ष, नीरजाक्ष । ‘वनं नीर वन सत्त्वम्’ इति शाश्वत । दीर्घेषु पटमण्ड-
पेषु नियमितो वद्धा वनायुदेश्या वनायुदेशे भवा । पारसीका वनायुजा’ इति हलायु-
ध । अमी बाहा अश्वा निद्रा विहाय पुरोगतानि लेह्यान्यास्त्राद्यानि सैन्धवशिलाशक-
लानि । ‘सैन्धवोऽस्त्री सितशिव माणिमन्थ च सिन्धुजे’ इत्यमरः । वक्रोष्मणा मलिन-
यन्ति मलिनानि कुर्वन्ति । उक्तं च सिद्धयोगसग्रहे—‘पूर्वाह्णकाले चाश्वाना प्राचशो
लवणं हितम् । गूलमोहविवन्धनं लवणं सैन्धवं वरम् ॥’ इत्यादि ॥

भवति विरलभक्तिम्लानपुष्पोपहारः

स्वकिरणपरिवेषोद्भेदशून्याः प्रदीपाः ।

अयमपि च गिरं नस्त्वत्प्रबोधप्रयुक्ता-

मनुवदति शुक्लस्ते मञ्जुवाक्पञ्जरस्थः ॥ ७४ ॥

म्लान पुष्पोपहारः पुष्पपूजा म्लानत्वादेव विरलभक्तिविरलरचनो भवति । प्रदी-
पाश्च स्वकिरणानां परिवेषस्य मण्डलस्योद्भेदेन स्फुरणेन शून्या भवन्ति । निस्तेजस्का
भवन्तीत्यर्थः । अपि चायं मञ्जुवाङ्मयुरवचनं पञ्जरस्थस्ते तव शुक्लस्त्वत्प्रबोधनिमित्ते
प्रयुक्तानुचारिता नोऽस्याक गिरं वाणीमनुवदति । अनुकृत्य वदतीत्यर्थः । इत्थं प्रभात-
लिङ्गानि वर्तन्ते । अतः प्रबोद्धव्यमिति भावः ॥

इति विरचितवार्गिभर्वन्दिपुत्रैः कुमार

सपदि विगतनिद्रस्तल्पमुज्झांचकार ।

मद्रपटुनिनदद्भिर्वोधितो राजहंसैः

सुरगज इव गाङ्गं सैकतं सुप्रतीकः ॥ ७५ ॥

नित्य विरचितवाग्भिर्बन्दिपुत्रैर्वैतालिके । पुत्रग्रहण समानवयस्कत्वद्योतनार्थम् ।
नपटि विगतनिद्र कुमार । तल्प शय्याम् । 'तल्प शय्याद्वदारेषु' इत्यमर । उज्झा-
नकार विगसर्ज । 'इजादेश्च गुरुमतोऽनृच्छ' इत्याम्प्रत्यय । कथमिव । मदेन पटु
मधुर निनदद्भी राजहंसयोधित सुप्रतीकाख्य । सुरगज ईशानदिग्गज । गङ्गाया इव
गाङ्गम् । सैकत पुलिनमिव । 'तोयोत्थित तन्पुलिन सैकत सिकतामयम्' इत्यमर ।
'निकताशर्कराभ्या च' इत्यण्प्रत्यय । सुप्रतीकग्रहण प्रायशः कैलासवासिनस्तस्य नित्य
गङ्गातटविहारसम्भावित्यनुसंधेयम् ॥

अथ विधिमवसाय्य शास्त्रदृष्टं दिवसमुखोचितमञ्चिताक्षिपक्ष्मा ।

कुशलविरचितानुकूलवेपः क्षितिपसमाजमगात्स्वयंवरस्थम् ॥ ७६ ॥

अथोत्थानानन्तरमधितानि चारुण्यक्षिपक्ष्माणि यस्य सोऽज शास्त्रे दृष्टमवगत दि-
वसमुखोचित प्रातःकालोचित विधिमनुष्ठानमवसाय्य समाप्य । स्यतेर्ष्यन्ताह्वयप् । कु-
शलं प्रगाधनदक्षैर्विरचितोऽनुकूलः स्वयवरोचितो वेपो नेपथ्य यस्य स तथोक्त म-
न्त्रस्वयवरस्थ क्षितिपसमाज राजगममूढमगादगमत् । 'इणो गा छष्टि' इति गादेशः । पुष्णिण्
त्रावृत्तमेतन् । तन्क्षणम्—'अयुजि नयुगरेफतो यकारो युजि च नजौ जरगाश्च
पित्ताग्रा' ॥ इति ॥

इति महामहोपाध्यायकोलचलमङ्गिनायसूरिविरचितया सजीविनीसमाख्यया
न्याय्यया समेतौ महाकविश्रीकालिदासकृतौ रघुवशे महाकाव्ये
अजस्वयवराभिगमनो नाम पञ्चम सर्गः ।

षष्ठः सर्गः ।

जाह्नवी मूर्ध्नि पादे वा कालः कण्ठे वपुष्यथ ।
कामारिं कामतात वा कचिद्देव भजामहे ॥

स तत्र मञ्चेषु मनोज्ञवेषान्सिंहासनस्थानुपचारवत्सु ।

वैमानिकानां मरुतामपश्यदाकृष्टलीलान्नरलोकपालान् ॥ १ ॥

सोऽजस्तत्र स्थान उपचारवत्सु राजोपचारवत्सु मञ्चेषु पर्यङ्केषु सिंहासनस्थान्मनोज्ञ-
वेषान्मनोहरनेपथ्यान्वैमानिकानां विमानैश्चरताम् । 'चरति' इति ठक्प्रत्ययः । मरुता-
ममराणाम् । 'मरुतौ पवनामरौ' इत्यमर । आकृष्टलीलान्गृहीतसौभाग्यान् । आकृष्टम-
रुलीलानित्यर्थः । सापेक्षत्वेऽपि 'गमकत्वात्समासः' । नरलोक पालयन्तीति नरलोक-
पाला । कर्मण्यण्प्रत्ययः । तान्भूपालानपश्यत् । सर्गेऽस्मिन्नुपजातिदृष्टन्दः ॥

रतेर्गृहीतानुनयेन कामं प्रत्यर्पितस्वाङ्गमिवेश्वरेण ।

काकुत्स्थमालोकयतां नृपाणां मनो बभूवेन्दुमतीनिराशम् ॥ २ ॥

‘रति’ स्तरप्रियाया च रागे च सुरते स्तृता’ इति विश्व । रते. कामप्रियाया गृहीतानुनयेन स्नाह्यनप्रार्थनेन । गृहीतरत्यनुनयेनेत्यर्थः । नापेक्षत्वेऽपि गमकत्वान्समासः । ईश्वरेण हरेण प्रत्यर्पितस्वाङ्गं काममिव स्थित काकुत्स्थमजमालोकयता नृपाणां मन इन्दुमतीनिरागं वैदर्भानिःस्पृह बभूव । इन्दुमती सत्यतिमेन विहाय नास्मान्वरिष्यतीति निश्चिन्तुरित्यर्थः । सर्वातिगयसौन्दर्यमत्येति भावः ॥

वैदर्भनिर्दिष्टमसौ कुमारः क्लृप्तेन सोपानपथेन मञ्चम् ।

शिलाविभङ्गैर्मृगराजशावस्तुङ्गं नगोत्सङ्गमिवाद्दरोह ॥ ३ ॥

असौ कुमारो वैदर्भेण भोजेन निर्दिष्ट प्रदर्शित मञ्चं पर्वङ्गं क्लृप्तेन सुविहितेन सोपान-पथेन । मृगराजशावः सिंहपोतः । ‘पोत पाकोऽर्भको डिन्म. पृथुकं शावकं गिशुः’ इत्यमरः । शिलानां विभङ्गैर्मृहीमित्युद्भूतं नगोत्सङ्गं शैलग्रमिव । आद्दरोह ॥

परार्ध्यवर्णास्तरणोपपन्नमासेदिवान्त्नवदासनं सः ।

भूयिष्ठमासीदुपमेयकान्तिर्मयूरपृष्ठाश्रयिणा गुहेन ॥ ४ ॥

परार्ध्याः श्रेष्ठा वर्णा नीलपीतादयो यस्य तेनास्तरणेन कम्बलादिनोपपन्न संगतं रत्नव-त्तलवर्चितासनं सिंहासनमासेदिवान्विष्ठितवान्सोऽजः । मयूरपृष्ठाश्रयिणा गुहेन से-नान्यामह । ‘सेनानारम्भिभूर्गुह’ इत्यमरः । भूयिष्ठमत्यर्थमुपमेयकान्तिरासीत् । मयूरस्य विचित्ररूपत्वात्तत्त्वान्वं रत्नासनस्य । तद्वारा च तदालम्बयोरपीति भावः ॥

तासु श्रिया राजपरम्परासु प्रभाविशेषोदयदुर्निरीक्ष्यः ।

सहस्रधात्मा व्यूचद्विभक्तः पयोमुखां पङ्क्तिषु विद्युतेव ॥ ५ ॥

तासु राजपरम्परासु श्रिया लब्ध्या कर्त्र्या पयोमुखा मेघानां पङ्क्तिषु विद्युतेव सह-स्रधा विभक्तः । तरङ्गेषु तरंगिरिव स्वयमेक एव प्रत्येकं सक्रामित इत्यर्थः । प्रभाविशे-पस्योदयेनाविर्भावेन दुर्निरीक्ष्यो दुर्दर्शनं बान्धा श्रियः स्वरूपं श्रुत्वाद्यतीति । ‘शुद्धयो लङि’ इति परल्लेपम् । दृताग्नित्वाद्भ्रमस्य । तस्मिन्समये प्रत्येकं सक्रान्तलङ्कीक-तया तेषां त्विनापि दुरासदं तेजः प्रादुरार्जितमित्यर्थः ॥

तेषां महार्हासनसंस्थितानामुदारनेपथ्यभृतां स मध्ये ।

रराज धान्ना रघुसूनुरेव कल्पद्रुमाणामिव पारिजातः ॥ ६ ॥

महार्हासनसंस्थितानां श्रेष्ठनिहासनस्थानां । उदारनेपथ्यभृतानामुज्ज्वलवेषधारिणां तेषां राजा नव्ये । कल्पद्रुमानां नव्ये पारिजात इव सुरद्रुमविशेष इव । ‘पञ्चते देवत-रवो नन्दारः पारिजातकः । सतानं कल्पद्रुमश्च पुत्ति वा हरिचन्द्रनम् ॥’ इत्यमरः । स

रघुसूत्रेव धान्ना तेजना । 'भृन्ना' इति पाठेऽतिरायेनेत्यर्थः । रराज । अत्र कल्पद्रुम-
शब्द पनान्यतमविशेषवचन । उपकल्पयन्ति मनोरथानिति व्युत्पत्त्या सुरद्रुममात्रो-
लक्षकतया प्रयुक्ता इत्यनुसंधेयम् । कल्पा इति द्रुमा' कल्पद्रुमा इति विग्रह ॥

नेत्रत्रजाः पौरजनस्य तस्मिन्विहाय सर्वान्नृपतीन्निपेतुः ।

मदोत्कटे रेचितपुष्पवृक्षा गन्धद्विपे वन्य इव द्विरेफाः ॥ ७ ॥

पौरजनस्य नेत्रत्रजा सर्वान्नृपतीन्विहाय तस्मिन्गजे निपेतु । स एव सर्वोत्कर्षेण ददृश-
त्यर्थः । कथमिव । मदोत्कटे मदनोद्धिन्नगण्डे निर्भरमदे वा वन्ये गन्धद्विपे गन्धप्र-
गने द्विपे गजे । रेचिता रिक्तीकृताः पुष्पाणा वृक्षा यैस्ते । लक्षपुष्पवृक्षा इत्यर्थः ।
द्विरेफा भृङ्गा इव । द्विपस्य वन्यविशेषण द्विरेफाणा पुष्पवृक्षलागसभावनार्थं कृतम् ॥

त्रिभिर्विशेषकमाह—

अथ स्तुते वन्दिभिरन्वयज्ञैः सोमार्कवंश्ये नरदेवलोके ।

संचारिते चागुरुसारयोनिौ धूपे समुत्सर्पति वैजयन्तीः ॥ ८ ॥

अयान्वयज्ञै राजवशाभिर्ज्ञैर्वन्दिभि स्तुतिपाठकैः । 'वन्दिन स्तुतिपाठका' इत्यमरः ।
सोमार्कवश्ये सोमसूर्यवशभवे नरदेवलोके राजसमूहे स्तुते सति । विवेशेत्युत्तरेण स-
न्धः । एवमुत्तरत्रापि योज्यम् । संचारिते समन्तात्प्रचारिते । अगुरुसारो योनिः कारण-
वस्य तस्मिन्धूपे च वैजयन्ती पताका समुत्सर्पति सति । अतिक्रम्य गच्छति सति ॥

पुरोपकण्ठोपचनाश्रयाणां कलापिनामुद्धतनृत्यहेतौ ।

प्रध्मातशङ्गे परितो दिगन्तांस्त्वंस्वने मूर्च्छति मङ्गलार्थे ॥ ९ ॥

किं च । पुरोपकण्ठे सनीप उपवनान्याश्रयो येषां तेषां कलापिना बर्हिणामुद्धतनृत्य-
हेतौ । मेघध्वनिसादृश्यात्ताण्डवकारणे । प्रध्माता पूरिता शङ्गा यत्र तस्मिन् । मङ्गलार्थे
मङ्गलप्रयोजनके । त्वंस्वने वाद्यधोपे परितः सर्वतो दिगन्तान्मूर्च्छति व्याप्नुवति सति ॥

मनुष्यवाह्यं चतुरस्रयानमध्यास्य कन्या परिवारशोभि ।

विवेश मध्वान्तरराजमार्गं पतिंवरा क्लृप्तविवाहवेषा ॥ १० ॥

पतिं वृणोतीति पतिंवरा स्वयंवरा । 'अथ स्वयंवरा । पतिंवरा च वर्या च' इत्य-
मरः । 'सज्ञाया भृतृश्रिजि—' इत्यादिना खचप्रत्ययः । क्लृप्तविवाहवेषा कन्येन्दुमती मनु-
ष्यवाह्य परिवारेण परिजनेन शोभि चतुरस्रयान चतुरस्रवाहन शिविकामध्यास्यारुह्य
मध्वान्तरे मन्त्रमध्ये यो राजमार्गस्त विवेश ॥

तस्मिन्विधानातिशये विधातुः कन्यामये नेत्रशतैकलक्ष्ये ।

निपेतुरन्तःकरणैर्नरेन्द्रा देहैः स्थिताः केवलमासनेषु ॥ ११ ॥

नेत्रशतानामेकलक्ष्य एकदृश्ये कन्यामये कन्यारूपे तस्मिन्विधातुर्विधानातिशये सृष्टि-
विशेषे नरेन्द्रा अन्तःकरणैर्निपेतु । आसनेषु देहैः केवल देहैरेव स्थिताः । देहानपि विस्तृ-

त्य तत्रैव दत्तचित्ता वभूवुरित्यर्थः । अन्तःकरणकर्तृके निपतने नरेन्द्राणां कर्तृत्वव्यपदेश आदरातिशयार्थः ॥

तां प्रत्यभिव्यक्तमनोरथानां महीपतीनां प्रणयाग्रदूत्यः ।

प्रवालशोभा इव पादपानां शृङ्गारचेष्टा विविधा वभूवुः ॥ १२ ॥

तामिन्दुमतीं प्रति । अभिव्यक्तमनोरथानां प्रलुढाभिलाषाणां महीपतीनां राज्ञा प्रणयाग्रदूत्यः । प्रणयः प्रार्थना प्रेम वा । 'प्रणयास्त्वमी । विस्रम्भयाच्चाप्रेमाण' इत्यमरः । प्रणयेष्वग्रदूत्यः प्रथमदूतिका । प्रणयप्रकाशकत्वसाम्याद्दूतीत्वव्यपदेशः । विविधा शृङ्गारचेष्टा शृङ्गारविकारा पादपानां प्रवालशोभा पल्लवसद इव वभूवुरुत्पन्ना । अत्र शृङ्गारलक्षण रसमुधाकरे—'विभावैरनुभावैश्च खोचितैर्व्यभिचारिभिः' । नीता सदस्यरस्यत्वरतिः शृङ्गार उच्यते ॥' रतिरिच्छाविशेषः । तच्चोक्तं तत्रैव—'यूनोरन्योन्यविषयस्थायिनीच्छा रतिः स्मृता' इति । चेष्टाशब्देन तदनुभावविशेषो उच्यन्ते । तेऽपि तत्रैवोक्ता—'भावमनोगत साक्षात्स्वहेतु व्यञ्जयन्ति ये । तेऽनुभावा इति ख्याता भ्रूविक्षेपसितादयः ॥ ते चतुर्धा चित्तगात्रवाग्बुद्धधारम्भसमवाः ॥' इति । तत्र गात्रारम्भसमवाश्चेष्टाशब्दोक्ताननुभावान् 'कश्चित्—'इत्यादिभिः' श्लोकैर्वक्ष्यति । शृङ्गाराभासश्चायम् । एकत्रैव प्रतिपादनात् । तदुक्तम्—'एकत्रैवानुरागश्चेतिर्यक्षशब्दगतोऽपि वा । योषिता बहुमक्तिश्चेद्रसाभासस्त्रिधा मतः ॥' इति ॥

'शृङ्गारचेष्टा वभूवुः' इत्युक्तम् । ता एव दर्शयति—

कश्चित्कराभ्यामुपगूढनालमालोलपत्राभिहतद्विरेफम् ।

रजोभिरन्तःपरिवेषवन्धि लीलारविन्दं भ्रमयांचकार ॥ १३ ॥

कश्चिद्राजा कराभ्यां पाणिभ्यामुपगूढनालं गृहीतनालम् । आलोलैश्चक्षुर्लैः पत्रैरभिहतास्ताडिता द्विरेफा भ्रमरा येन तत्तथोक्तम् । रजोभिः परागैरन्तःपरिवेषं मण्डलवद्ग्रातीत्यन्तःपरिवेषवन्धिः । लीलारविन्दं भ्रमयांचकार । करस्थलीलारविन्दवत्त्वयाहं भ्रमयितव्य इति नृपाभिप्रायः । हस्तघूर्णकोऽयमपलक्षणक इतीन्दुमत्यभिप्रायः ॥

विस्रस्तमंसादपरो विलासी रत्नानुविद्धाङ्गदकोटिलग्नम् ।

प्रालम्बमुत्कृष्य यथावकाशं निनाय साचीकृतचारुवक्त्रः ॥ १४ ॥

विलसनशीलो विलासी । 'वौ कपलसक्तयस्त्रम्भ' इति धिनुष्प्रत्ययः । अपरो राजासाद्विस्रस्त रत्नानुविद्ध रत्नखचित यदङ्गदः केयूर तस्य कौटिलम् प्रालम्बमृजुलम्बिनीं स्रजम् । 'प्रालम्बमृजुलम्बि स्यात्कण्ठात्' इत्यमरः । 'प्रावारम्' इति पाठे कृतरीय वक्त्रम् । उत्कृष्योद्धृत्य साचीकृतं तिर्यङ्कृतं चारु वक्त्रं यस्य स तथोक्तः सन्यथावकाशं स्वस्थानं निनाय । प्रावारोत्क्षेपणच्छलेनाहं त्वामेव परिरप्स्ये इति नृपाभिप्रायः । गोपनीयं किञ्चिदङ्गेऽस्ति ततोऽयं प्रावृणुत इतीन्दुमत्यभिप्रायः ॥

आकुञ्चिताग्राङ्गुलिना ततोऽन्यः किञ्चित्समावर्जितनेत्रशोभः ।

तिर्यग्विसंस्पर्पिन्खप्रभेण पादेन हैमं विलिलेख पीठम् ॥ १५ ॥

तत पूर्वोक्तादन्योऽपरो राजा किञ्चित्समावर्जितनेत्रशोभ इषद्वर्वाक्पातितनेत्रशोभ.
सन् । आकुञ्चिता आभुम्मा अग्राङ्गुल्यो तस्य तेन तिर्यग्विससर्पिण्यो नखप्रभा यस्य तेन
व पादेन ह्रैम हिरण्मय पीठ पादपीठ विलिलेख लिखितवान् । पादाङ्गुलीनामाकुञ्चनेन
व मत्समीपमागच्छेति नृपाभिप्राय । भूमिविलेखकोऽयमपलक्षणक इतीन्दुमत्याशय ।
भूमिविलेखनं तु लक्ष्मीविनाशहेतुः ॥

निवेद्य वामं भुजमासनार्धे तत्संनिवेशादधिकोन्नतांसः ।

कश्चिद्विवृतत्रिकभिन्नहारः सुहृत्समाभाषणतत्परोऽभूत् ॥ १६ ॥

कश्चिद्राजा वाम भुजमासनार्धे सिंहासनैकदेशे निवेद्य सस्थाप्य तत्संनिवेशात्तस्य
वामभुजस्य सनिवेशात्सस्थापनादधिकोन्नतौऽसौ वामास एव यस्य स तथोक्त सन् ।
विवृते परावृत्ते त्रिके त्रिकप्रदेशे भिन्नहारो लुण्ठितहारः सन् । 'पृष्ठवशाधरे त्रिकम्' इ-
त्यमर । सुहृत्समाभाषणतत्परोऽभूत् । वामपार्श्ववर्तिनैव मित्रेण सभाषितु प्रवृत्त इत्यर्थः ।
अत एव विवृतत्रिकत्व घटते । त्वया वामाद्गे निवेशितया सहैव वार्ता करिष्य इति
नृपाभिप्राय । परं दृष्ट्वा पराङ्मुखोऽयं न कार्यकर्तेतीन्दुमत्यभिप्रायः ॥

विलासिनीविभ्रमदन्तपत्रमापाण्डुरं केतकवर्हमन्यः ।

प्रियानितम्बोचितसंनिवेशैर्विपाटयामास युवा नखाग्रैः ॥ १७ ॥

अन्यो युवा विलासिन्या प्रियाया विभ्रमार्थं दन्तपत्रं दन्तपत्रभूतमापाण्डुरं केतक-
वर्हं केतकदलम् । 'दलेऽपि वर्हम्' इत्यमर । प्रियानितम्ब उचितसंनिवेशैरभ्यस्तनिक्षे-
पणैर्नखाग्रैर्विपाटयामास विदारयामास । अहं तव नितम्ब एव नखव्रणादीन्दास्यामीति
नृपाशय । तृणच्छेदकवत्पत्रपाटकोऽयमपलक्षणक इतीन्दुमत्याशय ॥

कुशेशयाताम्रतलेन कश्चित्करेण रेखाध्वजलाञ्छनेन ।

रत्नाङ्गुलीयप्रभयानुविद्धानुदीरयामास सलीलमक्षान् ॥ १८ ॥

कश्चिद्राजा कुशेशय शतपत्रमिवाताम्र तल यस्य तेन । 'शतपत्रं कुशेशयम्' इत्यमरः ।
रेखारूपो ध्वजो लाञ्छन यस्य तेन करेण । अङ्गुलिषु भवान्यङ्गुलीयान्यूर्मिका । 'अङ्गु-
लीयकमूर्मिका' इत्यमर । जिह्वामूलाङ्गुलेश्छ' इति छप्रत्ययः । रत्नानामङ्गुलीयानि तेषां
प्रभयानुविद्धान्व्याप्तानक्षान्पाशान् । 'अक्षास्तु देवना पाशकाश्च ते' इत्यमरः । सलील-
मुदीरयामासोचिक्षेपः । अहं त्वया सहैव रस्य इति नृपाभिप्रायः । अक्षचातुर्यं कापुरु-
षोऽयमितिन्दुमत्यभिप्रायः । 'अक्षैर्मा दीव्येत्' इति श्रुतिनिषेधात् ॥

कश्चिद्यथाभागमवस्थितेऽपि स्वसंनिवेशाद्व्यतिलङ्घिनीव ।

वज्रांशुगर्भाङ्गुलिरन्ध्रमेकं व्यापारयामास करं किरीटे ॥ १९ ॥

कश्चिद्यथाभाग यथास्थानमवस्थितेऽपि स्वसंनिवेशाद्व्यतिलङ्घिनीव स्वस्थानाच्चलित
इव किरीटे वज्राणां किरीटगतानामशवोगर्भे येषां तान्यङ्गुलिरन्ध्राणि यस्य तमेकं करं व्यापा-

कारं न कुर्वन्ति । 'प्रोषिते मलिना रुता' इति । 'कीटा शरीरसंस्कार समाजोत्सव-
र्त्तनम् । हान्य परगृहे चान लजेत्प्रोषितभर्तृका ॥' इति च स्मरणात् ॥

अनेन चेदिच्छसि गृह्यमाणं पाणिं वरेण्येन कुरु प्रवेशे ।

प्रासादवातायनसंश्रितानां नेत्रोत्सवं पुष्पपुराङ्गनानाम् ॥ २४ ॥

वरेण्येन वरणीयेन । वृणोतेरीणादिक एष्यप्रत्ययः । अनेन राज्ञा गृह्यमाण पाणिमि-
च्छति चेत् । पाणिग्रहणमिच्छति चेदित्यर्थः । प्रवेशे प्रवेशकाले प्रासादवातायनसंश्रि-
ताना राजभवनगवाक्षस्थिताना पुष्पपुराङ्गनाना पाटलिपुराङ्गनाना नेत्रोत्सवं कुरु । स-
र्वोत्तमाना तासामपि दर्शनीया भविष्यसीति भावः ॥

एवं तयोक्ते तमवेक्ष्य किञ्चिद्विस्संसिद्ध्वा मधूकमाला ।

ऋजुप्रणामक्रियैव तन्वी प्रत्यादिदेशेन मभापमाणा ॥ २५ ॥

एव तया सुनन्दयोक्ते सति तं परतपमवेक्ष्य किञ्चिद्विस्ससिनीं दूर्वाङ्का दूर्वाचिह्ना म-
धूकमाला गुटपुष्पमाला यस्या सा । 'मधूके तु गुटपुष्पमधुद्रुमौ' इत्यमरः । वरणे शिथि-
त्प्रयत्नेति भावः । तन्वीन्दुमत्येन नृपमभापनाणर्ज्या भावशून्यया प्रमाणक्रियैव प्र-
त्यादिदेशेन परिजहार ॥ ४३४. १ K ५ R-3

तां सैव वेत्तग्रहणे नियुक्ता राजान्तरं राजसुतां निनाय ।

समीरणोत्थेव तरंगलेखा पद्मान्तरं मानसराजहंसीम् ॥ २६ ॥

सैव नान्या । चित्तत्रत्वादिति भावः । वेत्तग्रहणे नियुक्ता दोवारिकी सुनन्दा ता राज-
सुता राजान्तरमन्यराजान निनाय । नयतिर्द्विकर्मकः । कथमिव । समीरणोत्था वातो-
त्पन्ना तरंगलेखोर्मिपङ्क्तिर्मानसे सरसि या राजहंसी ता पद्मान्तरमिव ॥

जगाद चैनमयमङ्गनाथः सुराङ्गनाप्रार्थितयौवनश्रीः ।

विनीतनागः किल सूत्रकारैरैन्द्रं पदं भूमिगतोऽपि भुङ्क्ते ॥ २७ ॥

एनामिन्दुमतीं जगाद । किमिति । अयमङ्गनाथोऽङ्गदेशाधीश्वर सुराङ्गनाभिः प्रार्थिता
कामिता यौवनश्रीर्यस्य स तथोक्तः । पुरा किलैनमिन्द्रसाहाय्यार्थमिन्द्रपुरगामिनमका-
मयन्ताप्सरस इति प्रसिद्धिः । किञ्च । सूत्रकारैर्गजशास्त्रकृद्भिः पालकादिभिर्महर्षिभिर्वि-
नीतनागः शिक्षितगजः । किलैत्येतिह्ये । अत एव भूमिगतोऽप्येन्द्र पदमैश्वर्यं भुङ्क्ते । भू-
लोक एव स्वर्गसुखमनुभवतीत्यर्थः । गजाप्सरोदेवापिसेव्यत्वमैन्द्रपदशब्दार्थः । पुरा किल
कुतश्चिच्छापकारणाद्भवमवतीर्णं दिग्गजवर्गमालोक्य स्वयमशक्तेरिन्द्राभ्यनुज्ञयानीतैर्दे-
वर्षिभिः प्रणीतेन शास्त्रेण गजान्वशीकृत्य भुवि सप्रदाय प्रावर्तयदिति कथा गीयते ॥

अनेन पर्यासयताश्रुविन्दून्मुक्ताफलस्थूलतमान्स्तनेषु ।

प्रत्यर्पिताः शत्रुविलासिनीनामुन्मुच्य सूत्रेण विनैव हाराः ॥ २८ ॥

शत्रुविलासिनीना स्तनेषु मुक्ताफलस्थूलतमानाश्रुविन्दून् । 'असमश्रुणि शोणिते' इति

अधिकामित्यर्थः । शोभना दन्ता यस्या सा सुदती । 'वयसि दन्तस्य दतृ' इति दत्तादेशात् । 'उगितश्च' इति डीप् । ता प्रकृता प्रसिद्धा वा विधातुर्ललिता सृष्टिम् । मधुरनिर्माकृत-
स्त्रियमित्यर्थः । अनुगता आपो येषु तेऽनूपा नाम देशा । 'ऋक्पूरब्धू' पथामान
इत्यप्रत्ययः समामान्तः । 'ऊढनोर्देशे' इत्यूढादेशः । तेषा राज्ञोऽनूपराजस्याप्रतो विधा-
व्यवस्थाप्य भूय पुनर्जगाद ॥

सङ्गमनिर्विष्टसहस्रबाहुरष्टादशद्वीपनिखातयूपः ।

अनन्यसाधारणराजशब्दो बभूव योगी किल कार्तवीर्यः ॥ ३८ ॥

सद्गामेषु युद्धेषु निर्विष्टा अनुभूता सहस्र बाहवो यस्य स तथोक्तः । युद्धादन्यत्रैरा-
द्विभुज एव दृश्यत इत्यर्थः । अष्टादशसु द्वीपेषु निखाता स्थापिता यूपा येन स तत-
थोक्तः । सर्वैकतुयाजी सार्वभौमश्चेति भावः । जरायुजादिसर्वभूतरज्जनादनन्यसाधारण-
राजशब्दो यस्य स तथोक्तः । योगी । ब्रह्मविद्वानित्यर्थः । स किल भगवतो दत्तात्रे-
याल्लब्धयोग इति प्रसिद्धिः । कृतवीर्यस्यापत्य पुमान्कार्तवीर्यो नाम राजा बभूव किलेति ।
अयं चास्य महिमा सर्वोऽपि दत्तात्रेयवरप्रसादलब्ध इति भारते दृश्यते ॥

अकार्यचिन्तासमकालमेव प्रादुर्भवश्चापधरः पुरस्तात् ।

अन्तःशरीरेष्वपि यः प्रजानां प्रत्यादिदेशाविनयं विनेता ॥ ३९ ॥

विनेता शिक्षको यः कार्तवीर्यः । अकार्यस्यासत्कार्यस्य चिन्तया । अहं चौर्यादिक-
कारिष्यामीति बुद्ध्या । समकालमेककालमेव यथा तथा पुरस्तादग्रे चापधरः प्रादुर्भवन्सन् ।
प्रजानां जनानाम् । 'प्रजा स्यात्सततौ जने' इत्यमरः । अन्तःशरीरेष्वन्तःकरणेषु ।
शरीरशब्देनेन्द्रियं लक्ष्यते । अविनयमपि प्रत्यादिदेशः । मानसापराधमपि निवारयामा-
सेत्यर्थः । अन्ये तु बाह्यापराधमात्रप्रतिकर्तार इति भावः ॥

ज्यावन्धनिष्पन्दमुजेन यस्य विनिःश्वसद्वक्त्रपरम्परेण ।

कारागृहे निर्जितवासवेन लङ्केश्वरेणोषितमा प्रसादात् ॥ ४० ॥

ज्याया मौर्व्या बन्धनेन बन्धनेन निष्पन्दा निश्चेष्टा भुजा यस्य तेन विनिःश्वसती ज्या-
वन्धोपरोधादीर्घं नि श्वसती वक्त्रपरम्परा दशमुखी यस्य तेन निर्जितवासवेनेन्द्रविजयिना ।
अत्रेन्द्रादयोऽप्यनेन जितप्राया एवेति भावः । लङ्केश्वरेण दशास्येन यस्य कार्तवीर्यस्य का-
रागृहे बन्धनागारे । 'कारा स्याद्वन्धनालये' इत्यमरः । आ प्रसादादनुग्रहपर्यन्तमुषित-
स्थितम् । 'नपुसके भावे क्' । एतत्प्रसाद एव तस्य मोक्षोपायो न तु क्षात्रमिति भावः ॥

तस्यान्वये भूपतिरेव जातः प्रतीप इत्यागमवृद्धसेवी ।

येन श्रियः संश्रयदोषरूढं स्वभावलोलेत्ययशः प्रमृष्टम् ॥ ४१ ॥

आगमवृद्धसेवी श्रुतवृद्धसेवी प्रतीप इति । ख्यात इति शेषः । एष भूपतिस्तस्य कार्त-
वीर्यस्यान्वये वगे जातः । येन प्रतीपेन संश्रयस्याश्रयस्य पुनो दोषैर्व्यसनादिभी रूढमुत्पन्न-
श्रियं सवन्धि स्वभावलोला प्रकृतिचञ्चलेत्येवमयशो दुष्कीर्तिं प्रमृष्टं निरस्तम् । दु-

शैलाश्रयत्वागशीलायाः श्रियः प्रकृतिचापलप्रवादो मूढजनपरिकल्पित इत्यर्थः । अयं तु भद्रपराहिल्यान् कदाचिदपि श्रिया लज्यत इति भावः ॥

न आयोधने कृष्णगतिं सहायमवाप्य यः क्षत्रियकालरात्रिम् ।

धारां शितां रामपरश्वधस्य संभावयत्युत्पलपत्रसाराम् ॥ ४२ ॥

यः प्रतीप आयोधने युद्धे कृष्णगतिं कृष्णवर्तमानमग्निं सहायमवाप्य क्षत्रियाणां काल-
त्रिम् । सहाररात्रिमित्यर्थः । रामपरश्वधस्य जामदग्न्यपरशोः । 'द्वयोः कुठारः स्वधिति-
रश्वधः परश्वधः' इत्यमरः । शिता तीक्ष्णा धारा मुखम् । 'खन्नादीनां च निशितमुखे
नारा प्रकीर्तिता' इति विश्वः । उत्पलपत्रस्य सार इव सारो यस्यास्ता तथाभूता संभाव-
ति मन्यते । एतन्नगरजिगीषयागतान्निपून्स्वयमेव धक्ष्यामीति भगवता वैश्वानरेण द-
त्तवरोऽयं राजा । दहन्ते च तथागताः शत्रव इति भारते कथानुसंधेयाः ॥

अस्याङ्गलक्ष्मीर्भव दीर्घवाहोर्माहिष्मतीवप्रनितम्बकाञ्चीम् ।

प्रासादजालैर्जलवेणिरम्यां रेवां यदि प्रेक्षितुमस्ति कामः ॥ ४३ ॥

दीर्घवाहोरस्य प्रतीपत्याङ्गलक्ष्मीर्भव । एनं वृणीष्वेत्यर्थः । अनेनायं विष्णुतुल्य इति
ध्वन्यते । माहिष्मती नामास्य नगरी । तस्या वप्रः प्राकार एव नितम्बः । तस्य काञ्ची
रगनाभूता जलानां वेण्या प्रवाहेण रम्याम् । 'ओघः प्रवाहो वेणी च' इति हलानुधः ।
रेवा नर्मदा प्रासादजालैर्गवाक्षैः । 'जालं समूह आनायो गवाक्षक्षारकावपि' इत्यमरः ।
प्रेक्षितुं काम इच्छास्ति यदि ॥

तस्याः प्रकामं प्रियदर्शनोऽपि न स क्षितीशो रुचये बभूव ।

शरत्प्रमृष्टाम्बुधरोपरोधः शशीव पर्याप्तकलो नलिन्याः ॥ ४४ ॥

प्रकामं प्रिय प्रीतिकरं दर्शनं यस्य सोऽपि । दर्शनीयोऽपीत्यर्थः । स क्षितीशः । शरदा
प्रमृष्टाम्बुधरोपरोधो निरस्तमेघावरणं पर्याप्तकलं पूर्णकलं शशी नलिन्या इव । तस्या
इन्दुमत्या रुचये न बभूव । रुचिं नाजीजनदित्यर्थः । लोको भिन्नरुचिरिति भावः ॥

सा शूरसेनाधिपतिं सुषेणमुद्दिश्य लोकान्तरगीतकीर्तिम् ।

आचारशुद्धोभयवंशदीपं शुद्धान्तरक्ष्या जगदे कुमारी ॥ ४५ ॥

लोकान्तरे स्वर्गादावपि गीतकीर्तिमाचारेण शुद्धयोरुभयोर्वंशयोर्मातापितृकुलयोर्दांप
प्रकाशकम् । उभयवशैलत्रोभयपक्षवन्निर्वाहः । शूरसेनानां देशानामधिपतिं सुषेणं नाम
वृषतिमुद्दिश्याभिसंधाय शुद्धान्तरक्ष्यान्तःपुरपालिकया । 'कर्मण्य' । 'टिड्डुणन्' इति
ढीप् । सा कुमारी जगदे ॥

नीपान्वयः पार्थिव एष यज्वा गुणैर्यमाश्रित्य परस्परं ।

सिद्धाश्रमं शान्तमिवैत्य सत्त्वैर्नैसर्गिकोऽप्युत्सृजे विरोधः ॥ ४६ ॥

यज्वा विधिवदिष्टवान् । 'सुवजोर्द्विनिप्' इति द्विनिप्प्रत्ययः । एष पार्थिवः । नीपो ना-

मान्वयोऽस्येति नीपान्वयो नीपवगज । य सुपेणनाश्रित्य गुणैर्ज्ञानमौनादिभिः । मान्प्रसन्नं सिद्धाश्रनमृष्टाश्रननेत्य प्राप्य सत्त्वैर्गजनिहादिभिः प्राप्तिभिरिव । नैतर्गिकः खान्तिवित्रोऽपि परस्परं विरोध उत्पद्यते लक्षः ॥

यस्यात्मगेहे नयनाभिरामा कान्तिर्हिमांशोरिव संनिविष्टा ।

हर्म्याग्रसंरुढवृणाङ्कुरेषु तेजोऽविषह्यं रिपुमन्दिरेषु ॥ ४७ ॥

हिमांशोः कान्तिश्चन्द्रकिरणा इव नयनयोरभिरामा यस्य सुपेणस्य कान्तिः शोभन्मोहे स्वभवने संनिविष्टा सक्रान्ता । अविषह्यं विजोढुनगव्य तेजः प्रतापस्तु । हर्म्याग्रे वनिष्कमन्दिरप्रान्तेषु । 'हर्म्यादि वनिना वास' इत्यमरः । संरुढास्तृणाङ्कुरा येषां तेजुश्च्येष्टित्यर्थः । रिपुमन्दिरेषु शत्रुनगरेषु । 'मन्दिरं नगरे गृहे' इति विश्वः । संनिविष्टम् । खजनाहादको द्विपतपश्चेति भावः ॥

यस्यावरोधस्तनचन्दनानां प्रक्षालनाद्वारिविहारकाले ।

कलिदकन्या मथुरां गतापि गङ्गोर्मिसंसक्तजलेव भाति ॥ ४८ ॥

यस्य सुपेणस्य वारिविहारकाले जलक्रीडासनयेऽवरोधानानन्तपुराङ्गनानां तनोश्चन्दनानां मलयजानां प्रक्षालनाद्वेतो । कलिदो नाम शैलस्तत्कन्या यमुना । 'कालिदी सूर्यतनया यमुना जननस्त्रा' इत्यमरः । मथुरा नानास्य राज्ञो नगरी । तां गतापि । गङ्गाया विप्रकृष्टापीत्यर्थः । मथुराया गङ्गाभाव सूचयत्यपिशब्दः । कालिदीतीरे मथुरा स्त्वणासुरवधकाले शत्रुनेन निर्मास्यतेति वक्ष्यति । तत्कथनमुना मथुरासंभवश्चेति चिन्त्यन् । मथुरा मथुरापुरीति शब्दभेदः । यद्वा सान्येति । गङ्गाया भागीरव्या कर्मभिः संसक्तजलेव भाति । धवलचन्दनसप्तर्गात्रयागादन्यत्राप्यत्र गङ्गासंगतेव भातीत्यर्थः । 'स्तितासिते हि गङ्गायमुने' इति षण्मास्यः ॥

वस्तेन तार्क्ष्यात्किल कालियेन मणिं विचृष्टं यमुनौकसा यः ।

वक्षःस्थलव्यापिरुचं दधानः सकौस्तुभं ह्येयतीव कृष्णम् ॥ ४९ ॥

तार्क्ष्याद्रुद्रान्वस्तेन । यमुनौकः स्थान यस्य तेन । कालियेन नाम नागेन विचृष्टं क्लिप्तभयदाननिष्कयत्वेन दत्तम् । क्लिलैति हि । वक्षःस्थलव्यापिरुचं मणिं दधानो यः सुपेणः सकौस्तुभं कृष्णं विष्णुं ह्येयतीव व्रीडयतीव । 'अतिही-' इत्यादिना पुनागमः । कौस्तुभमपेरप्युक्त्योऽस्य नगिरिति भावः ॥

संभाव्य भर्तारममुं युवानं मृदुप्रवालोत्तरपुष्पशय्ये ।

वृन्दावने चैत्ररथादनूने निर्विन्द्यतां सुन्दरि यौवनश्रीः ॥ ५० ॥

युवानमसु सुपेण भर्तारं संभाव्य मत्ता । पतिव्रताङ्गीकृत्येत्यर्थः । मृदुप्रवालोत्तरोपरिप्रस्तारितकोमलपद्मा पुष्पशय्या यस्मिन्सत्तत्तिश्चैत्ररथात्कुवरोद्यानादनूने वृन्दावने वृन्दावननामक उद्याने हे सुन्दरि, यौवनश्रीयौवनफल निर्विन्द्यता भुज्यताम् ॥

अध्यास्य चाम्भःपृषतोक्षितानि शैलेयगन्धीनि शिलातलानि ।

किं कलापिनां प्रावृषि पश्य नृत्यं कान्तासु गोवर्धनकन्धरासु ॥ ५१ ॥

किं च । प्रावृषि वर्षासु कान्तासु गोवर्धनस्याद्रे. कन्दरासु दरीषु । 'दरी तु कन्दरो
अस्त्री' इत्यमरः । अम्भस पृषतौर्वेन्दुभिरुक्षितानि सिक्तानि । शिलायां भव शैलेयम् ।
शिलाजतु च शैलेयम्' इति यादव । यद्वा शिलापुष्पाख्योपधिविशेष । 'कालानुसा-
द्वाश्मपुष्पशीतशिवा नि तु । शैलेयम्' इत्यमरः । 'शिलाया ढ.' इत्यत्र शिलाया इति
गगविभागादिवार्थे ढप्रत्ययः । तद्गन्धवन्ति शैलेयगन्धीनि शिलातलान्यध्यास्याधिष्ठाय
कलापिना बहिणा नृत्यं पश्य ॥

नृपं तमावर्तमनोज्ञनाभिः सा व्यत्यगादन्यवधूर्भवित्री ।

महीधरं मार्गवशादुपेतं स्रोतोवहा सागरगामिनीव ॥ ५२ ॥

'स्यादावर्तोऽम्भसा भ्रम' इत्यमरः । आवर्तमनोज्ञनाभिर्यस्या सा । इदं च नदीसा-
म्यार्थमुक्तम् । अन्यवधूरन्यपत्नी भवित्री भाविनी सा कुमारी त नृपम् । सागरगामिनी
सागर गन्ती स्रोतोवहा नदी मार्गवशादुपेतं प्राप्त महीधरं पर्वतमिव । व्यत्यगादतीत्य गता ॥

अथाङ्गदाश्लिष्टभुजं भुजिष्या हेमाङ्गदं नाम कलिङ्गनाथम् ।

आसेदुर्षी सादितशत्रुपक्षं वालामवालेन्दुमुखीं वभाषे ॥ ५३ ॥

अथ भुजिष्या किकरी सुनन्दा । 'भुजिष्या किकरी मता' इति हलायुधः । अङ्गदा-
श्लिष्टभुजं केयूरनद्धबाहुं सादितशत्रुपक्षं विनाशितशत्रुवर्गं हेमाङ्गदं नाम कलिङ्गनाथमा-
सेदुर्षीमासन्नामवालेन्दुमुखीं पूर्णेन्दुमुखीं वालामिन्दुमुखीं वभाषे ॥

असौ महेन्द्राद्रिसमानसारः पतिर्महेन्द्रस्य महोदधेश्च ।

यस्य क्षरत्सैन्यगजच्छलेन यात्रासु यातीव पुरो महेन्द्रः ॥ ५४ ॥

महेन्द्राद्रे' समानसारस्तुल्यसत्त्वोऽसौ हेमाङ्गदो महेन्द्रस्य नाम कुलपर्वतस्य महोद-
धेश्च पतिः स्वामी । 'महेन्द्रमहोदधी एवास्य गिरिजलदुर्गे' इति भावः । यस्य यात्रासु
क्षरता मदस्त्राविणा सैन्यगजानां छलेन महेन्द्रो महेन्द्राद्रि पुरोऽग्रे यातीव । अद्रिकल्पा
अस्य गजा इत्यर्थः ॥

ज्याघातरेखे सुभुजो भुजाभ्यां विभर्ति यश्चापभृतां पुरोगः ।

रिपुश्रियां साञ्जनवाप्पसेके वन्दीकृतानामिव पद्धती द्वे ॥ ५५ ॥

सुभुजश्चापभृता पुरोगो धनुर्धराग्रेसरो यः । वन्दीकृतानां प्रगृहीतानाम् । 'प्रग्रहोप-
ग्रहो वन्द्याम्' इत्यमरः । रिपुश्रिया साञ्जनो वाप्पसेको यद्योत्ते । वज्रलमिश्राश्रुतिक्ते
इत्यर्थः । पद्धती इव । द्वे ज्याघातानां मोर्वाकिणानां रेखे राज्ञी भुजाभ्यां विभर्ति ।
द्विवचनात्सव्यसाचिल गम्यते । रिपुश्रिया भुजाभ्यामेवाहरणात्तद्वतरेखयोन्तन्पद्धति-
त्वेनोत्प्रेक्षा । तयो इयामत्वात्साञ्जनाश्रुतेकोक्तिः ॥

यमात्मनः सन्ननि संनिकृष्टो मन्द्रध्वनित्याजितयामतूर्यः ।

प्रासादवातायनदृश्यवीचिः प्रबोधयत्यर्णव एव सुप्तम् ॥ ५६

आत्मनः सन्ननि सुप्त य हेमाङ्गद सनिकृष्ट समीपस्थोऽत एव प्रासादवातायनैर्दृश्यव-
चिर्मन्द्रेण गम्भीरेण । 'मन्द्रस्तु गम्भीरे' इत्यमर । ध्वनिना त्याजित विवर्जित याम-
तूर्य प्रहरावसानसूचक वाद्य येन स तथोक्त । 'द्वौ यामप्रहरी समौ' इत्यमर । अप-
एव प्रबोधयति । अर्णवस्यैव तूर्यकार्यकारित्वात्तद्वैयर्थ्यमित्यर्थः । समुद्रस्यापि से-
क्विमन्येषामिति भावः ॥

अनेन सार्धं विहराम्बुराशेस्तीरेषु तालीवनमर्मरेषु ।

द्वीपान्तरानीतलवङ्गपुष्पैरपाकृतस्वेदलवा मरुद्भिः ॥ ५७ ॥

अनेन राज्ञा सार्धं तालीवनैर्मर्मरेषु मर्मरेति ध्वनस्तु । 'अथ मर्मरः । खनिते वह-
पर्णानाम्' इत्यमरवचनादुपपरस्यापि मर्मरशब्दस्य गुणपरत्व प्रयोगादवसेयम् । अम्बु-
राशेः समुद्रस्य तीरेषु द्वीपान्तरेभ्य आनीतानि लवङ्गपुष्पाणि देवकुसुमानि यैस्तैः ।
'लवङ्ग देवकुसुमम्' इत्यमर । मरुद्भिर्वतैरपाकृता । प्रशमिता स्वेदस्य लवा विन्दवो
यस्या सा तथाभूता सती त्व विहर क्रीड ॥

प्रलोभिताप्याकृतिलोभनीया विदर्भराजावरजा तयैवम् ।

तस्मादपावर्तत दूरकृष्टा नीत्येव लक्ष्मीः प्रतिकूलदैवात् ॥ ५८ ॥

आकृत्या रूपेण लोभनीयाकर्षणीया । न तु वर्णनमात्रेणेत्यर्थः । विदर्भराजावरजा भो-
जानुजेन्दुमती तथा सुनन्दयैव प्रलोभितापि प्रचोदितापि । नीत्या पुरुषकारेण दूरकृष्टा दूर-
मानीता लक्ष्मीः प्रतिकूलदैव यस्य तस्मात्पुंस इव । तस्माद्वेमाङ्गदादपावर्तत प्रतिनिवृत्ता ॥

अथोरगाख्यस्य पुरस्य नाथं दौवारिकी देवसरूपमेत्य ।

इतश्चकोराक्षि विलोकयेति पूर्वानुशिष्टां निजगाद भोज्याम् ॥ ५९ ॥

अथ द्वारे नियुक्ता दौवारिकी सुनन्दा । 'तत्र नियुक्त' इति ठक्प्रत्यय । 'द्वारा-
दीना च' इत्यौआगम । आकारेण देवसरूप देवतुल्यम् । उरगाख्यस्य पुरस्य पाण्ड्यदेशो
कान्यकुब्जतीरवर्तिनागपुरस्य नाथमेव प्राप्य । हे चकोराक्षि, इतो विलोकयेति पूर्वानु-
शिष्टा पूर्वमुक्ता भोजस्य राज्ञो गोत्रापत्य स्त्रिय भोज्यामिन्दुमतीम् । 'क्रीड्यादिभ्यश्च'
इत्यत्र भोजत्क्षत्रियादित्युपसर्ख्यानात्स्वङ्प्रत्यय । 'यङश्चाप्' इति चाप् । निजगाद ।
इतो विलोकयेति पूर्वमुक्ता पश्चाद्वक्तव्य निजगादेत्यर्थः ॥

पाण्ड्योऽयमंसार्षितलम्बहारः कृष्णाङ्गरागो हरिचन्दनेन ।

आमाति वालातपरक्तसानुः सनिर्बरोद्धार इवाद्विराजः ॥ ६० ॥

असयोरर्पिता । लम्बन्त इति लम्बा । हारा यस्य स । हरिचन्दनेन गोशीर्षाख्येन
चन्दनेन । 'तैलपर्णिकगोशीर्षे हरिचन्दनमस्त्रियाम्' इत्यमर । कृष्णाङ्गराग सिद्धानुलेपनो-

पाण्डूना जनपदाना राजा पाण्डव । 'पाण्डोर्जनपदशब्दात्क्षत्रियादृथण्वक्तव्यः'
ति व्युत्पत्त्यय । तस्य राजन्यपत्यवदिति वचनात् । बालतपेन रक्ता अरुणा सानवो
स्य स सनिर्झरोद्धार. प्रवाहस्यन्दनसहित. । 'वारिप्रवाहो निर्झरो झर' इत्यमरः ।
अद्रिराज इवाभाति ॥

विन्ध्यस्य संस्तम्भयिता महाद्रेर्निःशेषपीतोऽज्झितसिन्धुराजः ।

प्रीत्याश्वमेध्रावभृथार्द्रमूर्तेः सौस्नातिको यस्य भवत्यंगस्त्यः ॥ ६१ ॥

विन्ध्यस्य नाम्नो महाद्रे. । तपनमार्गनिरोधाय । वर्धमानस्येति शेषः । संस्तम्भयिता
'वारयिता निःशेष पीत उज्झित पुनस्त्यक्त. सिन्धुराजः समुद्रो येन सोऽगस्त्यो-
मेधस्यावभृते दीक्षान्ते कर्मणि । 'दीक्षान्तोऽवभृथो यज्ञे' इत्यमरः । आर्द्रमूर्ते ।
तस्येत्यर्थः । यस्य पाण्डवस्य प्रीत्या स्नेहेन । न तु दाक्षिण्येन । सुस्नात पृच्छतीति
स्नातिकः । भवति । पृच्छतौ सुस्नातादिभ्य इत्युपसर्ख्यानादृक् ॥

अस्त्रं हरादाप्तवता दुरापं येनेन्द्रलोकावजयाय दत्तः ।

पुरा जनस्थानविमर्दशङ्की संधाय लङ्काधिपतिः प्रतस्थे ॥ ६२ ॥

पुरा पूर्वं जनस्थानस्य खरालयस्य विमर्दशङ्की दत्त उद्धतो लङ्काधिपती रावणो दु-
राप दुर्लभमस्त्र ब्रह्मशिरोनामक हरादाप्तवता येन पाण्ड्येन सधाय । इन्द्रलोकावजया-
येन्द्रलोक जेतु प्रतस्थे । इन्द्रविजयिनो रावणस्यापि विजेतेत्यर्थः ॥

अनेन पाणौ विधिवद्गृहीते महाकुलीनेन महीव गुर्वी ।

रत्नानुविद्धार्णवमेखलाया दिशः सपत्नी भव दक्षिणस्याः ॥ ६३ ॥

महाकुलीनेन महाकुले जातेन । 'महाकुलादस्त्रनौ' इति खञ्प्रत्ययः । अनेन पाण्ड्येन
पाणौ त्वदीये विधिवद्यथाशास्त्र गृहीते सति गुर्वी गुरु । 'वोतो गुणवचनात्' इति ङीष् ।
महीव रत्नैरनुविद्धो व्याप्तोऽर्णव एव मेखला यस्यास्तस्या । इद विशेषण मद्यामिन्दुमत्या
च योज्यम् । दक्षिणस्या दिशः सपत्नी भव । अनेन सपत्न्यन्तराभावो ध्वन्यते ॥

ताम्बूलवल्लीपरिणद्धपूगास्वेलालताललिङ्गितचन्दनासु ।

तमालपत्रास्तरणासु रन्तुं प्रसीद शश्वन्मलयस्थलीषु ॥ ६४ ॥

ताम्बूलवल्लीभिर्नागवल्लीभिः परिणद्धा परिरञ्धा पूगा क्रमुका यासु तासु । 'ता-
म्बूलवल्ली ताम्बूली नागवल्लीयपि' इति, 'घोण्टा तु पूग. क्रमुक.' इति चामर । एलालताभि-
रालिङ्गिताश्चन्दना मलयजा यासु तासु । 'गन्धसारो मलयजो भद्रश्रीश्चन्दनोऽस्त्रियाम्'
इत्यमरः । तमालस्य तापिच्छस्य पत्राण्येवास्तरणानि यासु तासु । 'कालस्कन्धस्तमाल
स्यात्तापिच्छोऽपि' इत्यमरः । मलयस्थलीषु शश्वन्मुहुः सदा वा रन्तु प्रसीदानुकूल भव ॥

इन्दीवरश्यामतनूर्नृपोऽसौ त्वं रोचनागौरशरीरयष्टिः ।

अन्योन्यशोभापरिवृद्धये वां योगस्तडित्तोयदयोरिवास्तु ॥ ६५ ॥

असौ नृप इन्दीवरश्यामतनु । त्व रोचना गौरोचनेव गौरी शरीरयष्टिर्यस्याः सा ।
ततस्तडितोयदयोर्विद्युन्मेषयोरिव वा युवयोयोग समागमोऽन्योन्यशोभायाः परि-
द्वयेऽस्तु ॥

स्वसुर्विदर्भाधिपतेस्तदीयो लेभेऽन्तरं चेतसि नोपदेशः ।

दिवाकरादर्शनवद्धकोशे नक्षत्रनाथांशुरिवारविन्दे ॥ ६६ ॥

विदर्भाधिपतेर्भोजस्य स्वसुरेन्दुमत्याश्चेतसि तदीयः सुनन्दासवन्धुपदेशो वाक्यम् ।
दिवाकरस्यादर्शनेन वद्धकोशे मुकुलितेऽरविन्दे नक्षत्रनाथाशुश्रुन्दकिरण इव । अन्तर-
भवकाश न लेभे ॥

संचारिणी दीपशिखेव राज्ञौ यं यं व्यतीयाय पतिवरा सा ।

नरेन्द्रमार्गाद् इव प्रपेदे विवर्णभावं स स भूमिपालः ॥ ६७ ॥

पतिवरा सेन्दुमती राज्ञौ संचारिणी दीपशिखेव यं यं भूमिपालं व्यतीयायातीत्य
गता स स भूमिपाल । स सर्व इत्यर्थः । 'नित्यवीप्सयो' इति वीप्साया द्विवचनम् ।
नरेन्द्रमार्गे राजपथेऽष्टाख्यो गृहभेद इव । 'स्यादहं क्षौममल्लियाम्' इत्यमरः । विवर्ण-
भाव विच्छायत्वम् । अदृष्टु तमोवृत्तत्वम् । प्रपेदे ॥

तस्यां रघोः सूनुरुपस्थितायां वृणीत मां नेति समाकुलोऽभूत् ।

वामेतरः संशयमस्य बाहुः केयूरबन्धोच्छ्वसितैर्नुनोद ॥ ६८ ॥

तस्यामिन्दुमत्यामुपस्थितायामासन्नाया सत्या रघोः सूनुरजो मा वृणीत न वेति स-
माकुलः संशयितोऽभूत् । अथास्याजस्य वामेतरो वामादितरो दक्षिणो बाहुः । केयूर-
बन्धयेऽत्रेति केयूरबन्धोऽङ्गदस्थानम् । तस्योच्छ्वसितैः स्फुरणैः संशयः नुनोद ॥

तं प्राप्य सर्वावयवानवद्यं व्यावर्ततान्योपगमात्कुमारी ।

न हि प्रफुल्लं सहकारमेत्य वृक्षान्तरं काङ्क्षति षट्पदाली ॥ ६९ ॥

कुमारी । सर्वेष्ववयवेष्वनवद्यमदोष तमज प्राप्य । अन्योपगमाद्राजान्तरोपगमाद्व्या-
वर्तत निवृत्ता । तथाहि । षट्पदाली भृङ्गावलि । प्रफुल्लतीति प्रफुल्ल विकसितम् । पुष्पितामे-
त्यर्थः । प्रपूर्वात्फुल्लतेः पचाद्यच् । फलतेऽस्तु प्रफुल्लमिति पठितव्यम् । 'अनुपसर्गात्-' इति
निषेधात् । इत्युभयथापि न कदाचिदनुपपत्तिरित्युक्तं प्राक् । सहकारं चूतविशेषमेव ।
'आम्रश्चूतो रसालोऽसौ सहकारोऽतिसौरभः' इत्यमरः । वृक्षान्तरं न काङ्क्षति । न हि
सर्वोत्कृष्टवस्तुलाभेऽपि वस्त्वन्तरस्यामिलाष स्यादित्यर्थः ।

तस्मिन्समावेशितचित्तवृत्तिमिन्दुप्रभामिन्दुमतीमवेक्ष्य ।

प्रचक्रमे वक्तुमनुक्रमज्ञा सविस्तरं वाक्यमिदं सुनन्दा ॥ ७० ॥

तस्मिन्नजे समावेशिता सक्रामिता चित्तवृत्तिर्यथा ताम् । इन्दो प्रमेव प्रभा यस्यास्ता-
म् । आह्लादकत्वादिन्दुसाम्यम् । इन्दुमतीमवेक्ष्यानुक्रमज्ञा वाक्यपूर्वापर्याभिज्ञा सुनन्देद-

वक्ष्यमाण सविस्तर सप्रपञ्चम् । 'प्रथमे वाचशब्दे' इति घञो निषेधात् 'ऋदोरप्' इत्यप्प्र-
त्ययः । 'विस्तारो विग्रहो व्यास स च शब्दस्य विस्तर' इत्यमरः । वाक्य वक्तुं प्रचक्रमे ॥

इक्ष्वाकुवंश्यः ककुदं नृपाणां ककुत्स्थ इत्याहितलक्षणोऽभूत् ।

काकुत्स्थशब्दं यत उन्नतेच्छाः श्लाघ्यं दधत्युत्तरकोसलेन्द्राः ७१

इक्ष्वाकोर्मनुपुत्रस्य वश्यो वशे भवः । नृपाणां ककुदं श्रेष्ठः । 'ककुच ककुदं श्रेष्ठे वृषा-
से राजलक्ष्मणि' इति विश्वः । आहितलक्षणः प्रख्यातगुणः । 'गुणैः प्रतीते तु कृतलक्षणा-
हितलक्षणौ' इत्यमरः । ककुदि वृषासे तिष्ठतीति ककुत्स्थ इति प्रसिद्ध कश्चिद्राजाभूत् ।
यतः ककुत्स्थादारभ्योन्नतेच्छा महाशयाः । 'महेच्छस्तु महाशयः' इत्यमरः । उत्तरकोस-
लेन्द्रा राजानो दिलीपादयः श्लाघ्यः प्रशस्तम् । ककुत्स्थस्यापत्यं पुमान्काकुत्स्थ इति शब्द-
संज्ञा दधति विभ्रति । तन्नामसंस्पृशोऽपि वशस्य कीर्तिकर इति भावः । पुरा किल पुर-
जयो नाम साक्षाद्भगवतो विष्णोरशावतारः कश्चिदैक्ष्वाको राजा देवैः सह समयवन्धेन
देवासुरयुद्धे महोक्षरूपधारिणो महेन्द्रस्य ककुदि स्थित्वा पिनाकिलीलया निखिलमसुरकुल-
निहत्य ककुत्स्थसंज्ञां लेभ इति पौराणिकी कथानुसंधेया । वक्ष्यते चायमेवार्थः उत्तरश्लोके ॥

महेन्द्रमास्थाय महोक्षरूपं यः संयति प्राप्तपिनाकिलीलः ।

चकार वाणैरसुराङ्गनानां गण्डस्थलीः प्रोषितपत्रलेखाः ॥ ७२ ॥

यः ककुत्स्थं संयति युद्धे । महानुक्षा महोक्षः । 'अचतुर—' इत्यादिना निपातः । तस्य
रूपमिव रूपं तस्य तं महेन्द्रमास्थायारुह्य । अतएव प्राप्ता पिनाकिन ईश्वरस्य लीला-
येन स तथोक्तः सन्वाणैरसुराङ्गनानां गण्डस्थलीं प्रोषितपत्रलेखां निवृत्तपत्ररचनाश्चकार ।
तद्भर्तृनसुरानवधीदित्यर्थः । न हि विधवा प्रसाध्यन्त इति भावः ॥

ऐरावतास्फालनविश्रथं यः संघट्टयन्नङ्गदमङ्गदेन ।

उपेयुषः स्वामपि मूर्तिमग्न्यामर्धासनं गोत्रभिदोऽधितष्टौ ॥ ७३ ॥

यः ककुत्स्थ ऐरावतस्य स्वर्गजस्यास्फालनेन ताडनेन विश्रथं शिथिलमङ्गदमैन्द्रमङ्ग-
देन स्वकीयेन संघट्टयन्संघर्षन्स्वामग्न्यां श्रेष्ठा मूर्तिसुपेयुषोऽपि प्राप्तस्यापि गोत्रभिद इ-
न्द्रस्यार्धमासनस्यार्धासनम् । 'अर्धं नपुंसकम्' इति समासः । अधितष्टावधिष्ठितवान् ।
स्थादिष्वभ्यासेन चाभ्यासस्येत्यभ्यासेन व्यवयेऽपि षत्वम् । न केवलं महोक्षरूपधारिण-
एव तस्य ककुदमारुक्षत् । किंतु निजरूपधारिणोऽपीन्द्रस्यार्धासनमित्यपिशब्दार्थः ।
अथवा । अर्धासनमपीत्यपेरन्वयः ॥

जातः कुले तस्य किलोत्कीर्तिः कुलप्रदीपो नृपतिर्दिलीपः ।

अतिष्ठदेकोनशतक्रतुत्वे शक्राभ्यसूयाविनिवृत्तये यः ॥ ७४ ॥

उत्कीर्तिर्महायशाः कुलप्रदीपो वंशप्रदीपको दिलीपो नृपतिस्तस्य ककुत्स्थस्य कुले
जातः किल । यो दिलीपः शक्राभ्यसूयाविनिवृत्तये । न त्वशत्तयेति भावः । एकेनोनां शत

कतवो यस्य स एकोनशतक्रतु । तस्य भावे तत्त्वेऽतिष्ठत् । इन्द्रप्रीतये शततम क्रतु-
मवशेषितवानित्यर्थः ॥

यस्मिन्महीं शासति वाणिनीनां निद्रां विहारार्धपथे गतानाम् ।

वातोऽपि नास्रंसयदंशुकानि को लम्बयेदाहरणाय हस्तम् ॥७५॥

यस्मिन्दलीपे महीं शासति सति । विहरत्यत्रेति विहार क्रीडास्थानम् । तस्यार्धपथे
निद्रा गतानां वाणिनीनां मत्ताङ्गनानाम् । 'वाणिनी' नर्तकीमत्ताविदग्धवनितासु च' इति वि-
श्वः । 'वाणिन्यौ नर्तकीमते' इत्यमरश्च । अशुकानि वस्त्राणि वातोऽपि नास्रंसयन्नाकम्पयत् ।
आहरणायपहर्तुं को हस्त लम्बयेत् । तस्याज्ञासिद्धत्वादकुतोभयसंचारा प्रजा इत्यर्थः ।
अर्धश्वासौ पन्थाश्चेति विग्रहः । समप्रविभागे प्रमाणाभावान्नैकदेशिसमासः ॥

पुत्रो रघुस्तस्य पदं प्रशास्ति महाक्रतोर्विश्वजितः प्रयोक्ता ।

चतुर्दिगावर्जितसंभृतां यो मृत्पात्रशेषामकरोद्विभूतिम् ॥ ७६ ॥

विश्वजितो नाम महाक्रतो प्रयोक्तानुष्ठाता तस्य दिलीपस्य पुत्रो रघु पद पैत्र्यमेव
प्रशास्ति पालयति । यो रघुश्चतस्रभ्यो दिग्भ्य आवर्जिताहता संभृता सम्यग्वर्धिता च
या ता चतुर्दिगावर्जितसंभृता विभूतिं सपद मृत्पात्रमेव शेषा यस्यास्तामकरोत् । विश्व-
जिद्यागस्य सर्वस्य दक्षिणाकलादित्यर्थः ॥

आरूढमद्रीनुदधीन्वितीर्णं भुजंगमानां वसतिं प्रविष्टम् ।

ऊर्ध्वं गतं यस्य न चानुबन्धि यशः परिच्छेत्तुमियत्तयालम् ॥७७॥

किं च । अद्रीनारूढम् । उदधीन्वितीर्णमवगाढम् । सकलभूगोलव्यापकमित्यर्थः । भुज-
गमाना वसतिं पाताल प्रविष्टम् । ऊर्ध्वं स्वर्गादिकं गतं व्याप्तम् । इत्थं सर्वदिग्व्यापीत्यर्थः ।
अनुवन्नातीत्यनुबन्धि चाविच्छेदि । कालत्रयव्यापकं चेत्यर्थः । अतएवैवभूतं यस्य यश
इयत्तया देशतः कालतो वा केनचिन्मानेन परिच्छेत्तुं परिमातुं नालं न शक्यम् ॥

असौ कुमारस्तमजोऽनुजातस्त्रिविष्टपस्येव पतिं जयन्तः ।

गुर्वी धुरं यो भुवनस्य पित्रा धुर्येण दम्यः सदृशं विभर्ति ॥७८॥

असावजाख्य कुमारः । त्रिविष्टपस्य स्वर्गस्य पतिमिदं जयन्त इव । 'जयन्त पाक-
शासनि' इत्यमरः । त रघुमनुजातः । तस्माज्जात इत्यर्थः । तजातोऽपि तदनुजातो
भवति जन्यजनकयोरानन्तर्यात् । 'गत्यर्थाकर्मकश्चिषशीदृष्ट्यासवसजनरुहजीर्यतिभ्यश्च'
इति क्तः । सोपसृष्टत्वात्सकर्मकत्वम् । आह चात्रैव सूत्रे वृत्तिकारः — 'क्षिषादयः सोपसृष्टाः
सकर्मका भवन्ति' इति । दम्यः शिक्षणीयावस्थः । योऽजो गुर्वी भुवनस्य धुरं धुर्येण
धुरधरेण चिरनिरुद्धेन पित्रा सदृशं तुल्यं यथा तथा विभर्ति । यथा कश्चिद्वत्सतरोऽपि
धुर्येण महोक्षेण समं वहतीत्युपमालकारो ध्वन्यते । 'दम्यवत्सतरौ' समौ इत्यमरः ॥

कुलेन कान्त्या वयसा नवेन गुणैश्च तैस्तैर्विनयप्रधानैः ।

त्वमात्मनस्तुल्यममुं वृणीष्व रत्नं समागच्छतु काञ्चनेन ॥७९॥

कुलेन कान्त्या लावण्येन नवेन वयसा र्यावनेन विनयः । प्रधानं येपा तेस्तर्गुणे श्रुत-
शीलादिभिश्चात्मनस्तुल्यं स्वानुरूपममुमजं त्वं वृणीष्व । किं बहुना । रत्नं काञ्चनेन स-
मागच्छतु सगच्छताम् । प्रार्थनायां लोढ् । रत्नकाञ्चनयोरिवात्यन्तानुरूपत्वाद्युक्तयोः
समागमं प्रार्थयत इत्यर्थः ॥

ततः सुनन्दावचनावसाने लज्जां तनूकृत्य नरेन्द्रकन्या ।

दृष्ट्वा प्रसादामलया कुमारं प्रत्यग्रहीत्संवरणस्रजेव ॥ ८० ॥

ततः सुनन्दावचनस्यावसानेऽन्ते नरेन्द्रकन्येन्दुमती लज्जा तनूकृत्य सकोच्य प्रसादेन
मनः प्रसादेनामलया प्रसन्नया दृष्ट्वा संवरणस्य स्रजां स्वयंवरणार्थं स्रजेव कुमारमजं
प्रत्यग्रहीत्स्वीचकार । सम्यक्सानुरागमपश्यदित्यर्थः ॥

सा यूनि तस्मिन्नभिलाषबन्धं शशाकं शालीनतया न वक्तुम् ।

रोमाञ्चलक्ष्येण स गात्रयष्टिं भित्त्वा निराक्रामदरालकेश्याः ॥ ८१ ॥

सा कुमारी यूनि तस्मिन्नभिलाषबन्धमनुरागग्रन्थिं शालीनतया धृष्टतया । 'स्याद-
धृष्टस्तु शालीन' इत्यमरः । 'शालीनकोपीने अधृष्टाकार्ययो' इति निपातः । वक्तुं न
शशाकः । तथाप्यरालकेश्याः सोऽभिलाषबन्धो रोमाञ्चलक्ष्येण पुलकव्याजेन । 'व्याजो-
ऽपदेशो लक्ष्यं च' इत्यमरः । गात्रयष्टिं भित्त्वा निराक्रामत् । सात्त्विकाविर्भावलिङ्गेन
प्रकाशित इत्यर्थः ॥

तथागतायां परिहासपूर्वं सख्यां सखीं वेत्रभृदावभाषे ।

आर्यं व्रजामोऽन्यत इत्यथैनां वधूरसूयाकुटिलं ददर्श ॥ ८२ ॥

सख्यामिन्दुमत्यां तथागतायां तथाभूतायाम् । दृष्टानुरागायां सत्यामित्यर्थः । सखीं
सहचरी । 'सख्यशिश्वीति भाषायाम्' इति निपातनान्डीप् । वेत्रभृत्सुनन्दा । हे आर्ये पूज्ये,
अन्यतोऽन्यं प्रति व्रजाम् इति परिहासपूर्वमावभाषे । अथ वधूरिन्दुमत्येनां सुनन्दामसूयया
रोषेण कुटिलं ददर्श । अन्यागमनस्यासह्यत्वादित्यर्थः ॥

सा चूर्णगौरं रघुनन्दनस्य धात्रीकराभ्यां करभोपमोरुः ।

आसञ्जयामास यथाप्रदेशं कण्ठे गुणं मूर्तमिचानुरागम् ॥ ८३ ॥

करभः करप्रदेशविशेषः । 'मणिवन्धादाकनिष्ठं करस्य करभो वहि' इत्यमरः । करभः
उपमा ययोस्तावूरु यस्यां सा करभोपमोरुः । 'ऊरुत्तरपदादौपम्ये' इत्युङ्प्रत्ययः । सा
कुमारी चूर्णेन मङ्गलचूर्णेन गौरं लोहितं गुणं स्रजम् । मूर्तं मूर्तिमन्तमनुरागमिव ।
वाच्या उपमातुः सुनन्दायां कराभ्यां रघुनन्दनस्याजस्य कण्ठे यथाप्रदेशं यथास्थानमा-
सञ्जयामासासक्तं कारयामास । न तु स्वयमासस्रजं । अनौचित्यात् ॥

तया स्रजा मङ्गलपुष्पमय्या विशालवक्षःस्थललम्बया सः ।

अमस्तं कण्ठार्पितबाहुपाशां विदर्भराजावरजां वरेण्यः ॥ ८४ ॥

वरेण्यो वरणीय उत्कृष्ट' । वृत्र एण्य । सोऽजो महलपुष्पमय्या मधूकादिकुसुममय्या
विशालवक्षःस्थले लम्बया लम्बमानया तथा प्रकृतया स्रजा विदर्भराजावरजामिन्दुमती
कण्ठापितौ बाहू एव पाशौ यया ताममस्त । मन्यतेर्लुङ् । बाहुपाशकल्पसुखमन्वभूदित्यर्थः ॥

शशिनमुपगतेयं कौमुदी मेघमुक्तं

जलनिधिमनुरूपं जह्नुकन्यावतीर्णा ।

इति समगुणयोगप्रीतयस्तत्र पौराः

श्रवणकटु नृपाणामेकवाक्यं विवदुः ॥ ८५ ॥

तत्र स्वयंवरे समगुणयोस्तुल्यगुणयोरिन्दुमतीरघुनन्दनयोर्योगेन प्रीतिर्येषा ते समगुणः
योगप्रीतयः पौराः पुरे भवा जना । इयमजसगततेन्दुमती मेघैर्मुक्तः शशिनः शरच्चन्द्रमुपगतः
कौमुदी । अनुरूपः सदृशः जलनिधिमवतीर्णा प्रविष्टा जह्नुकन्या भागीरथी । तत्सदृशीत्यर्थः
इत्येव नृपाणां श्रवणयोः कटुः परुषमेकमविसवादि वाक्यमेकवाक्यं विवदुः । मालिनीवृत्तम् ।

प्रमुदितवरपक्षमेकतस्तत्क्षितिपतिमण्डलमन्यतो वितानम् ।

उपसि सर इव प्रफुल्लपद्मं कुमुदवनप्रतिपन्ननिद्रमासीत् ॥ ८६ ॥

एकतः एकत्र प्रमुदितो हृष्टो वरस्य जामातुः पक्षो वर्गो यस्य तत्तथोक्तम् । अन्यः
तोऽन्यत्र वितानः शून्यम् । भग्नाशत्वादप्रहृष्टमित्यर्थः । तत्क्षितिमतिमण्डलम् । उपसि प्रभारं
प्रफुल्लपद्मं कुमुदवनेन प्रतिपन्ननिद्रं प्राप्तनिमीलनः सरः इव सरस्तुल्यम् । आसीत् । पु-
ष्पिताग्रावृत्तमेतत् ॥

इति महामहोपाध्यायकोलाचलमल्लिनाथसूरिविरचितया सजीविनीसमाख्यया

व्याख्यया समेतो महाकविश्रीकालिदासकृतौ रघुवशे महाकाव्ये

स्वयवरवर्णनो नाम षष्ठः सर्गः ।

सप्तमः सर्गः ।

भजेमहि निपीयैकं मुहुरन्य पयोधरम् ।

मार्गन्तः बालमालोक्याश्वासयन्तौ हि दपती ॥

अथोपयन्त्रा सदृशेन युक्तां स्कन्देन साक्षादिव देवसेनाम् ।

स्वसारमादाय विदर्भनाथः पुरप्रवेशाभिमुखो बभूव ॥ १ ॥

अथ विदर्भनाथो भोजः सदृशेनोपयन्त्रा वरेण युक्ताम् । अतः एव साक्षात्प्रत्यक्षम्
'साक्षात्प्रत्यक्षतुल्ययो' इत्यमरः । स्कन्देन युक्ता देवसेनामिव । देवसेना नाम देवपुत्रः
स्कन्दपत्नी । तामिव स्थिता स्वसारः भगिनीमिन्दुमतीमादाय गृहीत्वा पुरप्रवेशाभि-
मुखो बभूव । उपजातिवृत्तः सर्गोऽस्मिन् ॥

सेनानिवेशान्पृथिवीक्षितोऽपि जग्मुर्विभातग्रहमन्दभासः ।

भोज्यां प्रति व्यर्थमनोरथत्वाद्वृषेषु वेपेषु च साभ्यसूयाः ॥ २ ॥

भोजस्य राशौ गोत्रापत्य स्त्री भोज्या । तामिन्दुमतीं प्रति व्यर्थमनोरथत्वाद्वृषेष्वपि वेपेषु नेपथ्येषु च साभ्यसूया वृथति निन्दन्तः । किञ्च । विभाते प्रातःकाले ये ग्रहाश्चन्द्रादयस्त इव मन्दभासाः क्षीणकान्तयः पृथिवीक्षितो वृषा अपि सेनानिवेशाञ्छिविराणि जग्मुः ॥

ननु क्रुद्धाक्षेयुध्यन्ता तत्राह—

सानिध्ययोगात्किल तत्र शच्याः स्वयंवरक्षोभकृतामभावः ।

काकुत्स्थमुद्दिश्य समत्सरोऽपि शशाम तेन क्षितिपाललोकः ॥ ३ ॥

तत्र स्वयंवरक्षेत्रे शच्या इन्द्राण्याः । सानिधिरिव सानिध्यम् । तस्य योगात्सद्भावद्वेतो स्वयंवरस्य क्षोभकृता विघ्नकारिणामभावः किल । किलेति स्वयंवरविघातकाः शच्या विनादयन्त इत्यागमसूचनार्थम् । तेन हेतुना काकुत्स्थमजमुद्दिश्य समत्सरोऽपि नवरोऽपि क्षितिपाललोकः शशाम नाकुभ्यत् ॥

तावत्प्रकीर्णाभिनवोपचारमिन्द्रायुधद्योतिततोरणाङ्गम् ।

वरः स बध्वा सह राजमार्गं प्राप ध्वजच्छायनिवारितोष्णम् ॥ ४ ॥

‘यावत्तावच्च साकल्ये’ इत्यमरः । तौवत्प्रकीर्णाः साकल्येन प्रसारिता अभिनवा नूतना उपचाराः पुष्पप्रकरादयो यस्य त तथोक्तम् । इन्द्रायुधानीव द्योतितानि प्रकाशितानि तोरणान्यङ्गाधिष्ठानि यस्य तम् । ध्वजानां छाया ध्वजच्छायम् । ‘छाया बाहुल्ये’ इति नपुंसकत्वम् । तेन निवारित उष्ण आतपो यत्र त तथा राजमार्गं स वरो बौद्धा बध्वा सह प्राप विवेश ॥

ततस्तदालोकनतत्पराणां सौधेषु चामीकरजालवत्सु ।

बभूवुरित्थं पुरसुन्दरीणां त्यक्तान्यकार्याणि विचेष्टितानि ॥ ५ ॥

ततस्तदनन्तरं चामीकरजालवत्सु सौवर्णगवाक्षयुक्तेषु सौधेषु तस्याजस्यालोकने तत्पराणामासक्तानां पुरसुन्दरीणामित्य वक्ष्यमाणप्रकाराणि त्यक्तान्यकार्याणि केशवन्धनादीनि येषु तानि विचेष्टितानि व्यापाराः । नपुंसके भावे क्त । बभूवुः ॥

तान्येवाह पञ्चभिः श्लोकैः—

आलोकमार्गं सहसा व्रजन्त्या कयाचिदुद्वेष्टनवान्तमालयः ।

वन्दुं न संभावित एव तावत्करेण रुद्धोऽपि च केशपाशः ॥ ६ ॥

सहसालोकमार्गं गवाक्षपथं व्रजन्त्या कयाचित्कामिन्योद्वेष्टनवान्तमालयः । उद्वेष्टनो द्रुतगतिवशादुन्मुक्तबन्धनः । अत एव वान्तमाल्यो बन्धविश्लेषेणोद्गीर्णमालयः । करेण रुद्धो गृहीतोऽपि च केशपाशः केशकलापः । ‘पाशः पक्षश्च हस्तश्च कलापार्थः कचात्परः’ इत्यमरः । तावदालोकमार्गप्राप्तिपर्यन्तं वन्दुं बन्धनार्थं न संभावितो न चिन्तित एव

प्रसाधिकालम्बितमग्रपादमाक्षिप्य काचिद्वरागमेव ।

उत्सृष्टलीलागतिरा गवाक्षादलक्तकाङ्क्षां पदवीं ततान ॥ ७ ॥

काचित् । प्रसाविक्रयात्कर्ज्यालम्बित रजनार्यं धृतं ब्रवरागमेवार्द्रालक्तकमेव । अग्र-
श्रासौ पादयोरग्रपाद इति कर्मधारयसमासः । 'हस्ताग्राग्रहस्तादयो गुणगुणिनोर्भेदाभेदा-
न्याम्' इति वाननः । तन्माक्षिप्याकृष्य । उत्सृष्टलीलागतिस्त्वक्तमन्दगमना सती । आ-
गवाक्षाद्गवाक्षपर्यन्तं पदवीं पन्थानमलक्तकाङ्क्षा लक्षारागविहा ततान विस्तारयामान् ॥

विलोचनं दक्षिणमङ्गनेन संभाव्य तद्वञ्चितवामनेत्रा ।

तथैव वातायनसंनिकर्षं ययौ शलाकामपरा वहन्ती ॥ ८ ॥

अपरा स्त्री दक्षिण विलोचनमङ्गनेन संभाव्यालकृत्य । सत्रमादिति भावः । तद्वञ्चित
तेनाङ्गनेन वञ्चित वामनेत्र यस्या सा सती तथैव शलाकामञ्जनतुलिकां वहन्ती सती
वातायनसंनिकर्षं गवाक्षसनीपं ययौ । दक्षिणग्रहणं सत्रमाद्विधुक्कनकरणद्योतनार्थम् ।
'नेत्रे हि पूर्वं ननुष्या अङ्गते' इति श्रुतेः ॥

जालान्तरप्रेषितदृष्टिरन्या प्रस्थानभिन्नां न ववन्ध नीवीम् ।

नाभिप्रविष्टाभरणप्रभेण हस्तेन तस्याववलम्ब्य वासः ॥ ९ ॥

अन्या स्त्री जालान्तरप्रेषितदृष्टिर्गवाक्षमध्यप्रेषितदृष्टिः सती प्रस्थानेन गमनेन भिन्ना
त्रुटिना नीवीं वसनप्रन्थिम् । 'नीवी परिपणे अन्यौ स्त्रीणा जघनवासति' इति विश्वः ।
न ववन्ध । किं तु नाभिप्रविष्टा आभरणानां कङ्कणादीनां प्रभा यस्य तेन । प्रभैव
नामेरानरणमभूदिति भावः । हस्तेन वासोऽवलम्ब्य गृहीत्वा तस्थौ ।

अर्थाञ्चिता सत्त्वरमुत्थितायाः पदे पदे दुर्निमित्ते गलन्ती ।

कस्याश्चिदासीद्रशना तदानीमद्भुष्टमूलार्पितसूत्रशेषा ॥ १० ॥

सत्त्वरमुत्थितायाः कस्याश्चिद्वर्धिता मणिभिरर्धगुम्फिता दुर्निमित्ते सत्रमादुत्तिष्ठे ।
'दुमिष्टप्रभेपणे' इति घातोः कर्मणि क्तः । पदे पदे प्रतिपदम् । वीप्सायां द्विर्भावः । गलन्ती ग-
लद्रवा सती रशना मेखला तदानीं गमनसमयेऽद्भुष्टमूलेऽर्पित सूत्रमेव शेषो यस्याः सासीत् ॥

तासां मुखैरासवगन्धगर्भैर्व्याप्तान्तराः सान्द्रकुतूहलानाम् ।

विलोलनेत्रभ्रमरैर्गवाक्षाः सहस्रपत्राभरणा इवासन् ॥ ११ ॥

तदानीं सान्द्रकुतूहलानां तासां स्त्रीणामासवगन्धो गर्भो येषां तैः । विलोलानि नेत्रा-
प्येव प्रसरा येषां तैः । मुखैर्व्याप्तान्तराश्छन्नावकाशा गवाक्षाः सहस्रपत्राभरणा इव
कमलालकृता इव । 'सहस्रपत्र कमलम्' इत्यमरः । आसन् ॥

ता राघवं दृष्टिमिरापिवन्त्यो नार्यो न जग्मुर्विषयान्तराणि ।

तथाहि शेषेन्द्रियवृत्तिरासां सर्वात्मना चक्षुरिव प्रविष्टा ॥ १२ ॥

ता नार्यो रघोग्पत्यं राघवमजम् । 'तस्यापत्यम्' इत्यणप्रत्ययः । दृष्टिमिरापिवन्त्योऽति-

गृण्यया पश्यन्त्यो विषयान्तराण्यन्यान्विषयान्न जग्मुः । न विविदुरित्यर्थः । तथाहि । आसां नारीणां शेषेन्द्रियवृत्तिश्चक्षुर्व्यतिरिक्तश्रोत्रादीन्द्रियव्यापारः सर्वात्मना स्वरूपका-
त्स्न्येन चक्षुः प्रविष्टेव । श्रोत्रादीनीन्द्रियाणि स्वातन्त्र्येण ग्रहणाशक्तेश्चक्षुरेव प्रविश्य कौतु-
कात्स्वयमप्येनमुपलभन्ते किमु । अन्यथा स्वस्वविषयाधिगमः किं न स्यादिति भावः ॥

‘शृण्वन्कथाः श्रोत्रसुखा. कुमारः’ (७।१६) इति वक्ष्यति । ताः कथयति ‘स्थाने’
इत्यादिभिन्निभिः—

स्थाने वृता भूपतिभिः परोक्षैः स्वयंवरं साधुममंस्त भोज्या ।

पद्मेव नारायणमन्यथासौ लभेत कान्तं कथमात्मतुल्यम् ॥ १३ ॥

भोज्येन्दुमती परोक्षैरदृष्टैर्भूपतिभिर्वृता ममैवेयमिति प्रार्थितापि स्वयंवरमेव साधु
हितममस्त मेने । न तु परोक्षमेव कचित्प्रार्थक वव्रे । स्थाने युक्तमेतत् । ‘युक्ते द्वे साप्रत
स्थाने’ इत्यमरः । कुतः । अन्यथा स्वयंवराभावेऽसाविन्दुमती । पद्ममस्या अस्तीति
पद्मा लक्ष्मीः । ‘अर्शआदिभ्योऽच्’ इत्यच्प्रत्ययः । नारायणमिव । आत्मतुल्यं स्वानु-
रूप कान्तं पतिं कथं लभेत । न लभेतैव । सदसद्विवेकासौकर्यादिति भावः ॥

परस्परेण स्पृहणीयशोभं न चेदिदं द्वन्द्वमयोजयिष्यत् ।

अस्मिन्द्वये रूपविधानयत्नः पत्युः प्रजानां वितथोऽभविष्यत् ॥ १४ ॥

स्पृहणीयशोभं सर्वाशास्यसौन्दर्यमिदं द्वन्द्वं मिथुनम् । ‘द्वन्द्वं रहस्य—’ इत्यादिना नि-
पातः । परस्परेण नायोजयिष्यच्चेन्न योजयेद्यदि । तर्हि प्रजानां पत्युर्विधातुरस्मिन्द्वये
द्वन्द्वे रूपविधानयत्नः सौन्दर्यनिर्माणप्रयासो वितथो विफलोऽभविष्यत् । एतादृशानुरूप-
पत्नीपुसान्तराभावादिति भावः । ‘लिङ्निमित्ते लङ्क्रियातिपत्तौ’ इति लृट् । ‘कुतश्चि-
त्कारणवैगुण्यात्क्रियाया अनभिनिष्पत्तिः क्रियातिपत्तिः’ इति वृत्तिकारः ॥

रतिस्मरौ नूनमिमावभूतां राज्ञां सहस्रेषु तथाहि बाला ।

गतेयमात्मप्रतिरूपमेव मनो हि जन्मान्तरसंगतिज्ञम् ॥ १५ ॥

रतिस्मरौ यौ । नित्यसहचरावित्यभिप्रायः । नूनं तावेवेयं चायं चेमौ दपती अभूताम् ।
एतद्रूपेणोत्पन्नौ । कुतः । तथाहि । इयं बाला राज्ञां सहस्रेषु राजसहस्रमध्ये । सत्यपि
व्यत्यासकारण इति भावः । आत्मप्रतिरूपं स्वतुल्यमेव । ‘तुल्यसंकाशनीकाशप्रकाशप्रति-
रूपका’ इति दण्डी । गता प्राप्ता । तदपि कथं जातमत आह—हि यस्मान्मनो जन्मा-
न्तरसंगतिज्ञं भवति । तदेवेदमिति प्रत्यभिज्ञाभावेऽपि वासनाविशेषवशादनुभूतार्थेषु
मनःप्रवृत्तिरस्तीत्युक्तम् । जन्मान्तरसाहचर्यमेवात्र प्रवर्तकमिति भावः ॥

इत्युद्रताः पौरवधूमुखेभ्यः शृण्वन्कथाः श्रोत्रसुखाः कुमारः ।

उद्गासितं मङ्गलसंविधाभिः संवन्धिनः सद्यः समाससाद ॥ १६ ॥

इति ‘स्थाने वृता’ (७।१३) इत्याद्युक्तप्रकारेण पौरवधूमुखेभ्य उद्गता उत्पन्ना श्रोत्रयो
सुखा मधुरा । सुखशब्दो विशेष्यनिर्णः । ‘पापपुण्यसुखादि च’ इत्यमरः । कथा गिरः ।

शृङ्खलामारोऽङ्गो मङ्गलसंविवाग्निर्द्वैलरचनाभिद्वयान्नं गोमित सवन्निव कन्यादा-
ग्निः सद्य गृहं समानमाद प्राग ॥

ततोऽवतीर्याशु करेणुकायाः स कामरूपेश्वरदत्तहस्तः ।

वैदर्भनिर्दिष्टमयो विवेश नारीमन्तांसीव चतुष्कमन्तः ॥ १७ ॥

ततोऽन्तरं करेणुकाया हन्तिन्याः स्वनादाशु शीघ्रमवतीर्य । कामरूपेश्वरे दत्तो
हन्तो केन सोऽज । अथोऽन्तरं वैदर्भेण निर्दिष्ट प्रदक्षितमन्तश्चतुष्क चचरन् ।
नारीणां मन्तांसीव विवेश ॥

महार्हसिंहासनसंस्थितोऽसौ सरत्नमर्घ्यं मधुपर्कमिश्रम् ।

भोजोपनीतं च दुकूलयुग्मं जग्राह सार्धं वनिताकटाक्षैः ॥ १८ ॥

महार्हसिंहासने संस्थितोऽसावजः । मेजेनोपनीतम् । रत्नैः सहित सरत्नम् । म-
धुपर्कमिश्रमर्घ्यं पूजासावन्द्रव्यं दुकूलयोः धौम्ययुग्मं च । वनिताकटाक्षैरन्वर्त्तमाना-
मगद्वर्धनैः सार्धम् । जग्राह गृहीतवान् ॥

दुकूलवासाः स वधूसनीपं निन्ये विनीतैरवरोधरक्षैः ।

वेलसकाशं स्फुटफेनराजिर्नवैरुदन्वानिव चन्द्रपादैः ॥ १९ ॥

दुकूलवासाः सोऽज । विनीतैर्नवैरवरोधरक्षैः पुराविकृतैर्वधूसनीपं निन्ये । तत्र
इत्यन्तः—स्फुटफेनराजिर्दन्वान्सुतो नवैर्नूतनैश्चन्द्रपादैश्चन्द्रनिरूपैर्वेलायाः सकाशं
सर्गयन्निव । पूज्यन्तोऽयम् ॥

तत्रार्चितो भोजपतेः पुरोधा हत्वाग्निमाज्यादिभिरग्निकल्पः ।

तमेव चाधाय विवाहसाल्ये वधूवरौ संगमयांचकार ॥ २० ॥

तत्र सद्यन्वार्चितः पूजितोऽन्त्रिभ्योऽग्निमुखो भोजपतेर्मोजदेशावीश्वरस्य पुरोधा पु-
रोहितः । पुरोधास्तु पुरोहितः इत्यनरः । आज्यादिभिर्द्रव्यैरग्निं हुत्वा तमेव चाग्निं वि-
वाहसाल्यं अवाध । माग्निं च हुत्वेत्यर्थः । वधूवरौ संगमयांचकार योजयामास ॥

हस्तेन हस्तं परिगृह्य वध्वाः स राजसूनुः सुतरां चकासे ।

अनन्तराशोकलताप्रवालं प्राप्येव चूतः प्रतिपल्लवेन ॥ २१ ॥

स राजसूनुर्हस्तेन सखीयेन वध्वा हस्तं परिगृह्य । अनन्तरायाः संनिहिताया अशो-
कलतायाः प्रवालं पञ्चं प्रतिपल्लवेन सखीयेन प्राप्य चूतं आश्रय इव । सुतरां चकासे ॥

आर्साद्वरः कण्टकितप्रकोष्ठः स्विन्नाङ्गुलिः संववृते कुमारी ।

तस्मिन्द्वये तत्क्षणमात्मवृत्तिः समं विसर्जेव मनोभवेन ॥ २२ ॥

वरः कण्टकितः पुलकितः प्रकोष्ठो यस्य स आर्सात् । सूत्रेण क्षुद्रवृत्रौ च रोमहर्षे च क-
ण्टकः इत्यनरः । इत्यती स्विन्नाङ्गुलिः संववृते वधूव । अत्रोन्नेषते—तस्मिन्द्वये मिथु-
ने तत्क्षणमात्मवृत्तिः सान्निध्योदयस्य वृत्तिर्नोभवेत् क्रमेण नम विसर्जेव प्रयुज्यते ।

प्राक्सिद्धस्याप्यनुरागसाम्यस्य सप्रति तत्कार्यदर्शनात्पाणिस्पर्शकृतत्वमुत्प्रेक्ष्यते । अत्र वात्स्यायन—‘कन्या तु प्रथमसमागमे खिन्नाङ्गुलि’ खिन्नमुखी च भवति । पुरुषस्तु रोमाश्वितो भवति । एभिरनयोर्भाव परीक्षेत’ इति । स्त्रीपुरुषयो स्वेदरोमाश्चाभिधान सात्त्विकमात्रोपलक्षणम् । न तु प्रतिनियमो विवक्षित । एभिरिति बहुवचनसामर्थ्यात् । एव सति कुमारसंभवे—‘रोमोद्गमः प्रादुरभूदुमायाः खिन्नाङ्गुलि पुगवकेतुरासीत्’ (७।७७) इति व्युत्क्रमवचन न दोषायेति । ‘वृत्तिस्तयोः पाणिसमागमेन सम विभक्तेव मनोभवस्य’ इत्यपरार्धस्य पाठान्तरे व्याख्यानान्तरम्—पाणिसमागमेन पाण्योः संपर्शेन कर्त्रा । तयोर्वधूवरयोर्मनोभवस्य वृत्तिः स्थितिः सम विभक्तेव । समीकृतेवेत्यर्थः ॥

तयोरुपाङ्गप्रतिसारितानि क्रियासमापत्तिनिवर्तितानि ।

ह्रीयन्त्रणामानशिरे मनोज्ञामन्योन्यलोलानि विलोचनानि ॥ २३ ॥

अपाङ्गेषु नेत्रप्रान्तेषु प्रतिसारितानि प्रवर्तितानि क्रिययोर्निरीक्षणलक्षणयोः समापत्त्या यदृच्छासगत्या निवर्तितानि प्रत्याकृष्टान्योन्यस्मिल्लोलानि सतृष्णानि । ‘लोल-ध्रुलसतृष्णयो’ इत्यमरः । तयोर्दंपत्योर्विलोचनानि दृष्टयो मनोज्ञा रम्या द्विया निमित्तेन यन्त्रणा सकोचमानशिरे प्रापुः ॥

प्रदक्षिणप्रक्रमणात्कृशानोरुदर्विषस्तन्मिथुनं चकासे ।

मेरोरुपान्तेष्विव वर्तमानमन्योन्यसंसक्तमहस्त्रियामम् ॥ २४ ॥

तन्मिथुनमुदर्विष उन्नतज्वालस्य कृशानोर्वहेः प्रदक्षिणप्रक्रमणात्प्रदक्षिणीकरणात् । मेरोरुपान्तेषु समीपेषु वर्तमानमावर्तमानम् । मेरु प्रदक्षिणीकुर्वदित्यर्थः । अन्योन्यसंसक्त परस्परसगतम् । मिथुनस्याप्येतद्विशेषणम् । अहश्च त्रियामा चाहस्त्रियाम रात्रि-दिवमिव । समाहारे द्वन्द्वैकवद्भावः । चकासे दिदीपे ॥

नितम्बगुर्वी गुरुणा प्रयुक्ता वधूर्विधातृप्रतिमेन तेन ।

चकार सा मत्तचकोरनेत्रा लज्जावती लाजविसर्गमज्ञौ ॥ २५ ॥

नितम्बेन गुर्व्यलघ्वी । ‘दुर्धरालघुनोगुर्वी’ इति शाश्वत । विधातृप्रतिमेन ब्रह्मलु-त्येन तेन गुरुणा याजकेन प्रयुक्ता जुहुधीति नियुक्ता । मत्तचकोरस्येव नेत्रे यस्याः सा लज्जावती सा वधूरमौ लाजविसर्ग चकार ॥

हविःशमीपल्लवलाजगन्धी पुण्यः कृशानोरुदियाय धूमः ।

कपोलसंसर्पिशिखः स तस्या मुहूर्तकर्णोत्पलतां प्रपेदे ॥ २६ ॥

हविष आज्यादे शमीपल्लवानां लाजानां च गन्धोऽस्यास्तीति हवि शमीपल्लवलाज-गन्धी । ‘शमीपल्लवमिश्रोलाजानञ्जलिना वपति’ इति कात्यायन । पुण्यो धूमः कृशा-नोः पावकादुदियायोद्भूतः । कपोलयोः संसर्पिणी प्रसरणशीला शिखा यस्य स तथोक्तः स धूमस्तस्या वध्वा मुहूर्तं कर्णोत्पलता कर्णभिरणता प्रपेदे ॥

तदञ्जनक्लेदसमाकुलाक्षं प्रम्लानवीजाङ्कुरकर्णपूरम् ।

वधूमुखं पाटलगण्डलेखमाचारधूमग्रहणाद्वभूव ॥ २७ ॥

तद्वधूमुखमाचारेण प्राप्ताद्भूमग्रहणात् । अञ्जनस्य क्लेदोऽञ्जनक्लेदः । अञ्जनमिश्रवा-
ष्पोदकमित्यर्थः । तेन समाकुलाक्षम् । प्रम्लानो वीजाङ्कुरो यवाङ्कुर एव कर्णपूरोऽवतमो
यस्य तत्पाटलगण्डलेखमरुणगण्डस्थलं च वभूव ॥

तौ स्नातकैर्वन्धुमता च राज्ञा पुरंध्रिभिश्च क्रमशः प्रयुक्तम् ।

कन्याकुमारौ कनकासनस्थावार्द्राक्षतारोपणमन्वभूताम् ॥ २८ ॥

कनकासनस्थौ तौ कन्याकुमारौ स्नातकैर्गृहस्थविशेषैः । 'स्नातकस्त्वाप्तो व्रती' इत्यम-
रः । वन्धुमताः । वन्धुपुरःसरेणेत्यर्थः । राज्ञा च पुरंध्रिभिः पतिपुत्रवतीभिर्नारीभिश्च क्रमशः
प्रयुक्तं स्नातकादीनां पूर्वपूर्ववैशिष्ट्यात्क्रमेण कृतमार्द्राक्षतानामारोपणमन्वभूतामनुभू-
तवन्तौ ॥

इति स्वसुभोजकुलप्रदीपः संपाद्य पाणिग्रहणं स राजा ।

महीपतीनां पृथगर्हणार्थं समादिदेशाधिकृतानधिश्चीः ॥ २९ ॥

अधिश्चीरधिकसंपन्नो भोजकुलप्रदीपः स राजा । इति स्वसुरिन्दुमत्याः पाणिग्रहणं
विवाहसंपाद्य कारयित्वा । महीपतीनां राज्ञा पृथगेकैकशोऽर्हणार्थं पूजार्थमधिकृतान-
धिकारिणः समादिदेशाज्ञापयामास ॥

लिङ्गैर्मुदः संवृतविक्रियास्ते हृदाः प्रसन्ना इव गूढनक्राः ।

वैदर्भमामज्य ययुस्तदीयां प्रत्यर्प्य पूजामुपदाछलेन ॥ ३० ॥

मुदः सतोषस्य लिङ्गैश्चिह्नैः कपटहासादिभिः संवृतविक्रिया निगूहितमत्सराः । अत एव
प्रसन्ना बहिर्निर्मला गूढनक्राः अन्तर्लनग्राहा हृदा इव स्थितास्ते नृपा वैदर्भं भोजमाम-
ज्यापृच्छन् तदीयां वैदर्भीयां पूजामुपदाछलेनोपायनमिषेण प्रत्यर्प्य ययुर्गतवन्तः ॥

स राजलोकः कृतपूर्वसंविदारम्भसिद्धौ समयोपलभ्यम् ।

आदास्यमानः प्रमदामिषं तदावृत्य पन्थानमजस्य तस्थौ ॥ ३१ ॥

आरम्भसिद्धौ कार्यसिद्धौ विषये । पूर्वं कृता कृतपूर्वा । सुप्सुपेति समासः । कृतपूर्वा
सवित्सकेतो मार्गावरोधरूप उपायो येन स तथोक्तः । 'सवियुद्धे प्रतिज्ञायां सकेताचारना-
मसु' इति केशवः । स राजलोकः समयोपलभ्यमजप्रस्थानकाले लभ्यम् । तदा तस्यै-
काकित्वादिति भावः । 'समरोपलभ्यम्' इति पाठे युद्धसाध्यमित्यर्थः । तत्प्रमदैवामिषं
भोग्यवस्तु । 'आमिषं त्वस्त्रिया मासे तथा स्याद्भोग्यवस्तुनि' इति केशवः । आदास्य-
मानो ग्रहीष्यमाणः सन्नजस्य पन्थानमावृत्यावरुध्य तस्थौ ॥

भर्तापि तावत्क्रथकैशिकानामनुष्ठितानन्तरजाविवाहः ।

सत्त्वानुरूपाहरणीकृतश्रीः प्रास्थापयद्राघवमन्वगाच्च ॥ ३२ ॥

अनुष्ठित संपादितोऽनन्तरजाया अनुजाया विवाहो येन स तथोक्तः क्रथकैशि-
काना देशाना भर्ता स्वामी भोजोऽपि तावत्तदा सत्त्वानुरूपमुत्साहानुरूप यथा तथा ।
आ समन्तात् । अनेनानियतवस्तुदानमित्यर्थः । हरण कन्यायै देय धनम् । 'यौतुकादि
तु यदेय सुदायो हरण च तत्' इत्यमरः । आहरणीकृता श्रीर्येन तथोक्त सन्राधव-
मज प्रास्थापयत्प्रस्थापितवान्स्वयमन्वगादनुजगाम च ॥

तिस्रस्त्रिलोकप्रथितेन सार्धमजेन मार्गे वसतीरुषित्वा ।

तस्मादपावर्तत कुण्डिनेशः पर्वत्यये सोम इवोष्णरश्मेः ॥ ३३ ॥

कुण्डिन विदर्भनगरम् । तस्येशो भोजस्त्रिषु लोकेषु प्रथितेनाजेन सार्ध मार्गे पथि
तिलो वसती रात्रीरुषित्वा स्थित्वा । 'वसती रात्रिवेश्मनो' इत्यमरः । 'कालाध्वनो-
रत्यन्तसयोगे' इति द्वितीया । पर्वत्यये दर्शान्त उष्णरश्मेः सूर्यात्सोमश्चन्द्र इव । त-
स्मादजादपावर्तत । त विस्त्रज्य निवृत्त इत्यर्थः ॥

प्रमन्यवः प्रागपि कोसलेन्द्रे प्रत्येकमात्तस्वतया वभूवुः ।

अतो नृपाश्चक्षमिरे समेताः स्त्रीरत्नलालम् न तदात्मजस्य ॥ ३४ ॥

नृपा राजान प्रागपि प्रत्येकमात्तस्वतया दिग्विजये गृहीतधनत्वेन कोसलेन्द्रे रघौ
प्रमन्यवो रुढवैरा वभूवुः । अतो हेतो समेताः सगताः सन्तस्तदात्मजस्य रघुसूनोः
स्त्रीरत्नलालम् न चक्षमिरे न सेहिरे ॥

तमुद्रहन्तं पथि भोजकन्यां रुरोध राजन्यगणः स दृप्तः ।

वल्लिप्रदिष्टां श्रियमाददानं त्रैविक्रमं पादमिवेन्द्रशत्रुः ॥ ३५ ॥

दृप्त उद्धत स राजन्यगणो राजसघातः । भोजकन्यामुद्रहन्त नयन्त तमजम् ।
वल्लिना वैरोचनिना प्रदिष्टा दत्ता श्रियमाददान स्त्रीकुर्वाणम् । त्रिविक्रमस्येव त्रैविक्र-
मम् । पादमिन्द्रशत्रुः प्रह्लाद इव । पथि रुरोध । तथा च ब्रह्माण्डपुराणे—'विरोचन-
विरोधेऽपि प्रह्लाद प्राक्तन स्मरन् । विष्णोस्तु क्रममाणस्य पादाम्भोज रुरोध ह ॥' इति ॥

तस्याः स रक्षार्थमनल्पयोधमादिश्य पित्र्यं सचिवं कुमारः ।

प्रत्यग्रहीत्पार्थिववाहिनीं तां आगीरथीं शोण इवोत्तरंगः ॥ ३६ ॥

स कुमारोऽजस्तस्या इन्दुमत्या रक्षार्थमनल्पयोध बहुभटम् । पितुरागत पित्र्यम् ।
आप्तमित्यर्थः । सचिवमादिश्याज्ञाप्य ता पार्थिववाहिनीं राजसेनाम् । 'ध्वजिनी वाहिनी
सेना' इत्यमरः । आगीरथीमुत्तरंग शोणः शोणाख्यो नद इव । प्रत्यग्रहीदभियुक्तवान् ॥

पत्तिः पदार्तिं रथिनं रथेशस्तुरंगसादी तुरगाधिखूढम् ।

यन्ता गजस्याभ्यपतद्गजस्थं तुल्यप्रतिद्वन्द्वि वभूव युद्धम् ॥ ३७ ॥

पत्तिः पादचारो योद्धा पदार्तिं पादचारसभ्यपतत् । पदा पदाभ्यामततीति पदाति ।
पादस्य पदित्यादिना पदादेशः । 'पदातिपत्तिपदगपादातिकपदाजय' इत्यमरः । रथेशो

रधिको रथिन रथारोहमभ्यपतत् । तुरगसाद्यश्वारोहस्तुरगाधिरूढमश्वारोहमभ्यपतत् ।
'रथिन' स्यन्दनारोहा अश्वारोहास्तु सादिन' इत्यमर' । गजस्य यन्ता हस्त्यारोहो गजस्थ
पुरुषमभ्यपतत् । इत्यमनेन प्रकारेण तुल्यप्रतिद्वन्द्वेकजातीयप्रतिभट युद्धं बभूव । अ-
न्योन्य द्वन्द्व कलहोऽस्त्येवमिति प्रतिद्वन्द्विनो योधा । 'द्वन्द्व कलहयुग्मयो' इत्यमर ॥

नदत्सु तूर्येष्वविभाव्यवाचो नोदीरयन्ति स्म कुलोपदेशान् ।

वाणाक्षरैरेव परस्परस्य नामोजितं चापभृतः शशंसुः ॥ ३८ ॥

तूर्येषु नदत्सु सत्स्वविभाव्यवाचोऽनवधार्यगिरश्चापभृतो धानुष्का । कुलमुपदिश्यते
प्रख्याप्यते यैस्ते कुलोपदेशास्त्वान्कुलनामानि नोदीरयन्ति स्म नोच्चारयामासुः । श्रोतु-
मशक्यत्वाद्वाचो नानुवन्नित्यर्थः । किंतु वाणाक्षरैर्वाणिषु लिखिताक्षरैरेव परस्परस्यान्यो-
न्यस्योजितं प्रख्यातं नाम शशंसुरुचुः ॥

उत्थापितः संयति रेणुरश्वैः सान्दीकृतः स्यन्दनवंशचक्रैः ।

विस्तारितः कुञ्जरकर्णतालैर्नेत्रक्रमेणोपररोध सूर्यम् ॥ ३९ ॥

संयति सग्रामेऽश्वैरुत्थापित । स्यन्दनवंशानां रथसमूहानां चक्रै रथाङ्गैः सान्दीकृतो
घनीकृतः । 'वंश' पृष्ठास्त्रिं गेहोर्ध्वकाष्ठे वेणौ गणे कुले' इति केशव । कुञ्जरकर्णानां
तालैस्ताडनैर्विस्तारितः प्रसारितो रेणुर्नेत्रक्रमेणाशुकपरिपाट्या । अशुकमिवेत्यर्थः ।
'स्याजटाशुकयोर्नेत्रम्' इति । 'क्रमोऽङ्गौ परिपाट्या च' इति च केशवः । सूर्यमुप-
रोधाच्छादयामास ॥

मत्स्यध्वजा वायुवशाद्विदीर्णैर्मुखैः प्रवृद्धध्वजिनीरजांसि ।

वभुः पिवन्तः परमार्थमत्स्याः पर्याविलानीव नवोदकानि ॥ ४० ॥

वायुवशाद्विदीर्णैर्विवृतैर्मुखैः प्रवृद्धानि ध्वजिनीरजांसि सैन्यरेणून्पिवन्तो गृह्णन्तो म-
त्स्यध्वजा मत्स्याकारा ध्वजा । पर्याविलानि परितः कलुषाणि नवोदकानि पिवन्तः
परमार्थमत्स्या सत्यमत्स्या इव । वभुर्भान्ति स्म ॥

रथो रथाङ्गध्वनिना विजज्ञे विलोलघण्टाक्वणितेन नागः ।

स्वभर्तृनामग्रहणाद्वभूव सान्द्रे रजस्यात्मपरावबोधः ॥ ४१ ॥

सान्द्रे प्रवृद्धे रजसि रथो रथाङ्गध्वनिना चक्रस्वनेन विजज्ञे ज्ञातः । नागो हस्ती वि-
लोलानां घण्टानां क्वणितेन नादेन विजज्ञे । आत्मपरावबोधः स्वपरविवेकः । योधाना-
मिति शेषः । स्वभर्तृणां स्वस्वामिना नामग्रहणानामोच्चारणाद्वभूव । रजोऽन्धतया सर्वे
स्व पर च शब्दादेवानुमाय प्रजगुरित्यर्थः ॥

आवृण्वतो लोचनमार्गमाजौ रजोऽन्धकारस्य विजृम्भितस्य ।

शस्त्रक्षताश्वद्विपवीरजन्मा बालारुणोऽभूद्रुधिरप्रवाहः ॥ ४२ ॥

लोचनमार्गमावृण्वतो दृष्टिपथमुपरुन्धत । आजौ युद्धे विजृम्भितस्य व्याप्तस्य । रज
एवान्धकार तस्य । शस्त्रक्षतेभ्योऽश्वद्विपवीरेभ्यो जन्म यस्य स तथोक्तो रुधिरप्रवाहो

चालारुणो चालारुणोऽभूत् । 'अरुणो भास्करेऽपि स्यात्' इत्यमरः । चालविशेषणं रुधि-
रसावर्णार्थम् ॥

स च्छिन्नमूलः क्षतजेन रेणुस्तस्योपरिष्ठात्पवनावधूतः ।

अद्धारशेषस्य हुताशनस्य पूर्वोत्थितो धूम इवावभासे ॥ ४३ ॥

क्षतजेन रुधिराण्युच्छिन्नमूलः । लाजितभूतलसंयन्त इत्यर्थः । तस्य क्षतजस्योपरिष्ठा-
त्पवनावधूतो वाताहत स रेणुः । अद्धारशेषस्य हुताशनस्याग्नेः पूर्वोत्थितो धूम इव ।
आवभासे दिदीपे ॥

प्रहारमूर्छापगमे रथस्था यन्तृनुपालभ्य निवर्तिताश्वान् ।

यैः सादिता लक्षितपूर्वकेतृस्तानेव सामर्पतया निजघ्नः ॥ ४४ ॥

रथस्था रथिनः । प्रहारेण या मूर्छा तस्या अपगमे सति । मूर्छितानामन्यत्र नीत्वा
सरक्षणं नारथिभ्यं दत्ति कृत्वा । निवर्तिताश्वान्यन्तृनुसारधीनुपालभ्यासाधु कृतमिल-
यिष्यन्ति । पूर्व यैः स्वयं सादिता हताः । लक्षितपूर्वकेतृन् । पूर्वोद्घट्ट केतुभिः प्रत्य-
भिज्ञातामित्यर्थः । तानेव नानर्पतया सक्रोपत्वेन हेतुना निजघ्न प्रजघ्नुः ॥

अप्यर्धमार्गे परवाणत्तूना धनुर्भृतां हस्तवतां पृषत्काः ।

संप्रापुरेवात्मजवानुवृत्त्या पूर्वार्धभागेः फलिभिः शरव्यम् ॥ ४५ ॥

अर्धमार्गो मार्गार्धं तन्मिगर्धमार्गे परेपा वाणिल्लानादिष्ठा अपि हस्तवता कृतहस्तानां
धनुर्भृता पृषत्का शरा आत्मजवानुवृत्त्या स्ववेगानुवन्धेन हेतुना फलिभिल्लोहाप्रवद्भिः ।
'शस्त्रवाणाप्रयो' फलम्' इति विश्वः । पूर्वार्धभागं । शृणोतीति शरः । तस्मै हितं
शरव्यं लक्ष्यम् । 'उगवादिभ्यो यत्' इति यत्प्रत्ययः । 'लक्ष लक्ष्य शरव्य च' इत्य-
मरः । संप्रापुरेव । न तु मध्ये पतिता इत्यर्थः ॥

आधोरणानां गजसंनिपाते शिरांसि चक्रेनिशितैः क्षुराग्रैः ।

हृतान्यपि श्येननखाप्रकोटिव्यासक्तकेशानि चिरेण पेतुः ॥ ४६ ॥

गजसंनिपाते गजयुद्धे निशितैरत एव क्षुराग्रैः क्षुरस्याग्रमिवाग्रं येषां तैश्चकैरायुध-
विशेषैर्हृतानि छिन्नान्यपि । श्येनानां पक्षिविशेषाणाम् । 'पक्षी श्येनः' इत्यमरः । नखा-
प्रकोटिषु व्यासक्ताः केशा येषां तानि । आधोरणानां हस्त्यारोहाणाम् । 'आधोरणा
हस्तिपका हस्त्यारोहा निपादिनः' इत्यमरः । शिरांसि चिरेण पेतुः पतितानि । शिर-
पातात्प्रागेवारुण पश्चादुत्पतता पक्षिणा नखेषु केशसङ्गश्चिरपातहेतुरिति भावः ॥

पूर्वं प्रहर्ता न जघान भूयः प्रतिप्रहाराक्षममश्वसादी ।

तुरंगमस्कन्धनिषण्णदेहं प्रत्याश्वसन्तं रिपुमाचकाह्व ॥ ४७ ॥

पूर्वं प्रथमं प्रहर्ताश्वसादी तौरगिकं प्रतिप्रहारेऽक्षममशक्तं तुरंगमस्कन्धे निषण्णदे-
हम् । मूर्छितमित्यर्थः । रिपु भूयो न जघान पुनर्न प्रजहार । किंतु प्रत्याश्वसन्तं पुनरु-
जीवन्तमाचकाह्व । 'नायुधव्यसन प्राप्तं नार्तं नातिपरिक्षतम्' इति निषेधादिति भावः ॥

तनुलजां वर्मभृतां विकोशैर्बृहत्सु दन्तेष्वसिभिः पतद्भिः ।

उद्यन्तमग्निं शमयांवभूवुर्गजा विविशाः करशीकरेण ॥ ४८ ॥

तनुलजाम् । तनुषु निष्ठुहाणानिलयैः । वर्मभृता क्वाचिन्तं चंद्रान्विभिर्बृहत्सु दन्तेषु पतद्भिरेव एव विकोशैः पिबानादुद्धृतैः 'कोशोऽत्री कुक्षले खड्गपिबाने' इत्यनरः । अग्निं लहैर्यन्तनुत्पित्तमग्निं विविशा भीता गजाः करशीकरेण कुम्भादण्डजलक-
णेन शमयावभूवुः शान्तं चक्रुः ॥

शिलीमुखोत्कचशिरःफलाढ्या च्युतैः शिरस्त्रैश्चपकोत्तरेव ।

रणक्षितिः शोणितमघकुल्या रराज मृत्योरिव पानभूमिः ॥ ४९ ॥

शिलीमुखैर्वणिक्कृतानि शिरांत्येव प्लानि तैराढ्या चंपन्ना । च्युतैर्ब्रष्टैः । शिरांति नायन्त इति शिरस्त्राणि जीर्णेष्यानि । 'जीर्णेष्य च शिरस्त्रे च' इत्यनरः । तैश्चपकोत्तरा चपक पानपात्रमुत्तरं यस्यां सेव । 'चपकोऽत्री पानपात्रम्' इत्यनरः । शोणितान्येव नद्यं तस्य कुल्याः प्रवाहा यस्या सा । 'इत्यात्या कृत्रिमा सत्तै' इत्यनरः । रणक्षि-
तिर्युद्धभूमिर्बुल्लोः पानभूमिरिव रराज ॥

उपान्तयोर्निष्कुपितं विहंगैराक्षिप्य तेभ्यः पिशितप्रियापि ।

केयूरकोदिक्षततालुदेशा शिवा भुजच्छेदमपाचकार ॥ ५० ॥

उपान्तयोः प्रान्तयोर्वहैः पक्षिनिर्निष्कुपितं खण्डितम् । 'इन्निष्टायाम्' इतीडा-
गम् । भुजच्छेदं भुजस्रग्ध तेभ्यो विहंगेभ्य आक्षिप्याच्छिद्य पिशितप्रिया मांसप्रियापि शिवा क्रोष्टी । 'गिवः क्रोलः शिवा क्रोष्टी' इति विश्वः । केयूरकोद्याङ्गनादेण कतत्तालु-
देशो यस्या सा सती । अपाचकारापचारयामास । किरतेः करोतेर्वा छिद् ॥

कश्चिद्विषत्त्वङ्महतोत्तमाङ्गः सद्यो विमानप्रभुतामुपेत्य ।

वामाङ्गसंसक्तसुराङ्गनः स्वं नृत्यत्कयन्धं समरे ददर्श ॥ ५१ ॥

विषतः खड्गेन हृत्तोत्तमाङ्गिष्ठगिराः कश्चिद्भीरः सद्यो विमानप्रभुतां विमानाविष-
त्तम् । देवत्वानिलयैः । उपेत आन्य वामाङ्गसंज्ञता सव्योत्तङ्गसङ्घिनी सुराङ्गा यस्य स तपोत्तः सन्तरे नृत्यत्स्व निज कयन्ध विचिरत्क कतेवर ददर्श । 'कयन्धोऽत्री त्रियायुत्तनपनूर्ध्वकतेवरम्' इत्यनरः ॥

अन्योन्यसूतोन्मथनादभूतां तावेव सूतौ रथिनौ च कौचिव् ।

व्यभौ गदाव्यावतसंप्रहारौ भग्नायुधौ बाहुविमर्दनिष्ठौ ॥ ५२ ॥

कौचिर्द्वौरावन्वोन्यस्य सूतयो सारथ्योन्मथनान्मथनात्तावेव सूतौ रथिनौ योद्धारौ चाम्भूताम् । तावेव व्यभौ नश्यायौ सन्तौ गदान्यां व्यावतो दीर्घः संप्रहारौ दुद्र चयो-
त्तावन्भूताम् । ततो भग्नायुधौ नभगदौ सन्तौ बाहुविमर्दे लिष्टा नाशो ययोत्तौ बाहुयु-
द्धस्तावन्भूताम् । 'निष्ठा निजतिनासान्ता' इत्यनरः ॥

परस्पररेण क्षतयोः प्रहर्त्रोस्तृकान्तवाय्वोः समकालमेव ।

अमर्त्यभावेऽपि कयोश्चिदासीदेकाप्सरःप्रार्थितयोर्विवादः ॥ ५३ ॥

परस्पररेणान्योन्य क्षतयोः क्षततन्वो समकालमेककाल यथा तथोत्क्रान्तवाय्वोर्युगपदु-
द्रतप्राणयोः । एकैवाप्सराः प्रार्थिता याभ्या तयोरेकाप्सरः प्रार्थितयोः । प्रार्थितैकाप्सरसो-
रित्यर्थः । 'वाहिताभ्यादिषु' इति परनिपातः । अथवा । एकस्यामप्सरसि प्रार्थितः प्रार्थना
त्रयोरिति विग्रहः । 'त्रिया बहुष्वप्सरसः' इति बहुत्वाभिधानः प्रायिकम् । कयोश्चित्प्रहर्त्रो-
र्बोधयोरमर्त्यभावेऽपि देवत्वेऽपि विवादः कलह आसीत् । एकामिषामिलापो हि महद्वै-
रवीजमिति भावः ॥

व्यूहाबुभौ तावितरेतरस्माद्भङ्गं जयं चापतुरव्यवस्थम् ।

पश्चात्पुरोमारुतयोः प्रवृद्धौ पर्यायवृत्त्येव महार्णवोर्मि ॥ ५४ ॥

ताबुभौ व्यूहौ सेनासंघाता । 'व्यूहस्तु बलविन्यासः' इत्यमरः । पश्चात्पुरश्च यौ मा-
रुतौ तयोः पर्यायवृत्त्या क्रमवृत्त्या प्रवृद्धौ महार्णवोर्मि इव । इतरेतरस्मादन्योन्यस्माद-
व्यवस्थं व्यवस्थारहितमनियत जयं भङ्गं पराजयं चापतुः प्राप्तवन्तौ ॥

परेण भग्नेऽपि वले महौजा ययावजः प्रत्यरिसैन्यमेव ।

धूमो निवर्त्येत समीरणेन यतस्तु कक्षस्तत एव वह्निः ॥ ५५ ॥

वले स्वसैन्ये परेण परवलेन भग्नेऽपि महौजा महाबलोऽजोऽरिसैन्यं प्रत्येव ययौ ।
तथा हि । समीरणेन वायुना धूमो निवर्त्येत कक्षादपसार्येत । वर्ततेर्ष्यन्तात्कर्मणि स-
भावनाया लिट् । वहिस्तु यतो यत्र कक्षस्तृणम् । 'कक्षौ तु तृणवीरधौ' इत्यमरः ।
तत एव तत्रैव । प्रवर्तत इति शेषः । सार्वविभक्तिकस्तसि ॥

रथी निषङ्गी कवची धनुष्मान्दत्तः स राजन्यकमेकवीरः ।

निवारयामास महावराहः कल्पक्षयोद्धृत्तमिवार्णवाम्भः ॥ ५६ ॥

रथी रथारूढो निषङ्गी तूणीरवान् । 'तूणोपासद्गूणीरनिषङ्गा इषुधिर्द्वयोः' इत्यमरः ।
कवची बर्मधरो धनुष्मान्धनुर्धरो दत्तो रणदत्त एकवीरोऽसहायशूरः सोऽजो राजन्यक
राजसमूहम् । 'गोत्रोक्ष-' इत्यादिना वुञ्प्रत्ययः । महावराहो वराहावतारो विष्णुः क-
ल्पक्षये कल्पान्तकाल उद्धृत्तमुद्वेलमर्णवाम्भ इव । निवारयामास ॥

स दक्षिणं तूणमुखेन वामं व्यापारयन्हस्तमलक्ष्यताजौ ।

आकर्णकृष्टा सरुदस्य योद्धुर्मौर्वीव वाणान्सुषुवे रिपुघ्नान् ॥ ५७ ॥

सोऽजः । आजौ सङ्ग्रामे दक्षिणं हस्तं तूणमुखेन निषङ्गविवरेण वाममसि सुन्दरम् ।
'वामं सव्ये प्रतीपे च द्रविणे चातिसुन्दरे' इति विश्वः । व्यापारयन्नलक्ष्यत । शरसधाना-
दयस्तु दुर्लक्ष्या इत्यर्थः । सरुदाकर्णकृष्टा योद्धुरस्याजस्य मौर्वी ज्या । रिपून्मन्तीति रिपुघ्ना ।
तान् । 'अमनुष्यकर्तृके च' इति ठक्प्रत्ययः । वाणान्सुषुव इव सुषुवे किमु । इत्युत्प्रेक्षा ॥

स रोषदृष्टाधिकलोहितोष्ठैर्व्यकोर्ध्वरेखा भ्रुकुटीर्वहद्भिः ।

तस्तार गां भल्लनिकृत्तकण्ठैर्हुकारगर्भैर्द्विपतां शिरोभिः ॥ ५८ ॥

सोऽज । रोषेण दृष्टा अत एवाधिकलोहिता ओष्ठा येषां तानि तैः । व्यक्ता ऊर्ध्वरेखा यस्या ता भ्रुकुटीर्भूभङ्गान्वहद्भिः । भल्लनिकृत्ता वाणविशेषच्छिन्ना. कण्ठा येषा तैः । हुकारगर्भैः सहकारैः । हुकुर्वद्भिरित्यर्थः । द्विपतां शिरोभिर्गां भूमि तस्तार छादयामास ॥

सर्वैर्वलाङ्गैर्द्विरदप्रधानैः सर्वायुधैः कङ्कटभेदिभिश्च ।

सर्वप्रपत्नेन च भूमिपालास्तस्मिन्प्रजहुर्युधि सर्व एव ॥ ५९ ॥

द्विरदप्रधानैर्गजमुखैः सर्वैर्वलाङ्गैः सेनाङ्गैः । 'हस्त्यश्वरधपादातं सेनाङ्गं स्याच्चतुष्टयम्' इत्यमरः । कङ्कटभेदिभिः कवचभेदिभिः । 'उरच्छदः कङ्कटको जगर' कवचोऽस्त्रियाम्' इत्यमरः । सर्वायुधैश्च । बाणवलमुक्त्वान्तरमाह—सर्वप्रपत्नेन च सर्व एव भूमिपाला युधि तस्मिन्नजे प्रजहन् । त प्रजहुरित्यर्थः । सर्वत्र सर्वकारकशक्तिसंभवात्कर्मेणोऽप्यधिकरणविवक्षायां च । तदुक्तम्—'अनेकशक्तियुक्तस्य विश्वस्थानेककर्मणः । सर्वदा सर्वथाभावात्कर्मचिद्विवक्ष्यते' इति ॥

सोऽ' इच्छन्नरथः परेषां ध्वजाग्रमात्रेण वभूव लक्ष्यः ।

नीतः शो दिनपूर्वभागः किञ्चित्प्रकाशेन विवस्वतेव ॥ ६० ॥

परेषा द्विपानस्रजैश्छन्नरथः सोऽजः । नीहारैर्हिर्मैर्मग्नो दिनपूर्वभागः प्रातःकालः किञ्चित्प्रकाशेनैषलक्ष्येण विवस्वतेव । ध्वजाग्रमात्रेण लक्ष्यो वभूव । ध्वजाग्रादस्यन किञ्चित्लक्ष्यते स्मेत्यर्थः ॥

प्रियंवदात्प्राप्तमसौ कुमारः प्रायुङ्क्त राजस्वधिराजसूनुः ।

गान्धर्वमखं कुसुमैस्त्वकान्तः प्रस्वापनं स्वप्ननिवृत्तलौल्यः ॥ ६१ ॥

अधिराजसूनुर्महाराजपुत्र कुसुमाखकान्तो मदनसुन्दरः स्वप्ननिवृत्तलौल्यः स्वप्ननिवृत्तलौल्यः । जागरूक इत्यर्थः । असौ कुमारोऽजः प्रियंवदात्पूर्वोक्ताद्रन्धर्वात्प्राप्तं गान्धर्वं गन्धर्वदेवताकम् । 'सास्य देवता' इत्यण् । प्रस्वापयतीति प्रस्वापन निद्राजनकमस्र राजसु प्रायुङ्क्त प्रयुक्तवान् ॥

ततो धनुष्कर्षणमूढहस्तमेकांसपर्यस्तशिरस्त्रजालम् ।

तस्थौ ध्वजस्तम्भनिषण्णदेहं निद्राविधेयं नरदेवसैन्यम् ॥ ६२ ॥

ततो धनुष्कर्षणे चापकर्षणे मूढहस्तमव्यापृतहस्तम् । एकस्मिन्नेते पर्यस्त प्रस्त शिरस्त्राणां शीर्षेष्वाणां जालं समूहो यस्य तत् । ध्वजस्तम्भेषु निषण्णा अवष्टब्धा देहा यस्य तत् । नरदेवानां राज्ञा सेनैव सैन्यम् । चातुर्वर्ण्यादित्वात्स्वार्थे च्यञ्प्रत्ययः । निद्राविधेयं निद्रापरतत्र तस्थौ ॥

ततः प्रियोपात्तरसेऽधरोष्ठे निवेश्य दध्मौ जलजं कुमारः ।

तेन स्वहस्तार्जितमेकवीरः पिबन्त्यशो मूर्तमिवावभासे ॥ ६३ ॥

ततः कुमारोऽजः प्रिययेन्दुमत्योपात्तरस आखादितमाधुर्ये । अतिश्लाघ्य इति भाव । अधरोष्ठे जलज शङ्ख निवेश्य । 'जलज शङ्खपद्मयो.' इति विश्व । दध्मौ मुखमारुतेन पूरयामास । तेनौष्ठनिविष्टेन शङ्खेनैकवीरः स स्वहस्तार्जित मूर्ते मूर्तिमद्यशः पिबन्निवावभासे । यशस शुभ्रत्वादिति भाव ॥

शङ्खस्वनाभिज्ञतया निवृत्तास्तं सन्नशत्रुं ददृशुः स्वयोधाः ।

निमीलितानामिव पङ्कजानां मध्ये स्फुरन्तं प्रतिमाशशाङ्कम् ॥ ६४ ॥

शङ्खस्वनस्याजशङ्खध्वनेरभिज्ञतया प्रत्यभिज्ञातत्वान्निवृत्ता प्राक्पलाय्य सप्रति प्रत्यागता स्वयोधा. सन्नशत्रु निद्राणशत्रु तमजम् । निमीलिताना मुकुलिताना पङ्कजाना मध्ये स्फुरन्त प्रतिमा चासौ शशाङ्कश्च त प्रतिमाशशाङ्क प्रतिविम्बचन्द्रमिव । ददृशु ॥

सशोणितैस्तेन शिलीमुखाग्रैर्निक्षेपिताः केतुषु पार्थिवानाम् ।

यशो हृतं संप्रति राघवेण न जीवितं वः कृपयेति वर्णाः ॥ ६५ ॥

संप्रति राघवेण रघुपुत्रेण । पूर्वं रघुणेति भाव । हे राजान , वो युष्माक यशो हृतम्, जीवित तु कृपया न हृतम् । न त्वशक्त्येति भावः । इत्येवरूपा वर्णाः । एतदर्थ-प्रतिपादक वाक्यमित्यर्थः । सशोणितै शोणितदिग्धै. शिलीमुखाग्रैर्वाणाग्रै साधनैस्तेना-जेन प्रयोजककर्त्रा । पार्थिवाना राजा केतुषु ध्वजस्तम्भेषु निक्षेपिताः प्रयोज्यैरन्यैर्निवे-शिताः । लेखिता इत्यर्थः । क्षिपतेर्ष्यन्तात्कर्मणि क्तः ॥

स चापकोटीनिहितैकबाहुः शिरस्त्रनिष्कर्षणभिन्नमौलिः ।

ललाटवद्धश्रमवारिविन्दुर्भीतां प्रियामेत्य वचो वभाषे ॥ ६६ ॥

चापकोट्या निहित एकबाहुर्येन सः । शिरस्त्रस्य निष्कर्षणेनापनयनेन भिन्नमौलिः । श्रद्धकेशवन्धः । 'चूडाकिरीट केशाश्च सयता मौलयस्त्रय ' इत्यमरः । ललाटे वद्धाः श्र-मवारिविन्दवो यस्य सः । सोऽजो भीता प्रियामिन्दुमतीमेत्यासाद्य वचो वभाषे ॥

किमित्याह—

इतः परानर्भकहार्यशस्त्रान्वैदर्भि पश्यानुमता मयासि ।

एवंविधेनाहवचेष्टितेन त्वं प्रार्थ्यसे हस्तगता ममैभिः ॥ ६७ ॥

हे वैदर्भि इन्दुमति, इत इदानीमर्भकहार्यशस्त्रान्वालकापहार्यायुधान्पराञ्शत्रून्पश्य । मया अनुमतासि । द्रष्टुमिति शेष । एभिर्नृपैरेवंविधेन निद्रारूपेणाहवचेष्टितेन रणकर्मणा मम हस्तगता । हस्तगतवद्गुह्येत्यर्थः । त्वं प्रार्थ्यसे । अपजिहीर्ष्यस इत्यर्थः । एवंविधे-त्यत्र स्वहस्तनिर्देशेन सोपहासमुवाचेति द्रष्टव्यम् ॥

तस्याः प्रतिद्वन्द्भिभवाद्विपादात्सद्यो विमुक्तं मुखमावभासे ।

निःश्वासवाप्पापगमात्प्रपन्नः प्रसादमात्मीयमिवात्मदर्शः ॥

प्रतिद्वन्द्विमवाटिण्याटिपादोर्द्व्यात्सद्यो विमुक्त तस्या मुखम् । निश्वासस्य यो वाप्य
उष्मा । 'वाप्यो नेत्रजलोष्मणोः' इति विश्व । तस्यापगमाद्वेतोगत्नीच प्रसाद नैर्मल्य
प्रपन्न प्राप्त । आत्मा स्वरूपं ह्येतत्तन्नेनेत्यात्मदर्शः । दर्पण इव । आवभासे ॥

हृष्टापि सा द्वीविजिता न साक्षाद्वाग्भिः सखीनां प्रियमभ्यनन्दत् ।

स्थली नवाम्भःपृथतामिवृष्टा मयूरकैकामिरिवाभ्रवृन्दम् ॥ ६९ ॥

सेन्दुमती हृष्टापि पन्थु' पौल्येण प्रमुद्रितापि दिवा विजिता यतोऽन. प्रियमज सा-
क्षात्स्वयं नामभ्यनन्दन्न प्रयच्छस । किंतु नवाम्भःपृथतः पयोविन्दुभिरभिवृष्टामिषिक्ता
स्वत्यह्विना भूमिः । 'जानपदकुण्डगोणस्थल-' इत्यादिनाह्विनामर्थे ङीप् । अभ्रवृन्द
नमय मयूरकैकामिरिव । सखीनां वागभिरभ्यनन्दन् ॥

इति शिरसि स वामं पादमाधाय राज्ञा-

मुद्वहद्वनवधां तामवधादपेतः ।

रथतुरगरजोभिस्तस्य रुक्मालकाग्रा

समरविजयलक्ष्मीः सैव मूर्ता यभूव ॥ ७० ॥

नोद्यते नोच्यत इत्यवयव गद्यम् । 'अवयवपण्य-' इत्यादिना निपात । 'कुपूयकुन्तिता-
वद्यजेदगर्थाणकाः समा' इत्यमरः । तस्मादपेतः । निर्दोष इत्यर्थः । सोऽज इति राज्ञां
शिरसि वाम पादमाधायानवधामिदोषा तामिन्दुमतीमुद्वहद्वपानयत् । आत्मसाच्चकारे-
त्यर्थः । अयमर्थ 'तमुद्वहन् पथि भोजकन्याम्' (७ । ३५) इत्यत्र न किञ्चित् । तस्याजस्य
न्यतुरगाणां रजोमी लक्ष्याणि परुषाण्यलकाग्राणि तस्या सा सेन्दुमत्येव मूर्ता मूर्तिमती
नमरविजयलक्ष्मीर्यभूव । एतल्लामादय को विजयलक्ष्मीलाम इत्यर्थः ॥

प्रथमपरिगतार्थस्तं रथुः संनिवृत्तं

विजयिनमभिनन्द्य श्लाघ्यजायासमेतम् ।

तदुपहितकुटुम्बः शान्तिमार्गोत्सुकोऽभू-

न्न हि सति कुलधुर्यं सूर्यवंश्या गृहाय ॥ ७१ ॥

प्रथमजगमनात्प्रागेव परिगतो जानोऽर्थो विवाहविजयरूपो येन न प्रथमपरिग-
तार्थो रथुर्विजयिन विजययुक्त श्लाघ्यजायासमेतं संनिवृत्तं प्रत्यागतं तमजमभि-
नन्दित्वा उपहितकुटुम्बः सन् । 'सुनविच्यस्तपत्रीक' इति याज्ञवल्क्यस्मरणादिति
शान्तिमार्गो मोक्षमार्ग उत्सुकोऽभूत् । तथाहि । कुलधुर्यं कुलधुरधरं सति सूर्य ॥
गृहाय गृहस्थाश्रमाय न भवन्ति ॥

इति महानहोपाध्यायकोलाचलमन्त्रिनाथमूरीविरचितया संजीविनीसमाख्य शिर-
श्लाघ्यया समेता महारविर्थाकाडिग्रसकृती रघुवशे महाकाव्ये यस्य
अजपाणिग्रहणो नाम समन सर्ग । विवेच

अष्टमः सर्गः ।

हेरम्बमवलम्बेऽह यस्मिन्पातालकेलिषु ।

दन्तेनोदस्यति क्षोणीं विश्राम्यन्ति फणीश्वराः ॥

अथ तस्य विवाहकौतुकं ललितं विभ्रत एव पार्थिवः ।

वसुधामपि हस्तगामिनीमकरोदिन्दुमतीमिवापराम् ॥ १ ॥

अथ पार्थिवो रघुर्ललित सुभग विवाहकौतुक विवाहमङ्गल विवाहहस्तसूत्र वा विभ्रत एव । 'कौतुक मङ्गले हर्षे हस्तसूत्रे कुतूहले' इति शाश्वतः । तस्याजस्य । अपरामिन्दु-
मतीमिव । वसुधामपि हस्तगामिनीमकरोत् । अस्मिन्सर्गे वैतालीय छन्दः ॥

दुरितैरपि कर्तुमात्मसात्प्रयतन्ते नृपसूनवो हि यत् ।

तदुपस्थितमग्रहीदजः पितुराज्ञेति न भोगतृष्णया ॥ २ ॥

नृपसूनवो राजपुत्रा यद्राज्य दुरितैरपि विप्रयोगादिनिषिद्धोपायैरप्यात्मसात्स्वाधीनम् ।
'तदधीनवचने' इति सातिप्रत्ययः । कर्तुं प्रयतन्ते हि । प्रवर्तन्त एवेत्यर्थः । हिशब्दोऽव-
धारणे । 'हि हेतावधारणे' इत्यमरः । उपस्थित स्वतः प्राप्त तद्राज्यमजः पितुराज्ञेति हेतो-
रग्रहीत्स्वीचकार । भोगतृष्णया तु नाग्रहीत् ।

अनुभूय वशिष्ठसंभृतैः सलिलैस्तेन सहाभिषेचनम् ।

विशदोच्छ्वसितेन मेदिनी कथयामास कृतार्थतामिव ॥ ३ ॥

मेदिनी भूमिः । महिषी च ध्वन्यते । वशिष्ठेन संभृतैः सलिलैस्तेनाजेन सहाभिषेचनम-
नुभूय विशदोच्छ्वसितेन स्फुटमुद्बहणेन । आनन्दनिर्मलोच्छ्वसितेन चेति ध्वन्यते । कृतार्थता
गुणवद्भर्तृलामकृत साफल्य कथयामासेव । न चैतावता पूर्वपामपकर्षः । प्रशसापरत्वात् ।
'सर्वत्र जयमन्विच्छेत्युत्रादिच्छेत्पराजयम्' इत्यङ्गीकृतत्वाच्च ॥

स वभूव दुरासदः परैर्गुरुणार्थव्यविदा कृतक्रियः ।

पवनाग्निसमागमो ह्ययं सहितं ब्रह्म यदस्त्रतेजसा ॥ ४ ॥

'प्रर्वविदाथर्ववेदामिज्ञेन गुरुणा वशिष्ठेन कृतक्रियः' । अयर्वोक्तविधिना कृताभिषेकस-
हे इत्यर्थः । सोऽजः परैः शत्रुभिर्दुरासदो दुर्धर्षो वभूव । तथाहि । अस्त्रतेजसा क्षत्तते-
मयानुग्रहित युक्त यद्ब्रह्म ब्रह्मतेजोऽयं पवनाग्निसमागमो हि । तत्कल्प इत्यर्थः । पवनाग्नी-
मम हर्सेनिपातशास्त्रस्यानित्यत्वात् 'द्वन्द्वे धि' इति नाग्निशब्दस्य पूर्वनिपातः । तथा च
नेत्यत्र 'याम्'—'अयमेकस्तु लक्षणहेत्वोरिति निर्देशः' पूर्वनिपातव्यभिचारचिह्नम् इति ।
तस्य दुर्धर्षः किमयं पुनर्वशिष्ठमन्त्रप्रभावे सतीत्यर्थः । अत्र मनुः—नाक्षत्रं ब्रह्म
नि च नाब्रह्म वर्धते । ब्रह्मक्षत्ते तु सयुक्ते इहामुत्र च वर्धते ॥' इति ॥

रघुमेव निवृत्तयौवनं तममन्यन्त नवेश्वरं प्रजाः ।

स हि तस्य न केवलां श्रियं प्रतिपेदे सकलान्गुणानपि ॥ ५ ॥

प्रजा नवेश्वर तमज निवृत्तयौवन प्रत्यावृत्तयौवन रघुमेवामन्यन्त । न किञ्चिद्भेदकम-
स्तीत्यर्थः । कुत । हि यस्मात्सोऽजस्तस्य रघोः केवलामेका श्रिय न प्रतिपेदे । किंतु स
कलान्गुणाञ्छौर्यदाक्षिण्यादीनपि प्रतिपेदे । अतस्तद्गुणयोगात्तरद्बुद्धिर्युक्तेत्यर्थः ॥

अधिकं शुशुभे शुभंयुना द्वितयेन द्वयमेव संगतम् ।

पदमृद्धमजेन पैतृकं विनयेनास्य नवं च यौवनम् ॥ ६ ॥

द्वयमेव शुभयुना शुभवता । 'शुभयुस्तु शुभान्वित' इत्यमर । 'अहंशुभमोर्युम्' इति
युत्प्रत्ययः । द्वितयेन संगत युत सदधिक शुशुभे । किं केनेत्याह—पदमेति । पैतृक पितुः
रागतम् । 'ऋतष्ठन्' इति ठञ्प्रत्ययः । ऋद्ध समृद्ध पद राज्यमजेन । अस्याजस्य न
यौवन विनयेनेन्द्रियजयेन च । 'विजयो हीन्द्रियजयस्तयुक्तः शास्त्रमर्हति' इति कामन्दक
राज्यस्थोऽपि प्राकृतवन्न दसोऽभूदित्यर्थः ॥

सदयं बुभुजे महाभुजः सहस्रोद्वेगमियं ब्रजेदिति ।

अचिरोपनतां स मेदिनी नवपाणिग्रहणां वधूमिव ॥ ७ ॥

महाभुजः सोऽजोऽचिरोपनता नवोपगता मेदिनीं भुवम् । नव पाणिग्रहण विवाहो य
स्यात्ता नवोढा वधूमिव । सहसा बलात्कारेण चेत् । 'सहो बल सहा मार्गः' इत्यमरः
इय मेदिनी वधूर्वोद्वेग मय ब्रजेदिति हेतोः । सदय सङ्गुप बुभुजे भुक्वान् । 'भुजोऽनवने
इत्यात्मनेपदम् ॥

अहमेव मतो महीपतेरिति सर्वः प्रकृतिष्वचिन्तयत् ।

उदधेरिव निम्नगाशतेष्वभवन्नास्य विमानना क्वचित् ॥ ८ ॥

प्रकृतिषु प्रजासु मध्ये सर्वोऽपि जनः । अथवा प्रकृतिष्वित्यस्याहमित्यनेनान्वयः । व्य
वधान तु सहाम् । सर्वोऽपि जनः । प्रकृतिष्वहमेव महीपतेर्मतो महीपतिना मन्यमानः
'मतिबुद्धिपूजार्थेभ्यश्च' इति वर्तमाने क्तः । 'कस्य च वर्तमाने' इति षष्ठी । इत्यचिन्तय
दमन्यत । उदधेर्निम्नगाशतेष्विवात्य नृपस्य कर्तुं । 'कर्तृकर्मणोः कृति' इति कर्ता
षष्ठी । क्वचिदपि जनविषये विमाननावगणना तिरस्कारो नाभवत् । यतो न कचिदवम
न्यतेऽत सर्वोऽप्यहमेवास्य मत इत्यमन्यतेत्यर्थः ॥

न खरो न च भूयसा मृदुः पवमानः पृथिवीरुहानिव ।

स पुरस्कृतमध्यमक्रमो नमयामास नृपाननुद्धरन् ॥ ९ ॥

स नृपो भूयसा बाहुल्येन खरस्तीक्ष्णो न । भूयसा मृदुरतिमृदुरपि न । किंतु पुरस्कृतम
ध्यमक्रमः सन् । मध्यमपरिपाटीमवलम्ब्येत्यर्थः । पवमानो वायुः पृथिवीरुहास्तरुनिव
नृपाननुद्धरन्ननुत्पाटयन्नेव नमयामास । अत्र कामन्दक—'मृदुश्चेदवमन्येत तीक्ष्णादुद्धि
जते जनः । तीक्ष्णश्चैव मृदुश्चैव प्रजाना स च समतः ॥' इति ॥

अथ वीक्ष्य रघुः प्रतिष्ठितं प्रकृतिष्वात्मजमात्मवत्तया ।

विषयेषु विनाशधर्मसु त्रिदिवस्थेष्वपि निःस्पृहोऽभवत् ॥ १० ॥

अथ रघुरात्मज पुत्रमात्मवत्तया । निर्विकारमनस्कतयेत्यर्थः । 'उदयादिष्वविकृति-
र्मेनस सत्त्वमुच्यते । आत्मवान्सत्त्ववानुक्तः' इत्युत्पलमालायाम् । प्रकृतिष्वमात्यादिषु
प्रतिष्ठित रूढमूल वीक्ष्य ज्ञात्वा विनाशो धर्मो येषां तेषु विनाशधर्मसु । अनित्येष्वित्यर्थः ।
'धर्मादनित्येवलात्' इत्यनिच्छप्रत्यय समासान्तः । त्रिदिवस्थेषु स्वर्गस्थेष्वपि विषयेषु
शब्दादिषु निःस्पृहो निर्गतेच्छोऽभवत् ॥

कुलधर्मश्चायमेवेत्याह—

गुणवत्सुतरोपितश्रियः परिणामे हि दिलीपवंशजाः ।

पदवीं तरुवल्कवाससां प्रयताः संयमिनां प्रपेदिरे ॥ ११ ॥

दिलीपवंशजा परिणामे वार्धके गुणवत्सुतेषु रोपितश्रियः स्थापितलक्ष्मीका. प्रय-
ताश्च सन्तः । तरुवल्कान्येव वासांसि येषां तेषां संयमिना यतीनां पदवीं प्रपेदिरे ।
यस्मात्तस्मादस्यापीदमुचितमित्यर्थः ॥

तमरण्यसमाश्रयोन्मुखं शिरसा वेष्टनशोभिना सुतः ।

पितरं प्रणिपत्य पादयोरपरित्यागमयाचतात्मनः ॥ १२ ॥

अरण्यसमाश्रयोन्मुख वनवासोद्युक्त पितरं त रघु सुतोऽजः । वेष्टनशोभिनीषम-
नोदरेण शिरसा पादयोः प्रणिपत्य । आत्मनोऽपरित्यागमयाचत । मा परित्यज्य न ग-
न्तव्यमिति प्रार्थितवानित्यर्थः ॥

रघुरश्रुमुखस्य तस्य तत्कृतवानीप्सितमात्मजप्रियः ।

न तु सर्प इव त्वचं पुनः प्रतिपेदे व्यपवर्जितां श्रियम् ॥ १३ ॥

आत्मजप्रियः पुत्रवत्सलो रघुः । अश्रूणि मुखे यस्य तस्याश्रुमुखस्याजस्य तदपरित्या-
गरूपनीप्सितमभिलषितं कृतवान् । किंतु सर्पस्त्वचमिव व्यपवर्जितां त्यक्त्वा श्रियं पुनर्न
प्रतिपेदे न प्राप ॥

स किलाश्रममन्त्यमाश्रितो निवसन्नावसथे पुराद्वहिः ।

समुपास्यत पुत्रभोग्यया स्नुषयेवाविकृतेन्द्रियः श्रिया ॥ १४ ॥

स रघुः किलान्त्यमाश्रमं प्रव्रज्यामाश्रितः पुराद्वगराद्वहिरावसथे स्थाने निवसन्नविकृ-
तेन्द्रियः । जितेन्द्रियः सन्नित्यर्थः । अतएव स्नुषयेव वच्चेन पुत्रभोग्यया । न स्वभोग्यया ।
श्रिया समुपास्यतः शुश्रूषितः । जितेन्द्रियस्य तस्य स्नुषयेव श्रियापि पुष्पफलोदकाहरणादि-
शुश्रूषाव्यतिरेकेण न किञ्चिदपेक्षितमासीदित्यर्थः । अत्र यद्यपि 'ब्राह्मणा प्रव्रजन्ति' इति श्रु-
ते, 'आत्मन्यग्नीन्समारोप्य ब्राह्मणं प्रव्रजेद्बृहात्' इति मनुस्मरणात्, 'मुखजानामय धर्मो
चद्विष्णोर्लिङ्गधारणम् । बाहुजातोरुजातानामय धर्मो न विद्यते ॥' इति निषेधाच्च ब्राह्मण-

स्यैव व्रत्रज्या क्षत्रियोदेरित्याहुः, तथापि 'यदहरेव विरजेत्तदहरेव प्रव्रजेदिति' इत्यादि-
श्रुतेर्त्रैवर्णिकसाधारण्यात्, 'त्रयाणा वर्णानां वेदमधीत्य चत्वार आश्रमाः' इति सूत्र-
कारवचनात् । 'ब्राह्मण क्षत्रियो वापि वैश्यो वा प्रव्रजेद्गृहात्' इति स्मरणात्, 'सुखजा-
नामयं धर्मो वैष्णव लिङ्गधारणम् । बाहुजातो राजाताना त्रिदण्डं न विधीयते ॥' इति निषेव-
स्य त्रिदण्डविषयत्वदर्शनाच्च कुत्रचिद्ब्राह्मणपदस्योपलक्षणमाचक्षाणाः केचित्तैवर्णिकाधि-
कारं प्रतिपेदिरे । तथा सति 'स किलाश्रममन्त्यमाश्रित' (८ । १४) इत्यत्रापि कवि-
नाप्ययमेव पक्षो विवक्षित इति प्रतीतः । अन्यथा वानप्रस्थाश्रमतया व्याख्याते 'विदधे
विधिमस्य नैष्ठिकं यतिभिः सार्वभननिमग्निचिद्' (८ । २५) इति वक्ष्यमाणेनानग्निसं-
स्कारेण विरोधः स्यात् । अग्निसंस्काररहितस्य वानप्रस्थस्यैवाभावात् । इत्यलप्रासङ्गिकेन ॥

प्रशमस्थितपूर्वपार्थिवं कुलमभ्युद्यतनूतनेश्वरम् ।

नमसा निभृतेन्दुना तुलामुदितार्केण समारोह तत् ॥ १५ ॥

प्रशमे स्थितः पूर्वपार्थिवो रघुर्यस्य तत् । अभ्युद्यतोऽभ्युदितो नूतनेश्वरोऽजो यस्य
तत् । प्रतिद्वं कुलं निभृतेन्दुनात्तमयासन्नचन्द्रेणोदितार्केण प्रकटितसूर्येण च नमसा तुलां
सादृश्यं समारोहं प्राप । न च नमसा तुलामित्यत्र 'तुल्यार्थे—' इत्यादिना प्रतिषेधस्त-
तीयायाः । तस्य सदृशवाचितुलागव्दविषयत्वात् । 'कृष्णस्य तुला नास्ति' इति प्रयोगात् ।
अस्य च सादृश्यवाचित्वात् ॥

यतिपार्थिवलिङ्गधारिणौ ददृशाते रघुराघवौ जनैः ।

अपवर्गमहोदयार्थयोर्भुवमंशाविव धर्मयोगतौ ॥ १६ ॥

यतिर्मिक्षु । पार्थिवो राजा । तयोर्लिङ्गधारिणौ रघुराघवौ रघुतत्पुतौ । अपवर्गमहो-
दयार्थयोर्मोक्षाभ्युदयफलयोर्वर्णयोः । निर्वर्तकप्रवर्तकरूपयोरित्यर्थः । भुव गतौ मूलो-
कमवतीर्णावंशाविव । जनैर्ददृशाते दृष्टौ ॥

अजिताधिगमाय मन्त्रिभिर्युजे नीतिविशारदैरजः ।

अनपायिपदोपलब्धये रघुराज्ञैः समियाय योगिभिः ॥ १७ ॥

अजोऽजिताधिगमायाजितपदलाभाय नीतिविशारदैर्नीतिज्ञैर्मन्त्रिभिर्युजे संगतः । र-
घुरप्यनपायिपदस्योपलब्धये मोक्षस्य प्राप्तये यथार्थदर्शिनो यथार्थवादिनश्चाप्ताः । तैर्योगि-
भिः समियाय संगतः । उभयत्राप्युपायचिन्तार्थमिति शेषः ॥

नृपतिः प्रकृतीरवेक्षितुं व्यवहारासनमाददे युवा ।

परिचेतुमुपांशु धारणां कुशपूतं प्रवयास्तु विष्टरम् ॥ १८ ॥

युवा नृपतिरजः प्रकृतीः प्रजाः कार्यार्थिनीरवेक्षितुम् । दृष्टादुष्टपरिज्ञानार्थमित्यर्थः ।
व्यवहारासन धर्मासनमाददे स्वीकृत्वा । प्रवयाः स्थविरो नृपती रघुस्तु । 'प्रवयाः स्थविरो
वृद्धः' इत्यमरः । धारणा चित्तस्यैकाग्रतां परिचेतुमभ्यस्तितुमुपांशु विजने । 'उपांशु विजने

प्रोक्तम्' इति हलायुधः । कुशैः पूत विष्टरमासनमाददे । 'यमादिगुणसंयुक्ते मनसः स्थितिरात्मनि । धारणा प्रोच्यते सद्भिर्योगशास्त्रविशारदैः ॥' इति वशिष्ठः ॥

अनयत्प्रभुशक्तिसंपदा वशमेको नृपतीननन्तरान् ।

अपरः प्रणिधानयोग्यया मरुतः पञ्च शरीरगोचरान् ॥ १९ ॥

एकोऽन्यतरः । अज इत्यर्थः । अनन्तरान्स्वभूम्यनन्तरान्नृपतीन्यातव्यपाणिप्राहादी-
न्प्रभुशक्तिसंपदा कोशदण्डमहिम्ना वशं स्वायत्ततामनयत् । 'कोशो दण्डो बलं चैव
प्रभुशक्तिः प्रकीर्तिता' इति मिताक्षरायाम् । अपरो रघुः प्रणिधानयोग्यया समाध्यभ्यासेन
'योगाभ्यासार्कयोषितो' इति विश्वः । शरीरगोचरान्देहाश्रयान्पञ्च मरुतः प्राणादीन्व-
शमनयत् । 'प्राणोऽपानं समानश्चोदानव्यानौ च वायवः । शरीरस्था' इत्यमरः ॥

अकरोदचिरेश्वरः क्षितौ द्विपदारम्भफलानि भस्मसात् ।

इंतरो दहने स्वकर्मणां ववृते ज्ञानमयेन वह्निना ॥ २० ॥

अचिरेश्वरोऽजः क्षितौ द्विपदामारम्भाः कर्माणि तेषां फलानि भस्मसादकरोत्का-
स्येन भस्मीकृतवान् । 'विभाषा साति कात्स्न्ये' इति सातिप्रत्ययः । इतरो रघुर्ज्ञानमयेन
तत्त्वज्ञानप्रचुरेण वह्निना पावकेन करणेन स्वकर्मणा भवबीजभूतानां दहने भस्मीकरणे
ववृते । स्वकर्माणि दग्धुं प्रवृत्त इत्यर्थः । 'ज्ञानाग्निः सर्वकर्माणि भस्मसात्कुरुतेऽर्जुन'
इति गीतावचनात् ॥

पणवन्धमुखान्गुणानजः षडुपायुङ्क्त समीक्ष्य तत्फलम् ।

रघुरप्यजयद्गुणत्रयं प्रकृतिस्थं समलोष्टकाञ्चनः ॥ २१ ॥

'पणवन्धः सधिः' इति कौटिल्यः । अजः पणवन्धमुखान्गुणादीन्षड्गुणान् । 'संधिर्ना
विग्रहो यानमासनं द्वैधमाश्रयः । षड्गुणाः' इत्यमरः । तत्फलं तेषां गुणानां फलं समी-
क्ष्यालोच्योपायुङ्क्त । फलिष्यन्तमेव गुणं प्रायुङ्केत्यर्थः । 'अभ्यासं युजेरयज्ञपात्रेषु' इ-
त्यात्मनेपदम् । समस्तुल्यतया भावितो लोष्टो मृत्पिण्डः काञ्चनं सुवर्णं च यस्य स
समलोष्टकाञ्चनः । निःस्पृह इत्यर्थः । 'लोष्टानि लेष्टवः पुंसि' इत्यमरः । रघुरपि गुणत्रयं
सत्त्वादिकम् । 'गुणाः सत्त्वं रजस्तमः' इत्यमरः । प्रकृतौ साम्यावस्थायामेव तिष्ठतीति
प्रकृतिस्थं पुनर्विकारशून्यं यथा तथाजयत् ॥

न नवः प्रभुरा फलोदयात्स्थिरकर्मा विरराम कर्मणः ।

न च योगविधेर्नवेतरः स्थिरधीरा परमात्मदर्शनात् ॥ २२ ॥

स्थिरकर्मा फलोदयकर्मकारी नवः प्रभुरज आ फलोदयात्फलसिद्धिपर्यन्तं कर्मण
आरम्भान्न विरराम न निवृत्तः । 'जुगुप्साविरामप्रमादार्थानामुपसंख्यानम्' इत्यपादा-
नात्पञ्चमी । 'व्याट्परिभ्यो रमः' इति परस्मैपदम् । स्थिरधीर्निश्चलचित्तो नवेतरो रघु-
श्चापरमात्मदर्शनात्परमात्मसाक्षात्कारपर्यन्तं योगविधेरैक्यानुसंधानान्न विरराम ॥

इति शत्रुषु चेन्द्रियेषु च प्रतिपिद्धप्रसरेषु जाग्रतौ ।

प्रसिताबुदयापवर्गयोरुभयीं सिद्धिमुभाववापतुः ॥ २३ ॥

इत्येव प्रतिपिद्ध. प्रसरः स्वार्थप्रवृत्तियेषां तेषु शत्रुषु चेन्द्रियेषु च जाग्रतावप्रमत्ताबुद-
यापवर्गयोरभ्युदयमोक्षयोः प्रसितावासकौ । 'तत्परे प्रसितासकौ' इत्यमर । उभावजरघू
उभयीं द्विविधामभ्युदयमोक्षरूपाम् । 'उमादुदातो नित्यम्' इति तयप्प्रत्ययस्यायजादेशः ।
'टिड्ढु-' इति ङीप् । सिद्धिं फलमवापतु । उमादुभे तिङ्गी ययासंख्यमवापतुरित्यर्थः ॥

अथ काश्चिदजव्यपेक्षया गमयित्वा समदर्शनः समाः ।

तमसः परमापदव्ययं पुरुषं योगसमाधिना रघुः ॥ २४ ॥

अथ रघुः समदर्शनः सर्वभूतेषु समदृष्टिः सन्नजव्यपेक्षयाजाकाङ्क्षानुरोधेन काश्चि-
त्समाः कतिचिद्वर्षाणि । 'समा वर्षं समं तुल्यम्' इति विश्वः । गमयित्वा नीत्वा योग-
समाधिनैक्यानुसंधानेन । 'सयोगो योग इत्युक्तो जीवात्मपरमात्मनो' इति वशिष्ठः ।
अव्ययमविनाशिनं तमसः परमविद्यायां परम् । मायातीतमित्यर्थः । पुरुषं परमात्मा-
नमापत्त्राप । सायुज्यं प्राप्त इत्यर्थः ॥

श्रुतदेहविसर्जनः पितृश्चिरमश्रूणि विमुच्य राघवः ।

विदधे विधिमस्य नैष्ठिकं यतिभिः सार्धमनश्चिमश्चिच्च ॥ २५ ॥

अभिचिदभिं चितवानाहितवान् । 'अग्नौ चे' इति क्तिप्प्रत्ययः । राघवोऽजः पितुः
श्रुतदेहविसर्जनं आकर्णितपितृतनुत्यागं सश्चिरमश्रूणि वाष्पान्विमुच्य विदध्यास्य पितुर-
नमिम् । अभिसंस्काररहितमित्यर्थः । नैष्ठिकं निष्ठायामन्ते भव विधिमाचारमन्त्येष्टिं य-
तिभिः सन्यासिभिः सार्धं सह विदधे चक्रे । अनभिं विधिमित्यत्र शौनकः—'सर्वसंज्ञ-
निवृत्तस्य ध्यानयोगरतस्य च तस्य दहनं कार्यं नैव पिण्डोदकक्रिया ॥ निदध्या-
त्प्रणवेनैव विले मिक्षो कले' इति । प्रोक्षणं खननं चैव सर्वं तेनैव कारयेत् ॥' इति ॥

अकरोत्स तदौर्ध्वदैहिकं पितृभक्त्या पितृकार्यकल्पवित् ।

न हि तेन पथा तनुत्यजस्तनयावर्जितपिण्डकाङ्क्षिणः ॥ २६ ॥

पितृकार्यस्य तातश्राद्धस्य कल्पविधिधानज्ञं सोऽजः पितृभक्त्या पितरि प्रेम्णा करणेन ।
न पितुः परलोकपुत्रापेक्षया । मुक्तत्वादिति भावः । तस्य रघोरौर्ध्वदैहिकम् । देहाधूर्ध्वं
भवतीति तत्तिलोदकपिण्डदानादिकमकरोत् । 'ऊर्ध्वं देहाच्च' इति वक्तव्याह्वकप्रत्ययः ।
अनुशतिकादित्वादुभयपदद्वयम् । ननु कथं भक्तिरेव श्राद्धादिफलप्रेप्सापि कस्मान्ना-
भूदित्याशङ्क्याह—न हीति । तेन पथा योगरूपेण मार्गेण तनुत्यजः शरीरत्यागिनः पु-
रुषास्तनयेनावर्जितं दत्तं पिण्डं काङ्क्षन्तीति तथोक्ता न हि भवन्ति ॥

स परार्धगतेशोच्यतां पितुरुद्दिश्य सदर्थ्यवेदिभिः ।

शमिताधिरधिज्यकार्मुकः कृतवानप्रतिशासनं जगत् ॥ २७ ॥

परार्थ्यगते. प्रशस्तगते. प्राप्तमोक्षस्य पितुरशोच्यतामशोचनीयत्वमुद्दिश्याभिसंधाय। शोको न कर्तव्य इत्युपदिश्येत्यर्थः । सदर्थवेदिभिः परमार्थज्ञैर्विद्वद्भिः शमिताधिनिवारितमनोव्यथः । 'पुस्याधिर्मानसी व्यथा' इत्यमरः । सोऽजोऽधिज्यकार्मुकः । अधिज्यमारोपितमौर्वीक कार्मुक यस्य स तथोक्तः सन् । जगत्कर्मभूतमप्रतिशासन द्वितीयाज्ञा-रहितम् । आत्माज्ञाविधेयमित्यर्थः । कृतवाश्चकार ॥

क्षितिरिन्दुमती च भामिनी पतिमासाद्य तमग्र्यपौरुषम् ।

प्रथमा बहुरत्नसूरभूदपरा वीरमजीजनत्सुतम् ॥ २८ ॥

क्षितिर्मही भामिनी कामिनीन्दुमती च । 'भामिनी कामिनी च' इति हलायुषः । अग्र्यपौरुष महापराक्रममुत्कृष्टभोगशक्तिं च तमज पतिमासाद्य प्राप्य । तत्र प्रथमा क्षितिः बहूनि रत्नानि श्रेष्ठवस्तूनि सूत इति बहुरत्नसूरभूत् । 'रत्न खजातिश्रेष्ठेऽपि' इत्यमरः । अपरेन्दुमती वीर सुतमजीजनजनयति स्म । जायतेर्णौ लुङि रूपम् । सहोक्त्या सादृश्यमुच्यते ॥

किं नामकोऽसावत आह—

दशरश्मिशतोपमद्युतिं यशसा दिक्षु दशस्वपि श्रुतम् ।

दशपूर्वरथं यमाख्यया दशकण्ठारिगुरुं विदुर्वुधाः ॥ २९ ॥

दश रश्मिशतानि यस्य स दशरश्मिशत सूर्यः । स उपमा यस्याः सा दशरश्मिशतोपमा द्युतिर्यस्य तम् । यशसा करणेन दशस्वपि दिक्षाशासु श्रुतं प्रतिद्वम् । दशकण्ठारे रावणारे रामस्य गुरु पितरं य सुतम् । आख्यया नाम्ना दशपूर्वो दशशब्दपूर्वो रथो रथशब्दस्तम् । दशरथमित्यर्थः । वुधा विद्वांसो बहु-दन्ति । 'विदो लटो वा' इति ज्ञेयसादेशः ॥

ऋपिदेवगणस्वधाभुजां श्रुतयागप्रसवैः स पार्थिवः ।

अनृणत्वमुपेयिवान्वभौ परिधेर्मुक्त इवोष्णदीधितिः ॥ ३० ॥

श्रुतयागप्रसवैरध्ययनयज्ञसत्तानैः करणैः यथासंख्यमृषीणां देवगणानामिन्द्रादीनां स्वधाभुजा पितृणामनृणत्वमृणविमुक्तत्वमुपेयिवान्प्राप्तवान् । 'एष वा अनृणो य पुत्री यज्वा ब्रह्मचारी वा' इति श्रुते । स पार्थिवोऽज. परिधेः परिवेष्टात् । 'परिवेष्टास्तु परिधिः' इत्यमरः । मुक्तो निर्गत कर्मकर्ता । उष्णदीधितिः सूर्य इव । वभौ दिदीपे । इत्युपमा ॥

बलमार्तभयोपशान्तये विदुषां सत्कृतये बहु श्रुतम् ।

वसु तस्य विभोर्न केवलं गुणवत्तापि परप्रयोजना ॥ ३१ ॥

तस्य विभोरजस्य केवलं वसु वनमेव परप्रयोजनं परोपकारकं नाभूत् । किंतु गुणवत्तापि गुणित्वमपि परप्रयोजना परेषामन्येषां प्रयोजनं यस्याः सा । विधेयाशत्वेन प्राधान्याद्गुणवत्तायां विशेषणं वस्त्वित्यत्र तूहनीयम् । तथाहि । बलं पौरुषमार्तानामाज्ञानां भयस्योपशान्तये निषेधाय । न तु स्वार्थं परपीडनाय वा । बहु भूरे श्रुतं

विद्या विदुषां सत्कृतये सत्काराय । न तूत्सेकाय । बभूव । तस्य धनं परोपयोगीति
किं वक्तव्यम् । बलश्रुतादयोऽपि गुणा. परोपयोगिन इत्यर्थः ॥

स कदाचिदवेक्षितप्रजः सह देव्या विजहार सुप्रजाः ।

नगरोपवने शचीसखो मरुतां पालयितेव नन्दने ॥ ३२ ॥

अवेक्षितप्रजोऽकुतोभयत्वेनानुसहितप्रज. । 'निलमसिचप्रजामेधयोः' इत्यचप्रत्ययः ।
न केवलं सैन्येण इति भावः । शोभना प्रजा यस्यासौ सुप्रजा । सुपुत्रवान् । पुत्रान्यस्त-
भार इति भावः । सोऽज कदाचिद्देव्या महिष्येन्दुमत्या सह नगरोपवने । नन्दने न-
न्दनाख्येऽमरावत्युपकण्ठवने शचीसख । शच्या सहेत्यर्थः । मरुता देवानां पालयि-
तेन्द्र इव । विजहार विक्रीड ॥

अथ रोधसि दक्षिणोदधेः श्रितगोकर्णनिकेतमीश्वरम् ।

उपवीणयितुं ययौ रवेरुदयावृत्तिपथेन नारदः ॥ ३३ ॥

अथ दक्षिणस्योदधे समुद्रस्य रोधसि तीरे श्रितगोकर्णनिकेतमधिष्ठितगोकर्णाख्य-
स्थानमीश्वरं शिवमुपवीणयितुं वीणयोप समीपे गतुम् । 'सत्यापपाश-' इत्यादिना वी-
णाशब्दादुपगानार्थे णिचप्रत्ययः । ततस्तुमुन् । नारदो देवर्षी रवे सूर्यस्य सवन्धिनो-
दयावृत्तिपथेनाकाशमार्गेण ययौ जगाम । सूर्योपमानेनास्यातितेजस्त्वमुच्यते ॥

कुसुमैर्ग्रथितामपार्थिवैः स्रजमातोद्यशिरोनिवेशिताम् ।

अहरत्किल तस्य वेगवानधिवासस्पृहयेव मारुतः ॥ ३४ ॥

अपार्थिवैरभौमै र्ग्रथितमित्यर्थः । कुसुमैर्ग्रथिता रचिताम् । तस्य नारदस्यातोद्यस्य वाद्यस्य
वीणायाः शिरस्यग्रे निवेशिताम् । 'चतुर्विधमिदं वाद्यं वादित्रातोद्यनामकम्' इत्यमरः । स्रज-
माला वेगवान्मारुतः । अधिवासे वासनाया स्पृहयेव । स्रजा स्वाङ्गं सस्कर्तुमित्यर्थः ।
'सस्कारो गन्धमाल्याद्यैर्यं स्यात्तदधिवासनम्' इत्यमरः । अहरत्किल । किलेल्यतिशये ॥

भ्रमरैः कुसुमानुसारिभिः परिकीर्णं परिवादिनी मुनेः ।

ददृशे पवनावलेपजं सृजती वाष्पमिवाञ्जनाविलम् ॥ ३५ ॥

कुसुमानुसारिभिः पुष्पानुयायिभिर्भ्रमरैरलिभिः परिकीर्णं व्याप्ता मुनेर्नारदस्य परि-
वादिनी वीणा । 'वीणा तु वल्लकी । विपञ्ची सा तु तन्त्रीभिः सप्तभिः परिवादिनी ॥'
इत्यमरः । पवनस्य वायोरवलेपोऽधिक्षेपस्तजमञ्जनेन कजलेनाविलं कलुषं वाष्पमश्नु-
सृजती मुखतीव । ददृशे दृष्टा । भ्रमराणां साञ्जनवाष्पविन्दुसादृश्यं विवक्षितम् । 'व-
नपुसकस्य' इति वर्तमाने 'आच्छीनद्योर्नुम्' इति नुम्बिकल्पः ॥

अभिभूय विभूतिमार्तवी मधुगन्धातिशयेन वीरुधाम् ।

नृपतेरमरस्रगाप सा द्रयितोरुस्तनकोटिसुस्थितिम् ॥ ३६ ॥

सामरस्रविद्व्यमाला । मधुगन्धार्थमकरन्दसौरभयोरतिशयेनाधिक्येन । वीरुधा लता

नाम् । 'लता प्रतानिनी वीरुत्' इत्यमरः । ऋतोः प्राप्तामार्तवीमृतसुखान्धिनीं विभूतिं
समृद्धिमभिभूय तिरस्कृत्य नृपतेरजस्य दयिताया इन्दुमत्या उर्वोर्विशालयोः स्तनयोर्धे
कोटी चूचुकौ तयोः सुस्थितिं गोप्यस्थाने पतितत्वात्प्रशस्ता स्थानमाप प्राप्ता ॥

क्षणमात्रसखीं सुजातयोः स्तनयोस्तामवलोक्य विह्वला ।

निमिमील नरोत्तमप्रिया हृतचन्द्रा तमसेव कौमुदी ॥ ३७ ॥

सुजातयोः सुजन्मनोः । सुन्दरयोरित्यर्थः । स्तनयोः क्षणमात्रं सखीं सखीमिव
स्थिताम् । सुजातत्वसाधर्म्यात्स्रज स्तनसखीत्वमिति भावः । तां स्रजमवलोक्येषदृष्ट्वा
विह्वला परवशा नरोत्तमप्रियेन्दुमती । तमसा राहुणा । 'तमस्तु राहुः स्वर्भानु' इत्य-
मरः । हृतचन्द्रा कौमुदी चन्द्रिकेव । निमिमील मुमोह । ममारेत्यर्थः । 'निमीलो दी-
र्घनिद्रा च' इति हलाद्युषः । कौमुद्या निमीलन प्रतिसहारः ॥

वपुषा करणोज्झितेन सा निपतन्ती पतिमप्यपातयत् ।

ननु तैलनिषेकविन्दुना सह दीपार्चिरुपैति मेदिनीम् ॥ ३८ ॥

करणैरिन्द्रियैरुज्झितेन मुक्तेन । 'करण साधकतम क्षेत्रगात्रेन्द्रियेष्वपि' इत्यमरः ।
वपुषा निपतन्ती सेन्दुमती पतिमजमप्यपातयत्पातयति स्म । तथाहि । निषिच्यते
निषेकः । तैलस्य निषेकस्तैलनिषेकः । क्षरतैलमित्यर्थः । तस्य विन्दुना सह दीपार्चिर्दीप-
ज्वाला मेदिनीं भुवमुपैति ननूपैत्येव । नन्वत्रावधारणे । 'प्रश्नावधारणानुज्ञानुनयाम-
न्त्रणे ननु' इत्यमरः । इन्दुमत्या दीपार्चिरुपमानम् । अजस्य तैलविन्दुः । तत एव
तस्या जीवितसमाप्तिस्तस्य जीवितशेषश्च सूच्यते ॥

उभयोरपि पार्श्ववर्तिनां तुमुलेनार्तरवेण वेजिताः ।

विहगाः कमलाकरालयाः समदुःखा इव तत्र चुक्रुशुः ॥ ३९ ॥

उभयोर्दपत्योः पार्श्ववर्तिना परिजनानां तुमुलेन सकुलेनार्तरवेण करुणस्वनेन वेजिता
भीता कमलाकरालयाः सरःस्थिता विहगा हसादयोऽपि तत्रोपवने समदुःखा इव
तत्पार्श्ववर्तिना समानशोका इव चुक्रुशुः क्रोशन्ति स्म ॥

नृपतेर्व्यजनादिभिस्तमो नुनुदे सा तु तथैव संस्थिता ।

प्रतिकारविधानमायुषः सति शेषे हि फलाय कल्पते ॥ ४० ॥

नृपतेरजस्य तमोऽज्ञान व्यजनादिभिः साधनैर्नुनुदेऽपसारितम् । आदिशब्देन जल-
सेककर्पूरक्षोदादयो गृह्यन्ते । सा त्विन्दुमती तथैव संस्थिता मृता । तथाहि । प्रतिकार-
विधानं विक्रित्सायुषो जीवितकालस्य शेषे सति विद्यमाने । 'आयुर्जीवितकालो ना'
इत्यमरः । फलाय सिद्धये कल्पत आरोग्याय भवति । नान्यथा नृपतेरायुः शेषसद्भा-
वात्प्रतीकारस्य साफल्यम् । तस्यास्तु तदभावाद्वैफल्यमित्यर्थः ॥

प्रतियोजयितव्यवल्लुकीसमवस्थामथ सत्त्वविप्लवात् ।

स निनाय नितान्तवत्सलः परिगृह्योचितमङ्गमङ्गनाम् ॥ ४१ ॥

अथ सत्त्वस्य चैतन्यस्य विप्रवादिनाशाद्धेतोः । 'द्रव्यासुव्यवसायेषु सत्त्वम्' इत्यमरः ।
प्रतियोजयितव्या तन्निमित्तयोजनीया । न तु योजिततन्त्रीत्यर्थः । या वह्नी वीणा ।
तस्याः समावस्था दशा यस्यास्तानङ्गना वनितां नितान्तवत्सलोऽतिप्रेमवान्सोऽजः प-
रिगृह्य हस्ताभ्या गृहीत्वोचितं परिचितमङ्गमुत्तङ्गं निनाय नीतवान् । वह्नीपक्षे तु
सत्त्वं तन्त्रीणामवष्टम्भकः शलाकाविशेषः ॥

पतिरङ्गनिषण्णया तया करणापायविभिन्नवर्णया ।

समलक्ष्यत बिभ्रदाविलां मृगलेखामुषसीव चन्द्रमाः ॥ ४२ ॥

पतिरजोऽङ्गनिषण्णयोत्सङ्गस्थितया करणानामिन्द्रियाणामपायेनापगमेन हेतुना वि-
भिन्नवर्णया बिभ्रदायया तया । उषस्ति प्रातःकाल आविला मलिना मृगलेखां लान्छनं
मृगरेखालपं बिभ्रद्धारयचन्द्रमा इव । समलक्ष्यतादृश्यत । रत्युपमा ॥

विललाप स बाष्पगद्गदं सहजामप्यपहाय धीरताम् ।

अभितसमयोऽपि मार्दवं भजते कैव कथा शरीरिषु ॥ ४३ ॥

सोऽजः सहजां स्वाभाविकीमपि धीरतां धैर्यमपहाय विप्रकीर्य बाष्पेण कण्ठगतेन
गद्गदं विशीर्णाक्षरं यथा तथा ध्वनिमात्रानुकारिगद्गदशब्दैर्विललापं परिदेवितवान् ।
'विलापः परिदेवनम्' इत्यमरः । अभितसममिना संतप्तमयो लोहमचेतनमपि मार्दवं
मृदुलमवैरत्वं न भजते प्राप्नोति । शरीरिषु देहिषु । अभितस्तप्तेष्विति शेषः । विषये
कैव कथा वार्ता । अनुकृतिद्वमित्यर्थः ॥

कुसुमान्यपि गात्रसंगमात्प्रभवन्त्यायुरपोहितुं यदि ।

न भविष्यति हन्त साधनं किमिवान्यत्प्रहरिष्यतो विधिः ॥ ४४ ॥

कुसुमानि पुष्पाप्यपि । अपिशब्दो नितान्तमार्दवयोनार्थः । गात्रसंगमाद्देहसर्गा-
दायुरपोहितमपहर्तुं प्रभवन्ति यदि । हन्त विषादे । 'हन्त एषेऽनुकम्पायां वाक्या-
रम्भविषादयोः' इत्यमरः । प्रहरिष्यतो हन्तुमिच्छतो विधेर्देवस्यान्यत्कुसुमातिरिक्तं
किमेव वस्तु । इवशब्दो वाक्यालकारः । क्रीदशमित्यर्थः । साधनं प्रहरणं न भविष्यति
न भवेत् । सर्वमपि साधनं भविष्यत्येवेत्यर्थः ॥

अथवा मृदु वस्तु हिंसितुं मृदुनैवारभते प्रजान्तकः ।

हिमसेकविपत्तिरत्र मे नलिनी पूर्वनिदर्शनं मता ॥ ४५ ॥

अथवा पक्षान्तरे । प्रजान्तकः कालो मृदुः कोमलं वस्तु मृदुनैव वस्तुना हिंसितुं
हन्तुमारभत उपक्रमते । अत्रार्थे हिमसेकेन तुषारनिष्यन्देन विपत्तिर्मृत्युर्यस्याः सा
तथा नलिनी पद्मिनी मे पूर्वं प्रथमं निदर्शनमुदाहरणं मता । द्वितीयं निदर्शनं पुष्पमृ-
त्युरिन्दुमतीति भावः ॥

स्नगियं यदि जीवितापहा हृदये किं निहिता न हन्ति माम् ।

विषमप्यमृतं कचिद्भवेदमृतं वा विषमीश्वरेच्छया ॥ ४६ ॥

इय स्रग्जीवितमपहन्तीति जीवितापहा यदि । हृदये वक्षसि । 'हृदयं वक्षसि खान्ते' इत्यमरः । निहिता सती मा किं न हन्ति । ईश्वरेच्छया क्वचित्प्रदेशे विषमप्यमृत भवेत्कचिदमृत वा विष भवेत् । दैवमेवात्र कारणमित्यर्थः ॥

अथवा मम भाग्यविप्लवाद्दशनिः कल्पित एष वेधसा ।

यदनेन तरुर्न पातितः क्षपिता तद्विटपाश्रिता लता ॥ ४७ ॥

अथवा मम भाग्यस्य विप्लवाद्द्विपर्ययादेः । स्रगित्यर्थः । विधेयप्राधान्यात्पुलिङ्गनिर्देशः । वेधसा विधात्राशनिर्वैद्युतोऽग्निः कल्पितः । 'दम्भोलिरशनिर्द्वयोः' इत्यमरः । यद्यस्मादनेनाप्यशनिना प्रसिद्धाशनिनेव तरुस्तरुस्थानीय स्वयमेव न पातितः । किं तु तस्य तरोर्विटपाश्रिता लता वल्ली क्षपिता नाशिता ।

कृतवत्यसि नावधीरणामपराद्धेऽपि यदा चिरं मयि ।

कथमेकपदे निरागसं जनमाभाष्यमिमं न मन्यसे ॥ ४८ ॥

मयि चिर भूरिशोऽपराद्धेऽप्यपराध कृतवत्यपि । राधेः कर्तरि क्त । यदा यस्माद्धेतोः । यदेति हेत्वर्थः । 'स्वरादौ पठ्यते यदेति हेतौ' इति गणव्याख्यानात् । अवधीरणामवज्ञानं कृतवत्यसि नाकार्षीं । तत्कथमेकपदे तत्क्षणे । 'स्यात्तत्क्षण एकपदम्' इति विश्वः । निरागसं नितरामनपराधमिमं जनम् । इममिति स्वात्मनिर्देशः । मामित्यर्थः । आभाष्य सभाष्य न मन्यसे न चिन्तयसि ॥ ८

ध्रुवमस्मि शठः शुचिसिते विदितः कैतववत्सलस्त्वैव परलोकमसंनिवृत्तये यदनापृच्छय गतासि मामितः ॥ ४९ ॥

हे शुचिसिते धवलहसिते, शठो गूढविप्रियकारी कैतवेन कपटेन वत्सल कैतव-
स्त्रिगुण इति ध्रुव सत्यं तव विदितस्त्वया विज्ञातोऽस्मि । 'मतिबुद्धिः' इत्यादिना कर्तरि क्त । 'कस्य च वर्तमाने' इति कर्तरि षष्ठी । कुत । यद्यस्मान्मासनापृच्छ्यानामन्येतोऽस्मात्प्रलोकमसंनिवृत्तयेऽपुनरावृत्तये गतासि ॥

दयितां यदि तावदन्वगाद्विनिवृत्तं किमिदं तथा विना ।

सहतां हतजीवितं मम प्रबलमात्मकृतेन वेदनाम् ॥ ५० ॥

इदं मम हतजीवितं कुत्सित जीवितं तावदादौ दयितामिन्दुमतीमन्वगादन्वगच्छ-
यदि । अन्वगादेव । यद्यत्रावधारणे । पूर्वं मूर्छितत्वादिति भावः । तर्हि तथा दयि-
तया विना किं किमर्थं विनिवृत्तं प्रत्यागतम् । प्रत्यागमनं न युक्तमित्यर्थः । अतएवात्म-
कृतेन खदुश्चेष्टितेन निवृत्तिरूपेण प्रबलमधिका वेदना दुःखं सहता क्षमताम् । स्वय-
कृतापराधेषु सहिष्णुतैव शरणमिति भावः ॥ ५०

सुरतश्रमसंभृतो मुखे ध्रियते स्वेदलवोद्गमोऽपि ते ।

अथ चास्तमिता त्वमात्मना धिगिमां देहभृतामसारताम् ॥ ५१ ॥

सुरतश्रमेण संचरतो जनिताः स्नेहबोद्धमोऽपि ते तव सुखे प्रियते वर्तते । अयं च त्वमालम्बा स्वद्वेगान्नं नाशयिता प्राप्ता । अतः कारणाद्देहभृतां प्राणिनामिमां प्रत्यक्षं सारतान्निष्ठिरतां विद् ॥

मनसापि न विप्रियं मया कृतपूर्वं तव किं जहासि माम् ।

ननु शब्दपतिः क्षितेरहं त्वयि मे नावनित्यन्वना रतिः ॥ ५२ ॥

मया मनसापि तव विप्रियं न कृतपूर्वम् । पूर्वं न कृतमित्यर्थः । दुस्तुपेति समासः । त्विं केन निमित्तेन मां जहासि लज्जति । नन्वहं क्षितेः शब्दपतिः शब्दत एव पतिः । न त्वयैत इत्यर्थः । नावनित्यन्वनानिगयनित्यन्वना खनावहेतुका मे रतिः प्रेम तु त्वय्येव । अर्थाति श्रेयः ॥

कुसुमोन्मत्तचित्तान्वलीभृतश्चलयन्मृङ्गरचस्तत्रालोकान् ।

करमोर करोति मारुतस्त्वदुपावर्तनशङ्कि मे मनः ॥ ५३ ॥

कुसुमोन्मत्तचित्तान्वलीभृतो नर्दीयुक्तान् । इन्दिलित्यर्थः । मृङ्गश्चो नीलांस्तत्रालोकान् चलयन्कन्यन्नादत्तः । हे करमोद करमसद्विशोद । 'मनित्वना मरुतिष्ठं करस्य करमो बहिः' इत्यमरः । मे मगस्त्वदुपावर्तनशङ्कि तव पुनरागमने भवितुमर्हति । त्वदुन्नीवने शङ्कां कारयतीत्यर्थः ॥

तदपोहितुमर्हसि प्रिये प्रतिबोधेन विषादमाशु मे ।

ज्वलितेन गुहागतं तमस्तुहिनान्नेरिव नक्तमोपयिः ॥ ५४ ॥

हे प्रिये, तमस्तान्कारणमाशु मे विषादं दुःखम् । नक्तं रात्रावोपविस्तृगज्योतिराख्या लता ज्वलितेन शकायेन तुहिनान्नेरिमाचलस्य गुहागतं तमोऽन्वकारमिव । अति बोधेन ज्ञानेनापेक्षितुं निरस्तितुमर्हसि ॥

इदमुच्छ्वसितालकं सुखं तव विश्रान्तकथं दुनोति माम् ।

निशि सुप्तमिवैकपङ्कजं विरताम्यन्तरपद्मदस्वनम् ॥ ५५ ॥

इदमुच्छ्वसितालकं चन्द्रिचूर्णकुण्डल विश्रान्तकथं निवृत्तसंलापं तव सुखम् । निशि रात्रौ दुर्गं निर्नालित्व विरताम्यन्तरागान्तरागतं पद्मदस्वनं खनौ यत्र तत् । निःशब्दमृदमित्यर्थः । एकपङ्कजमद्वितीयं पद्ममिव । मां दुनोति परित्यापयति ॥

शशिनं पुनरेति शर्वरी दयिता द्वन्द्वचरं पतत्रिणम् ।

इति तौ विरहान्तरक्षमौ कथमत्यन्तगता न मां दहेः ॥ ५६ ॥

शर्वरी रात्रिः शशिनं चन्द्रं पुनरेति प्राप्नोति । द्वन्द्वीमय चरतीति द्वन्द्वचरः । पतत्रिः चक्रवाकं दयिता चक्रवाकं पुनरेति । इति हेतोर्लौ चन्द्रचक्रवाकौ विरहान्तरक्षमौ निरहावविषहौ । 'अन्तरम्बुजविश्रान्तवान्तादिमेददादर्थ्ये' इत्यमरः । अत्यन्तगता पुनरावृत्तिरादिता त्वं तु कथं न मां दहेन संदापये । अति तु दहेरेवेत्यर्थः ।

नवपल्लवसंस्तरेऽपि ते मृदु दूयेत यदङ्गमर्पितम् ।

तदिदं विपहिष्यते कथं वद वामोरु चिताधिरोहणम् ॥ ५७ ॥

नवपल्लवसंस्तरे नूतनप्रवालास्तरणेऽप्यर्पित स्थापित मृदु ते तव यदङ्ग शरीरं दूयेत परितप्त भवेत् । वामौ सुन्दरी ऊरु यस्या सा हे वामोरु । 'वाम स्यात्सुन्दरे सव्ये' इति केशव । 'सहितशफलक्षण-' इत्यादिनोद्प्रत्ययः । तदिममङ्ग चितायाः काष्ठसंच-
यस्याधिरोहण कथं विपहिष्यते वद ॥

इयमप्रतिबोधशायिनीं रशनां त्वां प्रथमा रहःसखी ।

गतिविभ्रमसादनीरवा न शुचा नानुभूतेव लक्ष्यते ॥ ५८ ॥

इय प्रथमाद्या रहःसखी । सुरतसमयेऽप्यनुयानादिति भावः । गतिविभ्रमसादेन नीरवा विलासोपरमेण नि शब्दा रशना मेखला प्रतिबोधमपुनरुद्बोध तथा यथा शायिनीम् । मृता-
मित्यर्थः । त्वामनु त्वया सह । तृतीयार्थं इत्यनुशब्दस्य कर्मप्रवचनीययुक्ते द्वितीया । शुचा शोकेन मृतेव न लक्ष्यत इति न । लक्ष्यत एवेत्यर्थः । सभाव्यनिषेधनिवर्तनाय द्वौ प्रतिषेधौ ॥

कलमन्यभृतासु भाषितं कलहंसीषु मदालसं गतम् ।

पृषतीषु विलोलमीक्षितं पवनाधूतलतासु विभ्रमाः ॥ ५९ ॥

त्रिदिवोत्सुकयाप्यवेक्ष्य मां निहिताः सत्यममी गुणास्त्वया ।

विरहे तव मे गुरुव्यथं हृदयं न त्वचलम्वितुं क्षमाः ॥ ६० ॥

युग्मम् । उभयोरेकान्वयः । अन्यभृतासु कोकिलासु कल मधुर भाषित भाषणम् ।
कलहसीषु विशिष्टहसीषु मदालस मन्यर गतं गमनम् । पृषतीषु हरेणीषु विलोलमीक्षित
चञ्चला दृष्टिः । पवनेन वायुनाधूतलतास्त्रीषत्कम्पितलतासु विभ्रमा विलासा । इत्यमी
पूर्वोक्ताः कलभाषणादयो गुणा । एषु कोकिलादिस्थानेष्विति शेषः । त्रिदिवोत्सुकया-
पीह जीवन्त्येव स्वर्गं प्रति प्रस्थितयापि त्वया मामवेक्ष्य विरहासह विचार्य सत्य नि-
हिताः । मत्प्राणधारणोपायतया स्थापिता इत्यर्थः । तव विरहे गुरुव्यथमतिदुःख मे
हृदयं मनोऽवलम्बितुं स्थापयितुं न क्षमा न शक्ताः । ते तु तत्सगम एव सुखकारिणः ।
नान्यथा । प्रत्युत प्राणानपहरन्तीति भावः ॥

मिथुनं परिकल्पितं त्वया सहकारः फलिनी च नन्विमौ ।

अविधाय विवाहसत्क्रियामनयोर्गम्यत इत्यसांप्रतम् ॥ ६१ ॥

ननु हे प्रिये, सहकारश्चूतविशेष फलिनी प्रियगुलता चेमौ त्वया मिथुन परिकल्पि-
त मिथुनत्वेनाभ्यमानि । अनयो फलिनीसहकारयोर्विवाहसत्क्रिया विवाहमङ्गलमविधा-
याकृत्वा गम्यत इत्यसांप्रतमयुक्तम् । मातृहीनानां न किञ्चित्सुखमस्तीति भावः ॥

कुसुमं कृतदोहदस्त्वया यदशोकोऽयमुदीरयिष्यति ।

अलकाभरणं कथं नु तत्तव नेष्यामि निवापमाल्यताम् ॥ ६२ ॥

वृक्षादिपोषक दोहदम् । त्वया कृत दोहद पादताडनरूप यस्य सोऽयमशोको यत्कुसु-
ममुदीरयिष्यति प्रसविष्यते । तवालकानामाभरणमाभरणभूत तत्कुसुम कथं नु केन
प्रकारेण निवापमाल्यता दाहाञ्जलैरर्घ्यतानेप्यामि । 'निवाप पितृदान स्यात्' इत्यमर ॥

स्मरतेव सशब्दनूपुरं चरणानुग्रहमन्यदुर्लभम् ।

अमुना कुसुमाश्रुवर्षिणा त्वमशोकेन सुगात्रि शोच्यसे ॥ ६३ ॥

अन्यदुर्लभम् । किंतु स्मर्तव्यमेवेत्यर्थः । सशब्द ध्वनियुक्त नूपुर मञ्जीरं यस्य त च-
रणेनानुग्रह पादेन ताडनरूप स्मरतेव चिन्तयतेव कुसुमान्येवाश्रूणि तद्वर्षिणामुना पुरो-
वर्तिनाशोकेन । हे सुगात्रि । 'अङ्गगात्रकण्ठेभ्यश्च' इति वक्तव्यान्डीप् । त्वं शोच्यसे ॥

तव निःश्वसितानुकारिभिर्वकुलैरर्धचितां समं मया ।

असमाप्य विलासमेखलां किमिदं किंनरकण्ठि सुप्यते ॥ ६४ ॥

तव निःश्वसितानुकारिभिर्वकुलैर्वकुलकुसुमैर्मया सम सार्धमर्धचितामर्धं यथा तथा र-
चिता विलासमेखलामसमाप्यापूरयित्वा । किंनरस्य देवयोनिविशेषस्य कण्ठ इव कण्ठो
यस्यास्तत्सबुद्धिर्हे किंनरकण्ठि । 'अङ्गगात्रकण्ठेभ्यश्च' इति ङीप् । किमिदं सुप्यते निद्रा-
क्रियते । 'वचिस्वपि-' इत्यादिना सप्रसारणम् । अनुचितमिदं स्वपनमित्यर्थः ॥

समदुःखसुखः सखीजनः प्रतिपच्चन्द्रनिभोऽयमात्मजः ।

अहमेकरसस्तथापि ते व्यवसायः प्रतिपत्तिनिष्ठुरः ॥ ६५ ॥

सखीजनं समदुःखसुखं । लघु खेन दुःखी त्वत्सुखेन सुखीत्यर्थः । अयमात्मजो बाल-
प्रतिपच्चन्द्रनिभः । दर्शनीयो वर्धिष्णुश्चेत्यर्थः । प्रतिपच्छब्देन द्वितीया लक्ष्यते । प्रतिपदि
चन्द्रस्यादर्शनात् । अहमेकरसोऽभिन्नरागः । 'शृङ्गारादौ विषे वीर्यं गुणे रागे द्रवे रसः'
इत्यमरः । तथापि । जीवितसामग्रीसत्त्वेऽपीत्यर्थः । ते तव व्यवसायोऽस्तत्परित्यागरूपो
व्यापारः प्रतिपत्त्या निश्चयेन निष्ठुरः क्रूरः । 'प्रतिपत्ति पदप्राप्तौ प्रकृतौ गौरवेऽपि च ।
प्रागल्भ्ये च प्रबोधे च' इति विश्वः । स्मर्तुं न शक्यं किमुताधिकर्तुमिति भावः ॥

धृतिरस्तमिता रतिश्च्युता विरतं गेयमृतुर्निरुत्सवः ।

गतमाभरणप्रयोजनं परिशून्यं शयनीयमद्य मे ॥ ६६ ॥

अद्य मे धृतिर्धैर्यं प्रतीतिर्वास्त नाशमिता । रतिः क्रीडा च्युता गता । गेयं गानं विर-
तम् । ऋतुर्वसन्तादिर्निरुत्सवः । आभरणानां प्रयोजनं गतमपगतम् । शेतेऽस्मिन्निति
शयनीयं तल्पम् । 'कृत्यल्युटो बहुलम्' इत्यधिकरणार्थेऽनीयप्रत्ययः । परिशून्यम् । त्वा
विना सर्वमपि निष्फलमिति भावः ॥

गृहिणी सचिवः सखीः मिथ प्रियशिष्या ललिते कलाविधौ ।

करुणाविमुखेन मृत्युना हरता त्वां वद किं न मे हृतम् ॥ ६७ ॥

लभेव गृहिणी दाराः । अनेन सर्वं कुटुम्ब त्वदाश्रयमिति भावः । सचिवो बुद्धिस-
हायो मन्त्री । सर्वो हितोपदेशस्त्वदायत्त इत्यनेनोच्यते । मिथो रहसि सखी नर्मसचिवः ।
सर्वोपभोगस्त्वदाश्रय इत्यमुना प्रकटितम् । ललिते मनोहरे कलाविधौ वादित्रादिचतु-
षष्टिकलाप्रयोगे प्रियशिष्या । प्रियत्व प्राप्तत्वादित्यभिसंधिः । सर्वानन्दोऽनेन त्वन्निव-
न्धन इत्युद्घाटितम् । अतस्त्वा समष्टिरूपा हरतात एव करुणाविमुखेन कृपाशून्येन मृ-
त्युना मे मत्सवन्धि किं वस्तु न हत वद । सर्वमपि हतमित्यर्थः ॥

मदिराक्षि मदाननार्पितं मधु पीत्वा रसवत्कथं नु मे ।

अनुपास्यसि वाष्पदूषितं परलोकोपनतं जलाञ्जलिम् ॥ ६८ ॥

माद्यत्यनयेति मदिरा लोकप्रसिद्धा । तथापि 'नार्यो मदिरलोचनाः' इत्यादिप्रयोगद-
र्शनान्माद्यत्याभ्यामिति मदिरा अक्षिणी यस्यास्तत्संबुद्धिर्हे मदिराक्षि, मदाननेनार्पित
रसवत्स्वादुतरं मधु मद्य पीत्वा वाष्पदूषितमश्रुतप्त परलोकोपनत परलोकप्राप्त
मे जलाञ्जलिं तिलोदकाञ्जलिं कथं न्वन्वनन्तर पास्यसि । तदनन्तरमिदमनर्हमित्यर्थः ।
यथाह भट्टमल्लः—'अनुपान हिमजल यवगोधूमनिर्मिते । दधि मद्ये विषे द्राक्षे पिष्टे
मिष्टमयेऽपि च ॥' इति । तच्चेहैव युज्यते । इदं तूष्ण लोकान्तरोपयोगि चेत्यायुर्वेद-
रोधात्कथमनुपास्यसीति भावः ॥

विभवेऽपि सति त्वया विना सुखमेतावदजस्य गण्यताम् ।

अहृतस्य विलोभनान्तरैर्मम सर्वं विषयास्त्वदाश्रयाः ॥ ६९ ॥

विभव ऐश्वर्ये सत्यपि त्वया विनाजस्यैतावदेव सुखं गण्यताम् । यावत्त्वया सह भुक्त
ततोऽन्यत्र किञ्चिद्भविष्यतीत्यर्थः । कुत । विलोभनान्तरैर्विषयान्तरैरहृतस्यानाकृष्टस्य
मम सर्वं विषया भोगादयस्त्वदाश्रयास्त्वदधीनाः । त्वा विना मे न किञ्चिद्रोचत इत्यर्थः ॥

विलपन्निति कोसलाधिपः करुणार्थग्रथितं प्रियां प्रति ।

अकरोत्पृथिवीरुहानपि स्नुतशाखारसवाष्पदूषितान् ॥ ७० ॥

कोसलाधिपोऽज इति करुण शोकरसः स एवार्थस्तेन ग्रथितं सबद्धं यथा तथा प्रिया
प्रतीन्दुमतीसुद्दिश्य विलपन्पृथिवीरुहान्पृथिवीरुहानपि स्नुता शाखारसा मकरन्दा एव वाष्पा-
स्तैर्दूषितानकरोत् । अचेतनानप्यरोदयदित्यर्थः ॥

अथ तस्य कथंचिदङ्गतः स्वजनस्तामपनीय सुन्दरीम् ।

विससर्ज तदन्त्यमण्डनामनलायागुरुचन्दनैधसे ॥ ७१ ॥

अथ स्वजनो वन्द्यवर्गस्तस्याजस्याङ्गत उत्सङ्गात्कथंचिदपनीय । तद्विषयकुसुममेवान्त्य
मण्डनमलकारो यस्यास्ताम् । ता सुन्दरीमगुरुणि चन्दनान्येधासीन्धनानि यस्य तस्मा
अनलायामये विससर्ज विसृष्टवान् । 'क्रियाग्रहणमपि कर्तव्यम्' इति क्रियामात्रप्रयोगे
सप्रदानत्वाच्चतुर्थी ॥

प्रमदामनु संस्थितः शुचा नृपतिः सन्निति वाच्यं यत् शुचा ।

न चकार शरीरमग्निसात्सह देव्या न तु जीविता नृपतिः । ७१ ।

नृपतिरजः सन्नपि विद्वानपि शुचा शोकेन प्रमदामनु प्रमदया सह इति वाच्यदर्शनाग्निन्दादर्शनादेव्येन्दुमत्या सह शरीरमग्निसादभ्यधीनं न चकार दधीनवचने' इति सातिप्रत्यय । जीविताशया प्राणेच्छया तु नेति ॥

अथ तेन दशाहतः परे गुणशेषामुपदिश्य भामिनीम् ।

विदुषा विधयो महर्द्धयः पुर एवोपवने समापिताः ॥ ७३ ॥

अथ विदुषा शास्त्रज्ञेन तेनाजेन । गुणा एव शेषा रूपादयो यस्यास्ता गुणशेषा नृमिन्दुमतीमुपदिश्योद्दिश्य । दशानामह्वा समाहारो दशाह । 'तद्वितार्थ' इत्यसमास । समाहारस्यैकत्वादिकवचनम् । 'राजाह' सखिभ्यष्टच्' इति टच् । 'रात्र' पुसि' इति पुवत् । ततस्तसिल् । तस्माद्दशाहत पर ऊर्ध्वे कर्तव्या महर्द्धयो महा विधयः क्रियाः पुर पुर्या उपवन उद्यान एव समापिताः संपूर्णमनुष्ठिता । इत्यत्र 'विप्र शुध्येद्दशाहेन द्वादशाहेन भूमिप' इति मनुवचनविरोधो नाशङ्क्यः तस्य निर्गुणक्षत्रियविषयत्वात् । गुणवत्क्षत्रियस्य तु दशाहेन शुद्धिमाह पराशरः क्षत्रियस्तु दशाहेन स्वधर्मनिरत शुचि' इति । सूच्यतेऽस्यापि गुणवत्त्वं विदुषेत्यन-

स विवेश पुरीं तया विना क्षणदापायशशाङ्कदर्शनः ।

परिवाहमिवावलोकयन्स्वशुचः पौरवधूमुखाश्रुषु ॥ ७४ ॥

तयेन्दुमत्या विना । क्षणदाया रात्रेरपायेऽपगमे यः शशाङ्कश्चन्द्र स इव द्रव्यतः क्षणदापायशशाङ्कदर्शन । प्रातः कालिकचन्द्र इव दृश्यमान इत्यर्थः । दृश्यते इति कर्मात्पुद् । सोऽजः पौरवधूमुखाश्रुषु स्वशुचः स्वशोकस्य परिवाह जलोच्छ्वासमिव अवलोकयन् 'जलोच्छ्वासाः परीवाहा' इत्यमरः । खदुःखपूरातिशयमिव पश्यन्पुरीं विवेश । वषट् प्रहणात्तस्यामिन्दुमत्या सख्याभिमानादजसमानदुःखसूचकपरीवाहोक्तिर्निवहति ॥

अथ तं सवनाय दीक्षितः प्रणिधानादुरुराश्रमस्थितः ।

अभिषङ्गजडं विजज्ञिवानिति शिष्येण किलान्वबोधयत् ॥ ७५ ॥

अथ सवनाय यागाय दीक्षितो गुरुर्वशिष्ठ आश्रमे खकीयाश्रमे स्थितः सन् । तमः अभिषङ्गजडं दुःखमोहितः प्रणिधानाच्चित्तैकाग्र्याद्विजज्ञिवाञ्ज्ञातवान् । 'क्रुषुष्व' इति कसुप्रत्ययः । इति वक्ष्यमाणप्रकारेण शिष्येणान्वबोधयत्किल । बुधेः पर्यन्ताणि चिल्लं वशिष्ठशिष्य आह—

असमाप्तविधिर्यतो मुनिस्तव विद्वानपि तापकारणम् ।

न भवन्तमुपस्थितः स्वयं प्रकृतौ स्थायितुं पथञ्च्युतम् ॥ ७६ ॥

मन्त्रः । हेतोर्मुनिरसमाप्तविधिरसमाप्तकृतस्ततस्तव तापकारणं दुःखहेतु कलत्रनाशरूप
 विदेः । न तपि । 'विदे' शतुर्वसु । इति वस्त्रादेशः । 'न लोक-' इत्यादिना पट्टीप्रतिषेधः ।
 स्वभावाद्भट्ट भवन्तः प्रकृती स्वभावे स्थापयितुम् । समाश्वासयितुमित्यर्थः ।
 नोपसितो नागतः ॥

मयि तस्य सुवृत्तं वर्तते लघुसंदेशपदा सरस्वती ।

शृणु विश्रुतसत्त्वसारं तां हृदि चैनमुपधातुमर्हसि ॥ ७७ ॥

हे सुवृत्तं सदाचार, सदिश्यत इति संदेशः । संदेशव्यर्थः । तस्य पदानि वाचकानि
 एनिसि क्षिप्तानि संदेशपदानि यस्यां सा लघुसंदेशपदा तस्य मुने सरस्वती वाङ्मयि
 ने । हे विश्रुतसत्त्वसारं प्रख्यातार्थार्थतिशय, ता सरस्वतीं शृणु । एना वाचं ह्युप-
 धातुं चाहसि ॥

अन्त्यमाणां नानुगुणं मुने सर्वज्ञत्वं तावदाह—

रूपस्य पदेष्वजन्मनः समतीतं च भवच्च भावि च ।

अहं हि निष्प्रतिघेन चक्षुषा त्रितयं ज्ञानमयेन पश्यति ॥ ७८ ॥

जन्मजन्मनः पुरुषस्य पुराणपुरुषस्य भगवत्स्त्रिविक्रमस्य पदेषु विक्रमेषु । त्रिभुवनेष्वपी-
 यात् । समतीतं भूतं च भवद्वर्तमानं च भावि भविष्यच्चेति त्रितयं स मुनिर्निष्प्रतिघेनाप्रति-
 ज्ञानमयेन चक्षुषा ज्ञानदृष्ट्या पश्यति हि । अतस्तदुक्तिषु न सशयितव्यमित्यर्थः ॥

चरतः किल दुश्चरं तपस्तृणविन्दोः परिशङ्कितः पुरा ।

प्रजिघाय समाधिभेदिनीं हरिरस्मै हरिणीं सुराङ्गनाम् ॥ ७९ ॥

पुरा किल दुश्चरं तीव्रं तपश्चरतस्तृणविन्दोस्तृणविन्दुनामकात्कस्माच्चिदप्ये । परिशङ्कितो
 रितः । कर्तरि क्तः । 'भीतार्थानां भयहेतुः' इत्यपादानात्पञ्चमी । हरिरिन्द्रः समाधिभे-
 दिनी तपोविधार्तिनीं हरिणीं नाम सुराङ्गनामस्मै तृणविन्दवे प्रजिघाय प्रेरितवान् ॥

स तपःप्रतिबन्धमन्युना प्रमुखाविष्कृतचारुविभ्रमाम् ।

अशपद्भव मानुपीति तां शमवेलाप्रलयोर्मिणा भुवि ॥ ८० ॥

स मुनिः । शमः शान्तिरेव वेला मर्यादा । तस्यां प्रलयोर्मिणा प्रलयकालतरङ्गेण ।
 शमविघातकेनेत्यर्थः । 'अच्यम्बुविकृतौ वेला कालमर्यादयोरपि' इत्यमरः । तपसः प्र-
 तिबन्धेन विघ्नेन यो मन्युः क्रोधस्तेन हेतुना । प्रमुखेऽत्र आविष्कृतचारुविभ्रमा प्रकाशि-
 तमनोहरविलासा ता हरिणीं भुवि भुलुके मानुपी मनुष्यस्त्री भवेत्यशपच्छाप ॥

भगवन्परवानयं जनः प्रतिकूलाचरितं क्षमस्व मे ।

इति चोपनतां क्षितिस्पृशं कृतवाना सुरपुष्पदर्शनात् ॥ ८१ ॥

हे भगवन्महर्षे, अयं जनः । परोऽस्यास्तीति स्वामित्वेन परवान्पराधीनः । अयमि-
 त्यात्मनिर्देशः । अहं पराधीनेत्यर्थः । मे मम प्रतिकूलाचरितमपराध क्षमस्वेत्यनेन प्रका-
 रेणोपनता शरणागता च हरिणीमा सुरपुष्पदर्शनात्सुरपुष्पदर्शनपर्यन्तम् । क्षितिं स्पृ-

यतीति भित्तिस्तृप्तां भित्तिस्तृप्तं नानुर्या कृतवानकरोत् । दिव्यपुष्पदर्शनं शापावधिरे-
त्यनुगृहीतवानित्यर्थः ॥

अथकैशिकवंशसंभवा तव भूत्वा महिषी चिराय सा ।

उपलब्धवती दिवश्च्युतं विवशा शापनिवृत्तिकारणम् ॥ ८२ ॥

अथकैशिकानां राजा वगे समवो यस्याः सा हरिणी तव महिष्यभिषेका स्त्री ।
'कृतानिषेका महिषी' इत्यमरः । भूत्वा चिराय दिवः स्वर्गश्च्युतं पतितं शापनिवृत्ति-
कारणं सुरपुष्परूपमुपलब्धवती विवशा । अभूविति शेषः । मृतेत्यर्थः ॥

तदलं तदपायचिन्तया विपदुत्पत्तिमतामुपस्थिता ।

वसुधेयमवेक्ष्यतां त्वया वसुमत्या हि नृपाः कलत्रिणः ॥ ८३ ॥

तत्तत्सात्तस्या अपायचिन्तयाल्म् । तस्या मरणं न चिन्त्यमित्यर्थः । निषेवक्रियां
५ करणत्वाच्चिन्तयेति वृत्तीया । इतो न चिन्त्यमत आह—उत्पत्तिमतां जन्मवतां
५ द्विगतेष्वपि स्थिता सिद्धा । जातस्य हि भुवो नृत्युरित्यर्थः । तथापि कलत्ररहितस्य किं
जीवितेन । तत्राह—त्वयेयं वसुधा भूमिरवेक्ष्यतां पालयताम् । हि यस्मान्नृपा वसुमत्या
पृथिव्या कलत्रिणः कलत्रवन्तः । इतो न चोचितव्यमित्यर्थः ॥

उद्ये मदवाच्यमुज्ज्वता श्रुतमाविष्कृतमात्मवत्त्वया ।

मनसस्तदुपस्थिते ज्वरे पुनरङ्गीवतया प्रकाश्यताम् ॥ ८४ ॥

उद्येऽभ्युद्ये सति मदेन यद्वाच्यं निन्दादुःखं तदुज्ज्वता परिहरता सत्यपि मदहे-
तावनाद्यता त्वया यदात्मवद्व्यात्मप्रचुरं श्रुतं शब्दम् । तत्रनिर्गतं ज्ञानमिति यावत् ।
आविष्कृतं प्रकाशितम् । तच्छ्रुतं मनसो ज्वरे संताप उपस्थिते प्राप्तेऽङ्गीवतया धैर्येण
लिङ्गेन पुनः प्रकाश्यताम् । विदुषा सर्वत्रात्मवत्त्वयापि वीरेण नवितव्यमित्यर्थः ॥

इतोऽपि न रोदितव्यमित्याह—

रदता कुत एव सा पुनर्मवता नानुमृतापि लभ्यते ।

परलोकजुषां स्वकर्मभिर्गतयो भिन्नपथा हि देहिनाम् ॥ ८५ ॥

रदता मवता सा कुत एव लभ्यते । न लभ्यत एव । अनुमृता इत्यनुमृत् ।
विष् । तेनानुमृता नुमृतावतापि मवता पुनर्न लभ्यते । कथं न लभ्यत इत्याह—पर-
लोकजुषां लोकान्तरभाजां देहिनाम् । गन्त्यन्त इति गतयो गम्यस्थानानि स्वकर्मभिः
पूर्वाचरितपुण्यपार्ष्णिभ्यः पृथङ्मार्गा हि । परत्रापि स्वस्ववर्मानुरूपफलभोगाय
निन्देहगमनाद् मृतेनापि लभ्यत इत्यर्थः ॥

अपशोकमनाः कुटुम्बिनीमनुगृहीष्व निवापदत्तिभिः ।

स्वजनाश्च किलातिसंततं दहति प्रेतमिति प्रचक्षते ॥ ८६ ॥

किंवापशोकमना निर्दुःखचित् सन्दृष्टुम्बिनीं पत्नीं निवापदत्तिभिः पिण्डोदकादिदानै-

रनुगृहीष्व । तर्पयेत्यर्थः । अन्यथा दोषमाह—अतिसततमविच्छिन्नं स्वजनानां बन्धु-
नाम् । 'बन्धुस्वजनानाः समा' इत्यमरः । अश्रु कर्तुं । प्रेत मृत दहतीति प्रचक्षते
मन्वादयः किल । अत्र याज्ञवल्क्यः—'श्लेष्माश्रु बन्धुभिर्मुक्तं प्रेतो भुङ्क्ते यतोऽवशः ।
अतो न रोदितव्यं हि क्रियाः कार्या स्वशक्तितः ॥' इति ॥

मरणं प्रकृतिः शरीरिणां विकृतिर्जीवितमुच्यते बुधैः ।

क्षणमप्यवतिष्ठते श्वसन्यादि जन्तुर्ननु लाभवानसौ ॥ ८७ ॥

शरीरिणा मरणं प्रकृतिः स्वभावः । ध्रुवमित्यर्थः । जीवितं विकृतिर्यादृच्छिकं बुधै-
रुच्यते । एव स्थिते जन्तुः प्राणी क्षणमपि । अत्यन्तसंयोगे द्वितीया । श्वसजीवनव-
तिष्ठते यद्यसौ क्षणजीवी लाभवान्ननु । जीवने यथालाभं सतोऽप्यम् । अलभ्यलाभात् ।
मरणे तु न शोचितव्यम् । अस्य स्वाभाव्यादिति भावः ॥

अवगच्छति मूढचेतनः प्रियनाशं हृदि शल्यमर्पितम् ।

स्थिरधीस्तु तदेव मन्यते कुशलद्वारतया समुद्धृतम् ॥ ८८ ॥

मूढचेतनो भ्रान्तबुद्धिः प्रियनाशमिष्टनाशं हृदिर्पितं निखातं शल्यं शङ्कुमवगच्छति
मन्यते । स्थिरधीर्विद्वान्स्तु तदेव शल्यं समुद्धृतमुत्खातं मन्यते । प्रियनाशे सतीति शेषः ।
ततः । कुशलद्वारतया । प्रियनाशस्य मोक्षोपायतयेत्यर्थः । विषयलाभविनाशयोर्यथा-
त्म हिताहितसाधनत्वाभिमानः पामराणाम् । विपरीतं तु विपश्चितामिति भावः ॥

स्वशरीरशरीरिणावपि श्रुतसंयोगविपर्ययौ यदा ।

विरहः किमिवानुतापयेद्बद्धं बाह्यैर्विषयैर्विपश्चितम् ॥ ८९ ॥

स्वस्य शरीरशरीरिणौ देहात्मानावपि यदा यतः श्रुतौ श्रुत्यवगतौ संयोगविपर्ययौ सं-
योगवियोगौ ययोस्तौ तथोक्तौ । तदा बाह्यैर्विषयैः पुत्रमित्रकलत्रादिभिर्विरहो विपश्चितं
विद्वान्सं किमिवानुतापयेत्त्वद । न किंचिदित्यर्थः । अथवा स्वशब्दस्य शरीरेणैव सवन्धः ॥

न पृथग्जनमच्छुचो वशं वशिनामुत्तमं गन्तुमर्हसि ।

द्रुमसानुमतां किमन्तरं यदि वायौ द्वितयेऽपि ते चलाः ॥ ९० ॥

हे वशिनामुत्तमं जितेन्द्रियवर्धः, पृथग्जनवत्पामरजनवच्छुचः शोकस्य वशं गन्तुं ना-
र्हसि । तथाहि । द्रुमसानुमता तरुशिखरिणा किमन्तरं को विशेषः । वायौ सति द्वितये-
ऽपि द्विप्रकारा अपि । 'प्रथमचरमः' इत्यादिना जति विभाषया सर्वनामसज्ञा । ते द्रुम-
सानुमन्तश्चलाश्चला यदि । सानुमतामपि चलने द्रुमवत्तेषामप्यचलसज्ञा न स्यादित्यर्थः ॥

स तथेति विनेतुरुदारमतेः प्रतिगृह्य वचो विससर्ज मुनिम् ।

तदलब्धपदं हृदि शोकधने प्रतियातमिवान्तिकमस्य गुरोः ॥ ९१ ॥

सोऽज उदारमतेर्विनेतुर्गुरोर्वेशिष्ठस्य वचस्तच्छिष्यमुखेरितं तथेति प्रतिगृह्याद्दीकृत्य
मुनिं वशिष्ठशिष्यं विससर्ज प्रेषयानास । किंतु तद्वचः शोकधने दुःखसान्द्रेऽस्याजस्य

